

ŠV. LIUDVIKAS MARIJA GRIGNON DE MONTFORT

APIE TOBULĄ PAMALDUMĄ
ŠVČ. MERGELEI MARIJAI

ŠV. LIUDVIKAS MARIJA GRIGNON DE MONTFORT
(1673-1716)

APIE TOBULĄ PAMALDUMĄ ŠVČ. MERGELEI MARIJAI

(Sutrumpintas laisvas vertimas iš lenkų kalbos)

Antroji laida

Kaunas, 2006

UDK 23/28

Gr359

Bažnyčios patvirtinta
NIHIL OBSTAT
Mons. P. Tamulevičius
Censor ad hoc deputatus
Kaunas, 2000 kovo 25 d.

TURINYS

Pratarmė	9
Ižangos žodis	13
 I DALIS. PAMALDUMO ŠVENČIAUSIAJAI	
MERGELEI MARIJAI BŪTINUMAS	17
I skyrius	
Marijos vaidmuo pirmojo Kristaus atėjimo į pasaulį metu	17
II skyrius	
Marija yra tikra mistinio Kristaus Kūno Motina	18
Marija — Visagalė Tarpininkė pas Dievą	19
Marija — Visagalė dangaus karalystės Karalienė	20
Marija — visų Amžinojo Tėvo vaikų Motina	20
Marija — mistinio Kristaus Kūno narių Motina	20
Marija — neatskiriama ir vaisinga Šv. Dva- sios Sužadėtinė	21
Marija — širdžių Karalienė	22
Pamaldumas Švč. Mergelei Marijai yra būtinas amžinajam gyvenimui laimėti	22
Pamaldumas Švč. M. Marijai ypač reikalin- gas siekiantiems tobulumo	22
Marija paruoš didžiausius paskutiniųjų laikų šventuosius	23
III skyrius	
Marijos vaidmuo antrojo Kristaus atėjimo metu	24
Kodėl Marija ypatingai pasirodys antrojo Kristaus atėjimo metu?	25

Galutinė kova tarp Marijos ir šėtono	26
Paskutiniųjų laikų apaštalai	27
II DALIS. PAGRINDINĖS TIESOS APIE	
TOBULĄ PAMALDUMĄ ŠVČ. MERGELEI	29
I skyrius	
Jėzus Kristus yra galutinis pamaldumo	
Marijai tikslas	29
Tikras pamaldumas Marijai — kelias į Jėzų	
Kristų	30
II skyrius	
Šventoji vergija	31
Dvi tarnybos rūšys	31
Trys vergijos rūšys	32
Skirtumas tarp vergo ir tarno	32
Krikščionys yra Jėzaus Kristaus vergai	33
Krikščionys taip pat yra ir Marijos vergai	33
III skyrius	
Senojo žmogaus mirtis	34
IV skyrius	
Tarpininkavimas	35
Jėzus Kristus yra mūsų Tarpininkas pas Tėvą ...	35
Marija yra mūsų Tarpininkė pas Jėzų Kristų	36
V skyrius	
Mūsų silpnumas ir nepastovumas	36
III DALIS. TOBULO PAMALDUMO ŠVEN-	
ČIAUSIAJAI MERGELEI POŽYMAI IR	
PRAKTIKA	39
I skyrius	
Klaidingas pamaldumas Švč. Mergelei	39
II skyrius	
Tikras pamaldumas Švč. Mergelei Marijai	42

III skyrius	
Pranašystė apie tobulo pamaldumo	
Švč. Mergelei Marijai ateitį	43
IV skyrius	
Tikro pamaldumo Švč. Marijai praktikos	44
IV DALIS. TOBULO PAMALDUMO	
ŠVČ. M. MARIJAI ESMĖ – TOBULAS	
ATSIDAVIMAS JĖZUI KRISTUI	47
I skyrius	
Tobulas ir visiškas atsidavimas Švenčiau-	
siajai Mergelei Marijai	47
Visiško atsidavimo Marijai pasekmės	48
II skyrius	
Tobulas krikšto pažadų atnaujinimas	49
Krikšto pažadų ir jų atnaujinimo svarba	50
Atsakymai į priekaištus	51
V DALIS. MŪSŲ PASKATOS Į TOBULĄ	
PAMALDUMĄ ŠVČ. MARIJAI	53
I skyrius	
Šis pamaldumas atiduoda mus visiškai	
Dievo tarnybai	53
II skyrius	
Šis pamaldumas moko mus sekti Kristaus	
pavyzdžiu	54
III skyrius	
Šis pamaldumas išprašo mums Mergelei	
Marijos pagalbą	55
IV skyrius	
Šis pamaldumas — tobulas Dievo garbinimas ...	58
V skyrius	
Šis pamaldumas — kelias į susijungimą	
su Kristumi	58

VI skyrius	
Šis pamaldumas teikia didelę vidinę laisvę	65
VII skyrius	
Šis pamaldumas teikia didelę naudą artimui	66
VIII skyrius	
Šis pamaldumas yra nuostabi ištvermin-	
gumo priemonė	67
 VI DALIS. REBEKOS IR JOKŪBO ISTORIJA —	
BIBLINIS TOBULO PAMALDUMO MARI-	
JAI TIPAS	71
I skyrius	
Jokūbas	71
II skyrius	
Ezavo elgesys su Rebeka ir pasmerkųjų	
elgesys su Marija	72
III skyrius	
Jokūbo elgesys su Rebeka ir predestinuo-	
tųjų elgesys su Marija	74
IV skyrius	
Švč. Mergelė ir jos vergai	78
 VII DALIS. STEBUKLINGI TOBULO	
PAMALDUMO VAISIAI	83
I skyrius	
Savęs pažinimas ir niekinimas	83
II skyrius	
Marijos tikėjimo dorybė	83
III skyrius	
Tikros meilės malonė	84
IV skyrius	
Didelis pasitikėjimas Dievu ir Marija	84

V skyrius	
Susijungimas su Marijos Siela ir Dvasia	85
VI skyrius	
Sielų pasikeitimas į Kristaus paveikslą	
Marijos dėka	86
VII skyrius	
Aukščiausia Jėzaus Kristaus garbė	87
VIII DALIS. PRAKTIKOS	89
I skyrius	
Išorinės praktikos	89
II skyrius	
Ypatingos vidinės praktikos norintiems	
siekti tobulumo	97
PRIEDAS	
TOBULAS PAMALDUMAS	
ŠVČ. M. MARIJAI IR ŠV. KOMUNIJA	103
PASIAUKOJIMAS JĖZUI PER MARIJOS	
RANKAS	107
PASIRUOŠIMAS PASIAUKOTI JĖZUI	
PER MARIJĄ	109

*Ją sekdamas, nepaklysi;
Ją šaukdamas, nenusivils;
apie Ją mąstydamas, neklaidžiosi;
Jos palaikomas, nenukrisi;
Jos saugomas, nebijosi;
Jos vedamas, nepavargsi;
Jos užtariamas, pasieksi tikslą*

(Šv. Bernardas)

PRATARMĖ

Šv. Liudvikas Marija Grignon, puikaus veikalo „Apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai“ autorius, gimė Montforte (Prancūzijoje) 1673 m. sausio 31 d. Jau nuo vaikystės pasižymėjo dideliu pamaldumu ir ypatinga pagarba Švč. Motinai, kurios vardą pasirinko per Su-tvirtinimo Sakramentą. Nuo penktų savo amžiaus metų kasdien kalbėjo rožinį, ragindamas ir kitus garbinti Mariją.

Baigęs mokslus, 1700 m. buvo iššventintas kunigu. Jo gyvenimo devizas — „Viskas Jėzui per Mariją!“ Už didelį pasiaukojimą, parodytą apaštalavimo darbe, gavo iš Dievo ypatingų malonių: išgarsėjo stebuklais ir dar žemėje paragavo dangiškos laimės — artimai bendra-vo su Jėzumi ir Marija. Daug vargo ir pats marinosi. Mi-rė 1716.IV.28. 1888 m. popiežius Leonas XIII paskelbė jį palaimintuoju. 1947 m. paskelbtas šventuoju. Turėkime viltį, kad, Dievui leidus, Šv. Sostas paskelbs dogmą apie Švč. Mergelės Marijos tarpininkavimą, kuri taip karštai skelbė šventasis.

Iš daugelio veikalų, parašytų Šv. Liudviko Marijos, geriausias yra „Apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei

Marijai", parašytas 1712 m. Pats autorius išpranašavo, koks bus šios auksinės knygutės likimas, būtent, kad šėtonas, bijodamas išganingos jos įtakos, visomis jėgomis stengsis paslėpti ją nuo pasaulio. Iš tikrųjų palaimintojo pranašavimai išsipildė.

Po autoriaus mirties ta knyga buvo užmiršta. Tik 1842 m. atsitiktinai buvo atrasta senoje dėžėje tarp kitų Marijos draugijos vienuolyno rankraščių. Kadangi tuo metu buvo prasidėjęs autoriaus beatifikacijos procesas, ši knyga buvo pasiūsta į Romą, kur popiežiaus paskirta komisija nuodugniai ištyrė jo mintis ir atskiru dekretu patvirtino, kad klaidų nėra. Prancūzų kalba išėjo net 30 šios knygos leidimų.

Kodėl šis pamaldumas pavadintas tobulu?

Norint nuodugniai pažinti to pamaldumo esmę ir dvasią, reikia perskaityti, pagalvoti, permąstyti jį visą, ir ne kartą, bet dažnai. (Dažnai skaityti šį veikalą pataria T. Faber angliško vertimo prakalboje. Panašiai ragina ir kardinolas Vaughan "Der junge Priester".) Jis karštai pataria jauniems kunigams pasirinkti Mariją savo kunigiško gyvenimo Motina, atidžiai apsvarstyti šį veikalėlį sakydamas: "Skaityk šį veikalą, tegul jis tarnauja tau mąstymui, neišleisk jo iš rankų per visą savo gyvenimą ir rekomenduok jį tiems, kurie sugebės jį suprasti".

Viskas Jėzui per Mariją!

Autorius, pats patyręs, kaip jautriai, motiniškai Marija globoja tuos, kurie visiškai Jai atsiduoda ir laiko save Jos vergais, kad per Ją prisiartintų prie Dieviškojo Jos Sūnaus, ryžtingai stengiasi kuo daugiau širdžių uždegti karšta Dievo Motinos Meile. Tačiau ne-

užtenka tokį visiško atsidavimo aktą padaryti tik kartą gyvenime. Tam tikrais laikotarpiais reikia jį iškilmingai atnaujinti ir kasdien kuo dažniau kelti savo mintis į Dievą per Mariją trumpais kreipiniais ar šiaip maldomis.

Tokią auką padaręs uolus Marijos garbintojas nesigailės, nes Marija, dangaus ir žemės Karalienė, karališkai atsilygins už ištikimą tarnybą. Būdama mūsų tarpininkė pas Kristų, Ji karštai užtaria tuos, kurie visiškai Jai atsiduoda, o būdama visokių malonių Dalytoja ir Tarpininkė, dosniausiai teikia jų savo tarnams...

Šv. Liudviko veikalas remiasi tiesa apie Švč. Mergeinės tarpininkavimą. T.y. ta grynai katalikiška tiesa, kad Marija yra vienintelė visų malonių Tarpininkė pas vienintelį Tarpininką Jėzų Kristų, per kurį mes turime priėjimą prie Tėvo.

Šv. Liudvikas uždegančiais žodžiais ragina savo veikalo skaitytojus ugdyti tobulą pamaldumą Švč. Marijai. Jis tvirtai tikėjo savo skelbiamo pamaldumo vaisingumu ir karštai troško rasti pasekėjų. Kalbėdamas apie rožinį sako: "Maldaute maldauju jus vardan meilės, kuria jus myliu Jėzuje ir Marijoje, kad kasdien, jei leis laikas, kalbėtumėte rožinį. Mirties valandą palaiminta vadinsite tą dieną ir valandą, kurią patikėjote mano raginimu".

Daugelis žymių Bažnyčios vyrų su didele pagarba atsiliepdavo apie šv. Liudviko platinamą pamaldumą Švč. Marijai, ragindami tikinčiuosius jį praktikuoti.

Jau pop. Klemensas XI (1706) pagyrė ir pripažino tą pamaldumą, kurį jam pateikė pats Liudvikas savo buvimo Romoje metu. Vėliau pop. Pijus X ir kard. Mercier,

dvi šviesiausios žvaigždės, su didžiausia pagarba atsi-
liepia apie Liudviko knygą ir karščiausiai ragina tikin-
čiuosius pamaldumą Dievo Motinai remti teiginiais,
kuriuos didysis Jos tarnas ir garbintojas pateikė šioje
knygoje. "Primygtinai rekomenduoju jums, — sakė Pi-
jus X, — nuostabios vertės kūrinį ir iš visos širdies su-
teikiame apaštališką palaiminimą visiems, kurie šį vei-
kalą skaitys".

ĮŽANGOS ŽODIS

Jėzus atėjo į pasaulį per Švč. M. Mariją ir taip pat per Ją Jis nori viešpatauti pasaulyje. Marija gyveno paslėptą gyvenimą, todėl Šv. Dvasia ir Bažnyčia vadina Ją "Alma Mater". Jos nuolankumas buvo toks didelis, kad Ji neįsivaizdavo žavingesnio gyvenimo, kaip paslėpto nuo savęs pačios ir žmonių ir žinomo tik vienam Dievui. Dievas iš klausė Jos maldų, kurias Ji siuntė prašydama paslėpto, neturtingo ir pilno pažeminimų gyvenimo. Jis paslėpė nuo žmonių akių Jos prasidėjimą ir gimimą, Jos gyvenimą ir į dangų paėmimą.

Marijos gerai nepažinojo Jos tėvai, o angelai dažnai klausinėjo vienas kitą: "Quae est Ista? — Kas gi ji yra?.." Dievo Sūnus sutiko su tuo, kad gyvendama žemėje Ji nepadarytų jokio garsesnio stebuklo, nors davė Jai tą galią... Dievo Sūnus sutiko su tuo, kad viešai Ji visiškai nekalbėjo, nors gausiai suteikė Jai savo išminties.

Šv. Dievo Dvasia padarė, kad apaštalai ir evangelistai kalba apie Ją labai mažai — tik tiek, kiek reikia, kad pasaulis pažintų Jėzų Kristų, nors Marija buvo ištikima Jo Sužadėtinė.

Marija yra tobuliausias Aukščiausiojo kūrinys, kurio pažinimą ir nuosavybę Jis pasiliko sau... Marija yra tas užantspauduotas šaltinis, ištikima Šv. Dvasios Sužadėtinė, kuri tik Jai priklauso... Marija yra šventovė ir Švč. Trejybės poilsio vieta, kur Dievas viešpatauja stebuklingesniu būdu kaip kur kitur, neišskiriant netgi Jo sosto, šviečiančio tarp serafimų ir cherubinių. Be specialios malonės joks sutvėrimas, nors ir skaisčiausias, neįeina į tą šventovę.

Kartu su šventaisiais tvirtinu, kad Marija yra žemiškasis naujojo Adomo rojus, kuriame Jis įsikūnijo Šv. Dvasios pagalba, kad vykdytų nuostabius stebuklus. Marija yra tas didžiulis ir stebuklingas Dievo pasaulis, pilnas neapsakomo grožio ir turtų; ta nuostabioji buveinė, kurioje kaip savo kūne Aukščiausiasis paslėpė vienintelį savo Sūnų ir Jame visa, kas tobuliausia ir brangiausia. Kiek didelių ir slėpiningų dalykų padarė Visagalis tame stebuklingame kūrinyje! "Didžių dalykų padarė man Visagalis..." Tų didžių dalykų pasaulis nepažįsta, nes nėra to vertas... Neįmanoma pažinti Jos nuopelnų didybės, nuopelnų, kylančių iki Dievo sosto, nei išmatuoti Jos skleidžiamos žemėje meilės didybės, nei suprasti Jos galios didumo, netgi pačiam Dievui. Neįmanoma pagaliau ištirti Jos nuolankumo gelmių, Jos dorybių ir visokių malonių.

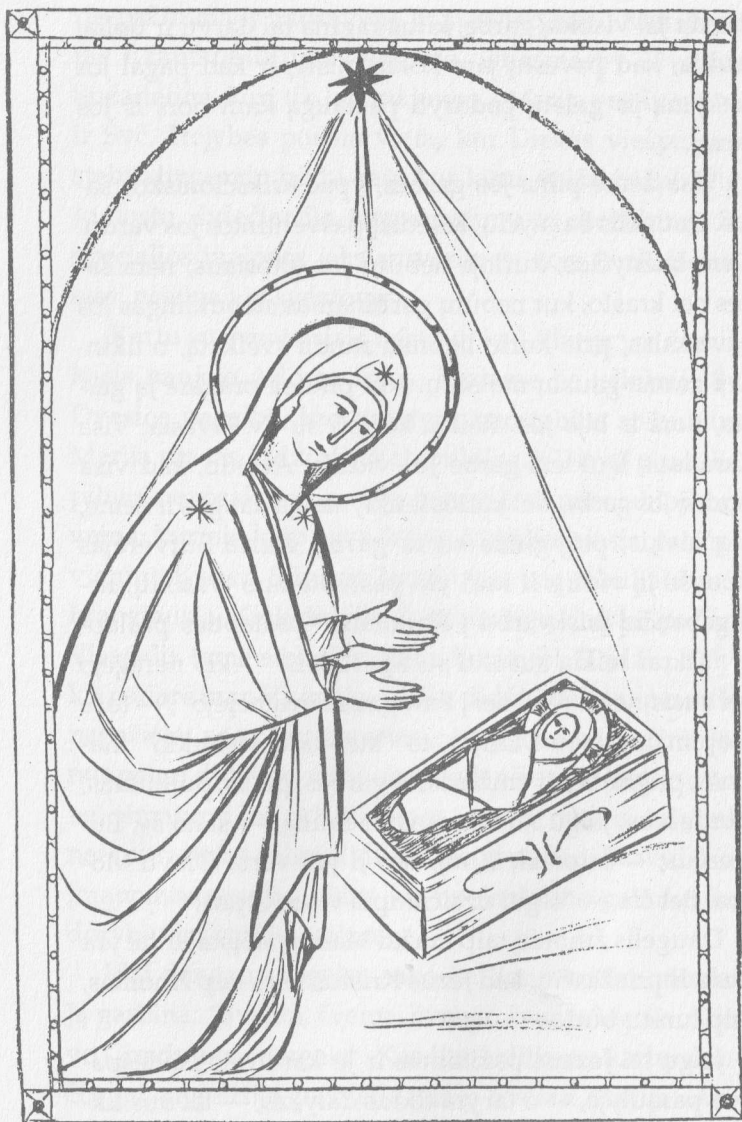
Visi dangaus angelai, sako šv. Bonaventūra, nuolat Ją garbina: "Šventa, šventa, šventa, šventa Marija, Dievo Gimdytoja, Mergele". Kasdien milijonus kartų siunčia Jai angelišką pasveikinimą: Sveika Marija! Atiduodami Jai didžiausią pagarbą, nuolankiai prašo Jos malonės, kad suteiktų jiems garbę nors vienu savo įsakymu. Netgi šv. Mykolas, dangiškojo dvaro kunigaikš-

tis, šv. Augustino žodžiais, su didžiausiu uolumu atiduoda Jai visokią garbę, kitus ragina tai daryti ir uoliai laukia, kad pavestų jam kokią misiją ir kad pagal Jos įsakymą jis galėtų padaryti paslaugą kam nors iš Jos tarnų.

Visa žemė pilna Jos garbės, ypač krikščioniškos šalys. Daugelis bažnyčių, katedrų pašventintos Jos vardu. Nėra bažnyčios, kurioje nebūtų Jos altoriaus, nėra šalies nei krašto, kur nebūtų garbinamas stebuklingas Jos paveikslas, prie kurio ligoniai randa sveikatą, o tikintieji gauna gausių malonių. Net piktieji pragare Ją gerbia, nors ir bijo Jos. Reikia kartoti su Šv. Dvasia: Visa Karaliaus Dukters garbė Jos viduje. Atrodo, kad visa išorinė Jos garbė, dėl kurios lenktyniauja dangus ir žemė, yra niekis, palyginus su ta garbe, kuria Sutvėrėjas išpuosė Ją viduje ir kuri yra paslėpta nuo tvarinių, nesugebančių įsikverbti į Karaliaus "paslapties paslaptį". Tikrai reikia sušukti su apaštalais: "Akis neregėjo nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo", — toks neapimamas yra Marijos, to "stebuklų stebuklo" malonės, prigimties ir amžinosios garbės grožis, puikumai, tobulumas. Jeigu nori suprasti Motiną, — sako šv. Eucherijus, — suprask Sūnų, nes Ji yra verta Dievo Motina. Bet čia — "tegul užsičiaupia visos lūpos!"

Daugelis žmonių taip mažai Mariją pažįsta! Ir tai yra viena iš priežasčių, kad Jėzus Kristus nėra taip žinomas, kaip turėtų būti.

Jeigu tai Jėzaus pažinimas ir Jo karalystė įsiviešpataus pasaulyje, — o tai yra tikras dalykas, — tai bus tikrai būtina pasekmė Dievo Motinos pažinimo ir Jos karalystės, kuri pirmą kartą davė Kristų pasauliui ir dar antrą kartą Jį apreiskia.

Kristaus gimimas

I DALIS PAMALDUMO ŠVENČIAUSIAJAI MERGELEI MARIJAI BŪTINUMAS

Išpažįstu su Bažnyčia, kad Marija kaip tvarinys, kuris yra Aukščiausiojo rankų darbas, palyginus su neap- sakoma Jo didybe, yra mažesnė už mažiausią dulkelę arba kad yra visiškai niekas, nes Dievas vienas yra KURIS YRA.

Todėl tas Visagalis, didingas, visiškai nepriklausomas ir pats sau pakankamas, nereikalingas Švč. Merge- lės Marijos, kad įgyvendintų savo troškimus ir at- skeistų savo garbę. Pakanka Jam norėti, kad viską pa- darytų.

Dievas Tėvas davė pasauliui Vienatinį savo Sūnų ne kitaip kaip per Mariją, nors patriarchai su tokiu ilgesiu Jo laukė, nors pranašai ir Senojo Įstatymo šventieji karš- tai maldavo to turto per 4000 metų. Marija viena užsi- tarnavo Jį ir "rado malonės pas Dievą" savo maldomis ir dorybėmis. "Kadangi pasaulis nebuvo vertas, — sako šv. Augustinas, — gauti Sūnų betarpiškai iš Tėvo ran- kų, todėl Jis davė Jį Marijai, kad pasaulis gautų Jį per Ją. Marija maitino įsikūnijusį Dievą, globojo, auklėjo ir už mus paaukojo Amžinajam Tėvui".

Jėzus Kristus didesnę garbę atidavė Dievui Tėvui tuo, kad per 30 metų buvo paklusnus savo Motinai, negu kad būtų daręs didžiausius stebuklus atversdamas pasaulį. Kokią didžią garbę duoda Dievui tas, kuris Jėzaus Kristaus pavyzdžiu atsiduoda Marijai, kad patiktų Dievui. Stebuklus pradėjo daryti Kristus taip pat per Mariją. Marijos ištartu žodžiu Jis pašventino šv. Jo-

*I. Marijos
vaidmuo
pirmojo
Kristaus
atėjimo
į pasaulį
metu*

na jo motinos iščiose. Tai buvo pirmasis ir didžiausias Jo malonės stebuklas. Jos nuolankiai prašomas Galilėjos Kanoje Jis pakeitė vandenį į vyną. Tai buvo Jo pirmas gamtinėje srityje stebuklas. Per Mariją Jis darys stebuklus iki pasaulio pabaigos.

II. Marija
yra tikra
mistinio
Kristaus
Kūno
Motina

Marija — Dievo malonių Tarpininkė ir Dalytoja

Būdas, kurį trys Švč. Trejybės Asmenys pasirinko įsikūnijimui ir pirmajam Kristaus atėjimui į pasaulį, yra nepamainomas. Kasdien nematomu būdu tas pat vyksta Šv. Bažnyčioje ir taip bus iki pasaulio pabaigos, iki pasakutinio Kristaus atėjimo.

Dievas Tėvas surinko visus vandenį ir pavadino juos "maria" — t.y. jūros. Jis sukūrė taip pat visų malonių indą ir pavadino jį Marija. Aukščiausias Dievas turi labai gausų išdą, kuriame sudėjo viską, kas gražu, vertinga, reta ir brangu, netgi savo Sūnų. Tas nepaprastai lobingas išdas yra Marija, kurią šventieji vadina Viešpaties Išdu, iš kurio gausūs turtai liejasi visai žmonijai.

Dievo Sūnus davė savo Motinai viską, ką nupelnė savo gyvenimu, mirtimi, nuostabiomis dorybėmis. Marija yra paslaptingas kanalas, kuriuo gausiai liejasi Dievo gailestingumo turtai, visos malonės.

Dievas Šventoji Dvasia suteikė Marijai, savo ištikimai Sužieduotinei, neišpasakytų dovanų: padarė ją dalytoja visko, ką turi, taip, kad Ji dalija visas dovanas ir malones, duodama kam nori, kiek nori, kaip nori ir kada nori. Todėl niekas iš žmonių negaus jokios dangiškos dovanos, kuri nepereitų per Jos Mergelės rankas, nes tokia Dievo valia, kad viską turėtume per Mariją.

Kadangi malonė patobulina prigimtį, o garbė — malonę, yra tikra, kad Viešpats Jėzus danguje, taip pat kaip ir žemėje, yra Marijos Sūnus. Taigi išlaikę priklausomybę ir tobuliausio Sūnaus klusnumą geriausiai Motinai. Tačiau toje priklausomybėje nėra jokio Kristaus pažeminimo ar netobulumo. Marija yra nepalyginti žemiau už savo Sūnų, kuris yra Dievas, ir todėl Jam neįsakinėja, kaip darytų žemiška motina savo sūnaus atžvilgiu. Marija, malonės ir garbės sudievinata, visų šventųjų dievinama, nereikalauja ir nedaro nieko, kas priešintųsi amžinai ir nepakeičiamai Dievo valiai.

Kai skaitome šv. Bernardo, šv. Bernardino, šv. Bonaventūros ir kitų šventųjų raštuose, kad viskas danguje ir žemėje, netgi pats Dievas priklauso Švč. Mergelei Marijai, tai tuo jie nori pasakyti, kad Dievo Jai suteikta galia ir valdžia yra tokia didelė, jog Ji atrodo turinti tokią galią kaip Dievas, o Jos maldos ir prašymai pas Dievą yra tokie visagaliai, kad atrodo kaip įsakymai Dievo Didybei, kuris niekados neatmeta mylimos Motinos prašymų, nes jie yra visada nuolankūs ir atitinka Dievo valią.

Jeigu Mozė savo maldos jėga iš taip toli sugebėjo sulaikyti Dievo pyktį izraelitams, kad Aukščiausias ir neapsakomai gailestingas Viešpats, negalėdamas jam atsispirti, prašė jį nesulaikinti Jo atkaklumo maištaujantiems, tai ką gi galima pasakyti apie nuolankios ir vertos Dievo Motinos Marijos maldą, kuri prieš Dievo Didybę yra galingesnė už visų angelų ir šventųjų danguje ir žemėje prašymus ir užtarimą.

*II. Marija -
Visagale
Tarpinė
pas Dievą*

II. Marija - Visagalė dangaus karalystės Karalienė | Marija danguje įsakinėja angelams ir palaimintiesiems. Atsidėkodamas už jos nuolankumą, Dievas davė jai teisę ir pareigą ištuštintus puolusių dėl puikybės angelų sostus užpildyti šventaisiais. Jis reikalauja, kad dangus, žemė ir pragaras būtų besąlygiškai paklusnūs nuolankiosios Marijos įsakymams.

Jis padarė Ją dangaus ir žemės Karalienę ir savo kariuomenės Valdovę, savo turtų išdininke, visų malonių Dalytoja, visų stebuklų įrankiu, žmonių tarpininke, Dievo priešų naikintoja ir ištikima savo garbės Dalininke.

II. Marija - visų Amžinojo Tėvo vaikų Motina | Kaip vaikas natūraliai turi tėvą ir motiną, taip antgamtinėje ir dvasinėje tvarkoje turime Tėvą — Dievą ir Motiną — Mariją. Kas neturi Motinos Marijos, tas neturi ir Dievo Tėvo.

II. Marija - mistinio Kristaus Kūno narių Motina | Dievo Sūnus nori kasdien formotis ir tartum įsikūnyti savo nariuose per mylimą savo Motiną ir Jai sako: paveldėk Izraelį. Tartum sakytų: Dievas leido paveldėti visas žemės tautas, visus gerus ir blogus žmones, išrinktuosius ir atstumtuosius. Pirmuosius vėsiu aukšiniu skeptru, antruosius — geležine lazda. Vieniems būsiu Tėvas ir Globėjas, kitiems teisingas keršytojas ir visiems — Teisėjas. Tu gi, Mylimoji Motina, gausi kaip paveldėjimą tik predestinuotuosius ir kaip geroji Motina Tu juos pagimdysi, maitinsi ir išauginsi, o kaip jų Karalienė — juos valdysi, vesi ir ginsi,

Žmogus po žmogaus gimė joje, sako Šv. Dvasia. Pirmasis yra Dievas Žmogus Jėzus Kristus, toliau — kiekvienas žmogus. Jeigu Jėzus Kristus žmonijos Galva užgimė joje, tai yra būtina, kad išrinktieji, kurie juk yra tos Galvos nariai, taip pat joje užgimtų.

Kadangi Jėzus Kristus yra Marijos vaisius, yra tikra, kad Jėzus Kristus kiekvienam žmogui taip pat tikrai yra Marijos vaisius. Todėl kiekvienas tikintysis, kurio širdyje yra atkurtas Jėzus, gali sakyti: Už viską esu dėkingas Marijai. Visa, ką turiu, yra Jos darbas, Jos vaisius, be Jos viso to neturėčiau.

Dievas Šv. Dvasia nori Marijoje ir per Mariją formuoti savo išrinktuosius ir sako Jai: "Mylimoji mano Sužadėtinė, įleisk šaknis tarp mano išrinktųjų, kad augtų iš dorybės į dorybę, iš malonės į malonę. Taip labai Tu man patikai gyvendama žemėje, nors esi danguje. Atgimk tad ir atsinaujink mano išrinktuosiuose, kad aš su džiaugsmu matyčiau juose visų tavo dorybių šaknis.

Kai Marija į kurią nors sielą įleidžia šaknis, daro joje malonės stebuklus, kuriuos tik Ji viena gali padaryti. Su Šv. Dvasios pagalba Marija sukūrė didžiausią stebuklą, koks kada nors buvo ir bus: Dievą — Žmogų. Ji taip pat darys didžiausius dalykus, kurie bus pasaulio pabaigoje. Jai rezervuotas formavimas ir auklėjimas tų laikų didžiųjų šventųjų, nes tik Ji, ta nuostabioji Mergelė, susijungusi su Šv. Dvasia, gali daryti nepaprastus dalykus.

Kai Jos Sužadėtinė, Šv. Dvasia, randa Ją kurioje nors sieloje, tuojau prie jos prisiartina, įeina į ją ir atiduoda jai save tiek, kiek siela duoda vietos Jos Sužadėtinėi. Viena iš pagrindinių priežasčių, dėl kurių Šv. Dvasia iki šios dienos nedaro nuostabių stebuklų sielose, yra ta, kad jos nėra pakankamai glaudžiai susijungusios su ištikima ir neatskirama Jos Sužadėtinė.

*II. Marija -
neatskirama
ir vaisinga
Šv. Dvasios
Sužadėtinė*

II. Marija -
širdžių ka-
ralienė

Kaip Jėzus iš prigimties ir per atpirkimą yra dangaus ir žemės Karalius, taip Marija per malonę yra Karalienė. Jėzaus Kristaus karalystė yra širdyje arba žmogaus viduje pagal Šv. Rašto žodžius: "Dievo Karalystė yra jumyse". Todėl Švč. Mergelei karalystė auga žmogaus viduje, t.y. jo sieloje, ir todėl Ji su Sūnumi daugiau garbės gauna sielose kaip visuose kituose kūrinuose. Todėl su šventaisiais Marija vadinama "širdžių Karalienė".

II. Pamal-
dumas Švč.
Mergelei
Marijai yra
būtinasis
amžinajam
gyvenimui
laimėti

Pamaldumo Švč. Mergelei Marijai negalima sugretinti su pamaldumu šventiesiems. Pamaldusis Tėvas Suarezas iš Jėzaus Draugijos ir Bažnyčios Tėvai įrodinėja, kad pamaldumas Švč. M. Marijai yra būtinas išganymui, kad stoka meilės ir pagarbos Jai yra pasmerkimo ženklas. O visiškas ir nuoširdus Jai atsidavimas yra tikras išrinktųjų ženklas.

"Švč. Mergele, atsiduodu Tau, nes Tu — išganymo skydas, kurį Dievas duoda tiems, kuriuos nori išganyti".

II. Pamaldu-
mas Švč. M.
Marijai ypač
reikalingas
siekiantiems
tobulumo

Pamaldumas Švč. M. Marijai yra būtinas visiems žmonėms, juo labiau tiems, kurie pašaukti į tobulybės luomą.

Netikiu, kad kas nors galėtų pasiekti visišką susijungimą su Dievu ir tobulą ištikimybę Šv. Dvasiai, jeigu nėra artimai susijungęs su Švč. Mergele ir visiškai nepasikliauja Jos pagalba. Tik Marija rado malonę pas Dievą be jokios kito žmogaus pagalbos. Visi, kurie malonę pas Dievą atrado po Marijos, atrado ją tik per Mariją, ir tik per Ją ras tie, kurie vėliau gyvens. Marija buvo pilna malonės, kai Ją pasveikino arkangelas Gabrielius. Ji buvo gausiai perpildyta malonių, kai ant Jos

nužengė Šv. Dvasia. Todėl Ji pasiekė begalinį, neaprepiamą malonės laipsnį. Aukščiausiasis padarė Ją savo turtų Išdu ir vienintele malonių Dalytoja, kad pagal savo norą keltų ir turtintų žmones, kad kam nori parodytų siaurąjį taką, vedantį į dangų, kad įvestų ką panorės per ankštus dangaus vartus, kad pagaliau duotų kam panorės sostą, skeptrą ir karališką vainiką. Jėzus visur ir visada yra Marijos Sūnus ir Vaisius, o Marija visada yra tikrasis medis, kuris nešioja gyvybės vaisių, ir tikroji Motina, gimdanti Jėzų Kristų.

Tik Marijai Dievas atidavė dieviškos malonės išdo raktus ir davė Jai sugebėjimą žengti geriausiais ir paslaptingiausiais tobulumo keliais ir vesti jais kitus.

Tik Marija atidaro vargingiems neištikimos Ievos vaikams žemiško rojaus vartus, kad jamė meiliai vaikščiotų su Dievu, būtų saugūs nuo priešų, be antrosios mirties baimės maitintųsi Gyvybės ir Žinojimo gero ir pikto medžio Vaisiumi, kad skonėtųsi dangiškuoju vandeniu, gausiai trykstančiu iš palaimintojo gyvybės šaltinio.

Visi pasaulio galingieji, kaip pagal Šv. Raštą sako šv. Bernardas, maldaudami puls prieš Tavo Veidą per visus amžius, ypač pasaulio pabaigoje. Didžiausi šventieji, malonių ir dorybių kupinos sielos karščiausiai melsis į Švč. Mergele ir nuolatos žiūrės į Ją kaip į tobulą sektiną pavyzdį, kaip į galingą pagalbą visuose reikaluose.

Pasakiau, kad tai vyks ypač pasaulio pabaigoje, ir tai — greitai, nes Aukščiausiasis su Švč. savo Motina turi suformuoti didžiuosius šventuosius, kurie savo šventumu taip pranoks kitus šventuosius, kaip Libano

*II. Marija
paruos
didžiausius
paskutiniųjų
laikų
šventuosius*

kedrai perauga žemus krūmus. Visos tos pilnos uolūmo ir malonės sielos bus pašauktos tam, kad atremtų Dievo priešus, kurie iš visur pakels piktas galvas. Jie suliepsnos ypatingu pamaldumu Švč. Mergelei, bus apšviesti Jos šviesa, maitinami Jos pienu, vedami Jos dvasios, remiami Jos peties, apsupti Jos globa taip, kad viena ranka kovos, o kita statys. Viena ranka griaus, trupins eretikus, atsimetėlius, stabmeldžius, nusidėjėlius ir bedievius, o kita ranka statys tikrąją Saliamono šventovę, paslaptinę Dievo miestą, tai yra Švč. Mergele, Bažnyčios Tėvų vadinamą "Saliamono šventovę" ir "Dievo miestu". Žodžiu ir pavyzdžiu pažadins pasaulį tikrajam pamaldumui Švč. M. Marijai, kuri sukels prieš juos daug priešų, bet taip pat išmels daug pergalų ir garbės Dievui.

III. Marijos vaidmuo antrojo Kristaus atėjimo metu	<i>Kuklus Marijos vaidmuo pirmojo Kristaus atėjimo metu</i> Pasaulio išganymas prasidėjo per Mariją ir jį įvyks per Ją. Pirmojo Kristaus atėjimo metu Marija beveik nesirodė, kad žmonės, kurie dar mažai žinojo apie Jos Sūnų, neprisirištų prie Marijos per daug žemišku ir natūraliu būdu, atitoldami tuo būdu nuo tiesos dėl tebuklingo Jos žavumo, kuriuo Aukščiausiasis Ją išpuošė netgi išorėje.
---	---

Antrojo Kristaus atėjimo metu Marija bus garsi ir Šv. Dvasios apreikšta, kad per Ją būtų pažintas ir mylimas Kristus, kad Jam būtų tarnaujama, nes priežastys, dėl kurių Šv. Dvasia paslėpė savo Sužadėtinę Jos žemiškame gyvenime, jau nebeegzistuos.

Dievas nori Mariją, nuostabiausią savo rankų kūrinį, apreikšti ir paskelbti paskutiniaisiais laikais dėl kelių priežasčių:

1) Ji pati slėpėsi būdama pasaulyje ir iš didelio nuolankumo žeminosi iki dulkelės.

2) Marija yra nuostabiausias Dievo rankų kūrinys žemėje per malonę ir per garbę danguje. Dievas nori, kad Ji būtų garbinama žemėje ir šlovinama tarp gyvųjų.

3) Marija yra Aušros Žvaigždė, einanti pirma Teisingumo Saulės — Jėzaus Kristaus ir ją atidengianti, todėl turi būti pažinta ir apreikšta, kad per Ją būtų pagarbintas Jėzus Kristus.

4) Marija yra Kelias, kuriuo Jėzus atėjo pas mus pirmą kartą. Ji bus Kelias ir tada, kai Kristus ateis antrą kartą, nors ir ne tuo pačiu būdu.

5) Marija yra neapvilianti priemonė, tiesus kelias, kuriuo tikrai prieisime ir atrasime Kristų, kuris yra Kelias, Tiesa ir Gyvenimas, per Mariją. Tačiau negalima atrasti Marijos Jos neieškant, negalima Jos ieškoti Jos nepažįstant, nes niekas neieško ir netrokšta to, ko nepažįsta.

6) Tais paskutiniaisiais laikais labiau negu kitais Marija turi sublizgėti gailestingumu ir malone. Gailestingumu — kad atvestų į Kristaus avidę ir meiliai priimtų vargšus, nusidėjėlius ir paklydusius, kurie sugrįš į katalikų Bažnyčią. Turi sublizgėti jėga prieš Dievo priešus ir užkietėjusius bedievius, kurie labai maištaus ir įtemps visas jėgas, kad tuos, kurie jiems priešinasi, sugundytų ir nuvestų į pražūtį. Pagaliau turi sublizgėti malone, kad suteiktų vilties ir tvirtumo narsiems skelbėjams ir ištikimiesiems Jėzaus Kristaus tarnams, kurie kovos dėl Jo reikalų.

III. Kodėl
Marija
ypatingai
pasirodys
antrojo
Kristaus
atėjimo
metu?

7) Pagaliau Marija turi pasirodyti baisi, kaip pasiruošusi mūšiui su šėtonu ir jo šalininkais, kariuomenė, ypač tomis paskutinėmis dienomis, nes šėtonas, matydamas, kad mažiau lieka laiko sielų pražuvimui, kasdien didins savo pastangas ir viliones. Prasidės baisūs persekiojimai, bus spendžiami spąstai ištikimiesiems Marijos tarnams, kuriuos jam bus sunkiau nugalėti kaip kitus.

III. Galutinė kova tarp Marijos ir šėtono

“Aš padarysiu nesantaiką tarp tavęs ir moters, tarp tavo ainijos ir jos ainijos. Ji sutrins tavo galvą” (Gen. 3,15).

Tik vieną kartą Dievas padarė nesantaiką, bet nenugalimą nesantaiką, kuri bus iki pasaulio pabaigos ir nuolat stiprės. Tai nesantaika tarp Marijos ir šėtono, tarp Marijos vaikų ir Liuciferio vaikų. Švč. Dievo Motina Marija yra didžiausias šėtono priešas. Jau žemiskame rojuje Dievas įkvėpė Jai, nors Ji tada buvo tik Dievo mintyje, tiek neapykantos tam prakeiktam Dievo priešui, davė Jai tiek buklumo to amžinojo žalčio klastingumui atskleisti, tiek jėgų jam nugalėti, kad jis bijo Jos labiau ne tik kaip visų angelų ir žmonių, bet daugiau kaip Dievo. Tai aiškinama tuo, kad pirma šėtonas savo puikybėje daugiau kenčia, kai nugalėti ir baudžia menkumą ir nuolanki Dievo tarnaitė, kurios nuolankumas jį pažemina labiau kaip Dievo galybė. Antra — Dievas suteikė Marijai tokią didelę galią piktosioms dvasioms, kad, kaip dažnai pačios buvo priverstos prisipažinti apsėstųjų lūpomis, labiau bijo vieno Jos atodūσιο už kokią nors sielą kaip visų šventųjų maldų.

Tai, ko Liuciferis nustojo savo puikybė, Marija laimėjo nuolankumu. Ką Ieva pražudė neklusnumu, Marija išgelbėjo klusnumu. Paklausiusi žalčio, Ieva pražudė ir

atidavė į šėtono rankas save ir visus savo vaikus. Marija savo tobula ištikimybė Dievui išgelbėjo save ir visus savo vaikus.

Tačiau Marijos galia visiems demonams ypač pasireikš paskutiniaisiais laikais, kai šėtonas tykos Jos kulnies, t.y. nuolankių ir vargingų Jos vaikų, kuriuos Ji pažadins kovai su juo. Pasaulio akyse jie bus maži ir skurdūs, pažeminti, persekiojami ir spaudžiami. Bet todėl jie bus turtingi Dievo malone, kurią Marija jiems gausiai suteiks. Dievas taip tvirtai juos savo pagalba palaikys, kad dėl savo nuolankumo kartu su Marija jie triuškins šėtono galvą.

Pagaliau Dievas nori, kad Švč. Jo Motina dabar labiau kaip kitados būtų žinoma, mylima, gerbiama. Tai, be abejo, įvyks, jeigu Šv. Dvasios malonės remiami imsis praktikos, kurią netrukus pateiksiu. Jie pamatys Marijos Karalienės puikumą ir visiškai pasišvęs Jos tarnybai kaip meilės vergai. Tada patirs Jos motinišką globą ir taip Ją mylės kaip tikri vaikai. Tada pažins Jos gailestingumą, pažins, kaip labai reikalingi Jos pagalbos, ir visuose reikaluose bėgs prie Jos kaip prie mylimos Tarpininkės pas Jėzų Kristų. Supras, kad Ji yra tikriausia, lengviausia ir tobuliausia priemonė prieiti prie Jėzaus Kristaus ir atsiduos Jai su kūnu ir siela be rezervų, kad visiškai ir neatskiriamai priklausytų Jėzui Kristui.

Bet kas gi bus tie Marijos vaikai, tarnai ir vergai? Tai bus Kristaus kunigai, kurie kaip deganti ugnis visur žiebs Dievo meilės liepsną. Bus kaip strėlės galingoje Marijos rankoje, kad smigtų į Jos priešus. Bus kaip Levi giminės sūnūs, kurie, gerai nuvalyti didelių sielvartų ugnimi ir glaudžiai susijungę su Dievu, nešios širdyje

III. Paskutiniųjų laikų apaštalai

meilės auksą, sieloje — maldos smilkalą, kūne — marinimosi mirą.

Jie bus kaip žaibus nešantys debesis, kurie, papūtus mažiausiam Šv.Dvasios vėjeliui, nuskris, kad pasėtų Dievo žodį ir neštų amžinąjį gyvenimą, prie nieko neprisirišdami, dėl nieko neliūdėdami. Tai bus tikri pasakutiniųjų laikų apaštalai, kuriems galybių Viešpats duos galią daryti stebuklus ir nugalėti Jo priešus. Dievo garbės ir sielų išganymo pašaukti, eis visur, kur Šv. Dvasia pašauks. Ir visur, kur skelbs Dievo žodį, paliks tyrą kaip auksą meilę. Jie mokys, kaip eiti siauruoju keliu prie Dievo tiesos, t.y. pagal Evangeliją, neatsižvelgiant į asmenis, nebijant nė vieno mirtingųjų, nors ir galinčiausiųjų. Lūpose jie turės dviašmenį Kristaus žodžio kalaviją, ant pečių neš kruviną kryžiaus vėliavą, dešinėje rankoje — kryžių, kairėje rožinę, širdyje — šventuosius Jėzaus ir Marijos vardus. Jėzaus Kristaus kuklumas ir apsimarinimas spindės visame jų elgesyje.

Tokie bus tie didieji apaštalai, kuriuos Marija suformuos ir Aukščiausiam įsakius apdovanos, kad skleistų Jo karalystę bedievių, stabmeldžių ir mahometonų kraštuose.

Kada ir kaip tai įvyks?..

Vienas Dievas tai žino. O mes — tylėkime, melskimės, prašykime, laukime.

II DALIS

PAGRINDINĖS TIESOS APIE TOBULĄ PAMALDUMĄ ŠVČ. MERGELEI

Jėzus Kristus — mūsų vienintelis Tikslas ir Viešpats

Pirmoji tiesa — visų mūsų pamaldumo praktikų galutinis tikslas turi būti Jėzus Kristus, mūsų Išganytojas, tikras Dievas ir tikras Žmogus — alfa ir omega, visko pradžia ir pabaiga. Jėzus Kristus yra vienintelis mūsų Mokytojas, vienintelis Viešpats, kuriam turime priklausyti, vienintelė Galva, su kuria turime būti susijungę, vienintelis pavyzdys, į kurį turime būti panašūs, vienintelis Ganytojas, kuris turi mus maitinti, vienintelis Kelias, kuriuo turime eiti, vienintelė Tiesa, kurią turime tikėti, vienintelis Gyvenimas, kuris turi mus gaivinti. Žodžiu — Jis yra mums Viskas. Dievas nepadėjo kito-
kio pagrindo mūsų išganymui, mūsų tobulumui ir mūsų garbei kaip tik Jėzų Kristų. Rūmas, kuris nestovi ant uolos, stovi ant byrančio smėlio ir anksčiau ar vėliau sugrius. Kiekvienas tikintysis, kuris nėra susijęs su Juo kaip vynmedžio šakelė su krūmu, nudžius ir tiks tik sudeginimui. Be Jo viskas yra melas, netikrumas, mirtis ir pasmerkimas. Jeigu esame Kristuje ir Kristus yra mumyse, nebijokime pasmerkimo. Nei angelai danguje, nei žmonės žemėje, nei piktosios dvasios pragare, nei joks kitas sutvėrimas negali mums pakenkti, nes negali atskirti mūsų nuo Dievo meilės, kuri yra Jėzuje Kristuje. Per Jį, su Juo ir Jame mes galime viską atiduoti Dievui Tėvui Šv. Dvasios vienybėje, visokią garbę ir šlovę, patys tapdami tobuli, o artimui atskleisdami Kristaus dorybių grožį, raginantį į amžiną gyvenimą.

*I. Jėzus
Kristus yra
galutinis
pamaldumo
Marijai
tikslas*

*I. Tikras pamaldumas
Marijai -
kelias
į Jėzų
Kristų*

Tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai skleidžiame tuo tikslu, kad taptų gilesnis ir tobulesnis pamaldumas Jėzui Kristui ir kad pateiktume lengvą ir tikrą priemonę artėti į Jėzų Kristų. Jeigu pamaldumas Švč. M. Marijai atitolintų mus nuo Kristaus, tai reikėtų jį atmesti kaip velnio pinkles. Šis pamaldumas tik tam ir skirtas, kad geriau surastume Jėzų, Jį pamiltume ir ištikimiau Jam tarnautume.

Tu, Viešpatie, visada esi su Marija o Marija visada yra su Tavimi ir be Tavęs negali būti, kitaip Ji nustotų buvusi tuo, kas yra. Malonė taip Ją perkeitė Tavyje, kad jau ne Ji gyvena ir ne Ji yra, bet Tu, mano Jėzau, gyveni ir viešpatauji Joje tobuliau kaip visuose angeluose ir palaimintuose. Jeigu pažintume garbę ir meilę, kurią Tu gauni toje stebuklingoje Būtybėje, iš tikrųjų kitokius jausmus turėtume Tau ir Jai. Marija taip glaudžiai yra su Tavimi susijungusi, kad lengviau būtų atidalyti šviesą nuo saulės, šilumą nuo ugnies ir netgi — drąsiai sakau — lengviau būtų atskirti visus angelus ir šventuosius kaip palaimintąją Tavo Motiną. Ji karščiau Tave myli ir Tave tobuliau garbina kaip visi kiti kūriniai.

Kaip skaudu matyti, kad daugelis krikščionių, netgi apsišvietusių, nesupranta to ryšio, kuris yra tarp Tavęs ir Švč. Tavo Motinos. Netgi tie, kurie pašaukti mokyti kitus, retai kalba apie Švč. Tavo Motiną, apie pamaldumą Jai. Kai kurie teisinasi, bijodami sumažinti Tavo garbę, sako, kad reikia kalbėti apie Tave, Jėzau, o ne raginti tikinčiuosius į pamaldumą Švč. Mergelei, kuri jau pakankamai esanti mylima. Jiems trūksta pamaldumo Tau, Viešpatie, ir kaip tik todėl, kad nepažįsta Marijos. Rožinį ir škaplierius laiko tik tamsių žmonių malda.

Vietoj rožinio pataria kalbėti 7 atgailos psalmes. O vietoj pamaldumo Švč. Mergelei siūlo pamaldumą Jėzui Kristui. Mylimasis Jėzau, ar gali būti Tau mielas tas, kas nesistengia patikti Tavo Motinai, bijodamas padaryti Tau nemalonumą?! Argi Ji pasisavina garbę sau? Ar Ji Tau svetima, skirtinga nuo Tavęs?! Argi gali Tau nepatikti tas, kuris stengiasi Jai patikti?! Argi Jai atsiduodami, Ją mylėdami atsiskiriame ir atitolstame nuo Tavo meilės?!

Krikščionys yra besąlyginė Kristaus nuosavybė

Antroji tiesa — mes priklausome ne sau, bet, kaip sa-ko Apaštalas, priklausome Jėzui Kristui, kaip Jo kūno nariai ir Jo vergai, kuriuos Jis atpirko begaline kaina — viso savo kraujo kaina. Prieš krikštą buvome piktosios dvasios vergai. Krikštas mus padarė tikraisiais Jėzaus Kristaus vergais. Mes turime gyventi, dirbti ir mirti tik tam, kad neštume vaisių Dievui — Žmogui, kad leistume Jam viešpatauti mūsų sieloje, mes esame Jo nuosavybė, Jo įsigytoji tauta ir Jo paveldėjimas. Jėzus prakeikė nevaisingą figos medį ir pasmerkė nenaudingą tarną, kuris nemokėjo išnaudoti savo talento. Tai rodo, kad Jėzus Kristus iš mūsų, vargšų žmonių, trokšta kažkokių vaisių, t.y. gerų darbų, nes mūsų darbai yra Jo nuosavybė. Jėzus Kristus yra vienintelis visų mūsų gerų darbų šaltinis ir turi būti galutinis jų tikslas, nes Jam tarnauti turime ne tik kaip samdiniai, bet ir kaip meilės vergai.

II. Šventoji
vergija

Žemėje yra dvi priklausomybės rūšys, du buvimo kieno nors valdžioje būdai: paprasta tarnyba ir vergija. Eidamas tarnybą žmogus įsipareigoja tarnauti kitam už

II. Dvi
tarnybos
rūšys

užmokestį. O vergas visą gyvenimą priklauso savo ponui ir yra priverstas tarnauti jam be jokio atlyginimo. Ponas yra jo gyvenimo ir mirties viešpats.

II. Trys vergijos rūšys

Vergijos yra trys rūšys: natūrali vergija, priverstinė ir savanoriška. Visi kūriniai yra Dievo vergai. "Viešpaties yra žemė ir tai, kas joje yra". Antrosios rūšies vergija — tai piktųjų dvasių ir pasmerktųjų vergija. Trečiosios rūšies vergija — teisiųjų ir šventųjų vergija.

Savanoriška vergija yra tobuliausia ir daugiausia duoda garbės Dievui, nes Jis žiūri į širdį, reikalauja širdies ir vadina save širdies Dievu. Jis žiūri mylinčios Jį valios. Savanoriškai pasiduodamas vergijai, žmogus Dievą ir tarnavimą Jam vertina labiau už viską.

II. Skirtumas tarp vergo ir tarno

Tarp tarno ir vergo yra didelis skirtumas:

1) Tarnas neatiduoda visko, ką turi, nei to, ką su kieno nors pagalba ar savo jėgomis gali įsigyti. Vergas atiduoda savo ponui visiškai. Jis atiduoda jam viską, ką turi ir ką gali įsigyti savo darbu.

2) Tarnas už savo patarnavimus reikalauja atlyginimo, vergas nieko negali reikalauti, nors kažin kaip uoliai stengtųsi dirbti.

3) Tarnas gali palikti savo poną, kada jis nori, ypač pasibaigus tarnybai, o vergas neturi teisės pasitraukti nuo savo pono.

4) Ponas nėra tarno gyvybės ir mirties viešpats. Tarno nužudymas būtų didelis nusikaltimas, o vergą ponas gali kaip gyvulį parduoti kam nori. Ponas yra vergo gyvybės ir mirties viešpats.

5) Tarnas gali tarnauti tik laikinai, o vergas — visą gyvenimą.

Krikščionims nėra kito būdo tapti visiška Jėzaus Kristaus ir Švč. Jo Motinos nuosavybe kaip tik savanoriška vergija. Pats Jėzus Kristus davė mums pavyzdį. Jis iš meilės mums "prisiėmė tarno išvaizdą". Taip Švč. Motina pasivadino Viešpaties tarnaitė ir vergė. Apaštalas didžiudamasis vadina save "Servus Christi" — "Kristaus tarnas". Žodis "tarnas" — "servus" senovėje reiškė "vergą", nes tada dar nebuvo tarnų šiandienine prasme ir ponus aptarnavo tik vergai arba laisvieji. Mes turime priklausyti Jėzui Kristui ir tarnauti Jam ne tik kaip tarnai ar samdiniai, bet kaip meilės vergai, kurie atsiduoda Jam iš didelės ir nuoširdžios meilės, tapdami Jo vergais dėl garbės būti Jo nuosavybe.

II. Krikščionys yra Jėzaus Kristaus vergai

Jeigu Jėzus pasirinko Švč. Mergelę neatskiriama savo gyvenimo ir mirties, savo garbės ir galybės danguje ir žemėje dalininke, tai iš malonės suteikė Jai tų pačių teisių ir privilegijų į savo didybės Sostą, kurias Pats turi iš prigimties. Visa, kas Dievui priklauso iš prigimties, Marijai priklauso per malonę. Taigi Jėzus ir Marija turi tą pačią galią ir tą pačią valdžią, tuos pačius tarnus ir valdinius ir tuos pačius vergus. Šventųjų ir daugelio mokslininkų nuomone, galima tapti Švč. Mergelės vergu iš meilės, kad tuo būdu taptume tobulėsiais Jėzaus vergais. Švč. Mergelė yra priemonė, kuria pasinaudoja Išganytojas ateidamas pas mus. Ji taip pat yra priemonė, kuria turime pasinaudoti mes, kad nueitume pas Jį (šv. Augustinas, šv. Bonaventūra ir šv. Pijus).

II. Krikščionys taip pat yra ir Marijos vergai

Didžiausias Marijos troškimas — sujungti mus su savo Sūnumi Jėzumi, o didžiausias Jos Sūnaus troški-

mas — kad per Švč. Motiną ateitume pas Jį. Tuo būdu atiduodame Jam garbę ir suteikiame Jam džiaugsmo.

Todėl Bažnyčios Daktarai, tarp jų ir šv. Bonaventūra aiškiai sako, kad Švč. Motina yra Kelias, vedantis į Kristų. Dar daugiau: jeigu, kaip sakėme, Švč. Mergele yra dangaus ir žemės Karalienė ir Valdovė, tai, šv. Anzelmo, šv. Bernardo, šv. Bernardino, šv. Bonaventūros žodžiais tariant, argi ne tiek Ji turi valdinių ir vergų, kiek žemėje yra tvarinių?! Argi nėra būtina, kad, esant tiek vergų iš prievartos, nebūtų vergų iš meilės, kurie savo valia pasirinktų Mariją Karalienę atsiduodami Jai kaip vergai?!

Argi galimas daiktas, kad mūsų Viešpats — geriausias iš sūnų, kuris visą savo valdžią yra suteikęs Švč. savo Motinai, nesidžiaugtų, kad Ji turi vergų?!

III. Senojo
žmogaus
mirtis

Mūsų prigimties sugedimas

Trečioji tiesa — geriausi mūsų darbai paprastai yra sutepti blogio, kuris yra mumyse dėl mūsų prigimties sugedimo. Jei švarų, skaidrų vandenį įpilsime į dvokiantį indą arba vyną į nešvarią statinę, tai tas švarus vanduo ir geras vynas greitai suges ir įgis nemalonų kvapą. Tas pat vyksta, kai į mūsų sielos vidų, suteptą gimtosios nuodėmės ir mūsų pačių nuodėmių, Dievas įpila savo malonės rasą arba nuostabų savo meilės vyną. Taigi Jo dovanos genda ir yra sutebamos blogio nuosėdų, kurias mumyse paliko nuodėmė. Mūsų darbai, netgi kilniausios dorybės užkrečiamos tuo blogiu. Todėl, norint pasiekti tobulumą, kurio negalima pasiekti nesusivienijus su Jėzumi, labai svarbu yra pašalinti tai, kas mumyse bloga. Kitaip mūsų Viešpats,

kuris yra neapsakomai tyras ir nepakenčia sieloje
mažiausio netyrumo, atmes mus nuo savo veido ir
nesusijungs su mumis.

Tarpininkavimo pas Dievą būtinumas

*IV. Tarpinin-
kavimas*

Ketvirtoji tiesa. Prie Dievo artintis ne tiesiog, bet per
tarpininką yra tobuliau, nes kukliau. Kadangi mūsų
prigimtis taip sugadinta, neįmanoma prisiartinti prie
Dievo ir Jam patikti remiantis tik savo triūsu, savo
pastangomis bei pasiruošimu. Visi mūsų geri darbai yra
pernelyg mažos vertės, kad galėtų palenkti Dievą susi-
jungti su mumis ir mūsų išklausyti. Ne be reikalo Dievas
davė mums tarpininkus prie savo sosto. Matydamas
mūsų nevertumą ir nepaslankumą, Jis pasigailėjo mū-
sų ir, įrodydamas mums savo gailestingumą, suteikė
mums galingų užtarėjų prieš savo Didybę. Aplenkti tuos
tarpininkus ir artintis prie Jo šventumo tiesiog, be jo-
kios paramos — tai reikštų nusidėti nuolankumui, nusi-
žengti taip didžio ir švento Dievo pagarbumui. Tai reikš-
tų karalių Karalių vertinti mažiau kaip paprastą karalių
ar kunigaikštį, prie kurių nedrįstame artintis be užta-
riančio draugo.

Viešpats Jėzus yra mūsų Tarpininkas ir Užtarėjas pas
Dievą Tėvą, kadangi Jis mus atpirko. Per Jį turime
melstis su kovojančia ir triumfuojančia Bažnyčia. Per Jį
artinamės prie Dievo sosto, ir negalima mums rodytis
prieš Dievo veidą kitaip, kaip tik remiantis Jo nuopelnais
ir jais tartum apsišarvavus, kaip kad mažasis Jokūbas
atsistojo prieš savo tėvą Izaoką, kad gautų jo palaimi-
nimą, apsidengęs ožio kailiu.

*IV. Jėzus
Kristus yra
mūsų
Tarpininkas
pas Tėvą*

IV. Marija
yra mūsų
tarpininkė
pas Jėzų
Kristų

Tačiau ar nereikia mums tarpininko pas Tarpininką? Ar mes esame tokie tyri, kad galėtume tiesiog susijungti su Jėzumi Kristumi? Argi Jis nėra visais atžvilgiais lygus Tėvui Dievas?! Jeigu Jis dėl neapsakomo savo gailėstingumo tapo mūsų Tarpininku pas Dievą, savo Tėvą, kad Jį permaldautų ir užmokėtų Jam mūsų skolas, — ar todėl turėtume turėti mažiau pagarbos ir meilės Jo didybei ir šventumui?! Todėl drąsiai sakykime su šv. Bernardu, kad mums reikia tarpininko pas Tarpininką ir kad Švč. Mergelė yra vienintelė, kuri gali atlikti šią maloningą pareigą.

Per Ją Kristus atėjo pas mus, per Ją mes turime eiti prie Jo. Jeigu bijome eiti tiesiog prie Kristaus, — drąsiai maldaukime Mariją pagalbos ir užtarimo. Ji nepaprastai gera ir jautri, Joje nieko nėra šiurkštaus, nieko atstumiančio, nieko išdidaus. Žiūrėdami į Ją mes matome Joje mūsų prigimties būtybę. Ji nėra saulė, kuri galėtų mus apakinti savo spindulių blizgesiu, bet yra švelni ir graži kaip mėnulis, kuris gauna savo šviesą iš saulės ir ją švelnina, kad nepažeistų mūsų silpnumo. Ji yra tokia gailėstinga, kad neatmeta nė vieno, kuris prašo Jos tarpininkavimo, nors tai būtų didžiausias nusidėjėlis, nes, kaip sako šventieji: nuo amžių negirdėta, kad kas su viltimi ištvermingai būtų kreipęsis į Švč. Mergelę ir būtų buvęs Jos atmestas. Ji yra tokia galinga, kad Jos prašymas negali būti neišklaustas. Užtenka, kad Ji atsistoja prieš savo Sūnų — ir Šis tuojau patenkina Jos prašymą. Jos motiniškoji meilė yra tokia jėga, kuriai Jis neatsispiria.

V. Mūsų
silpnumas ir
nepastovumas

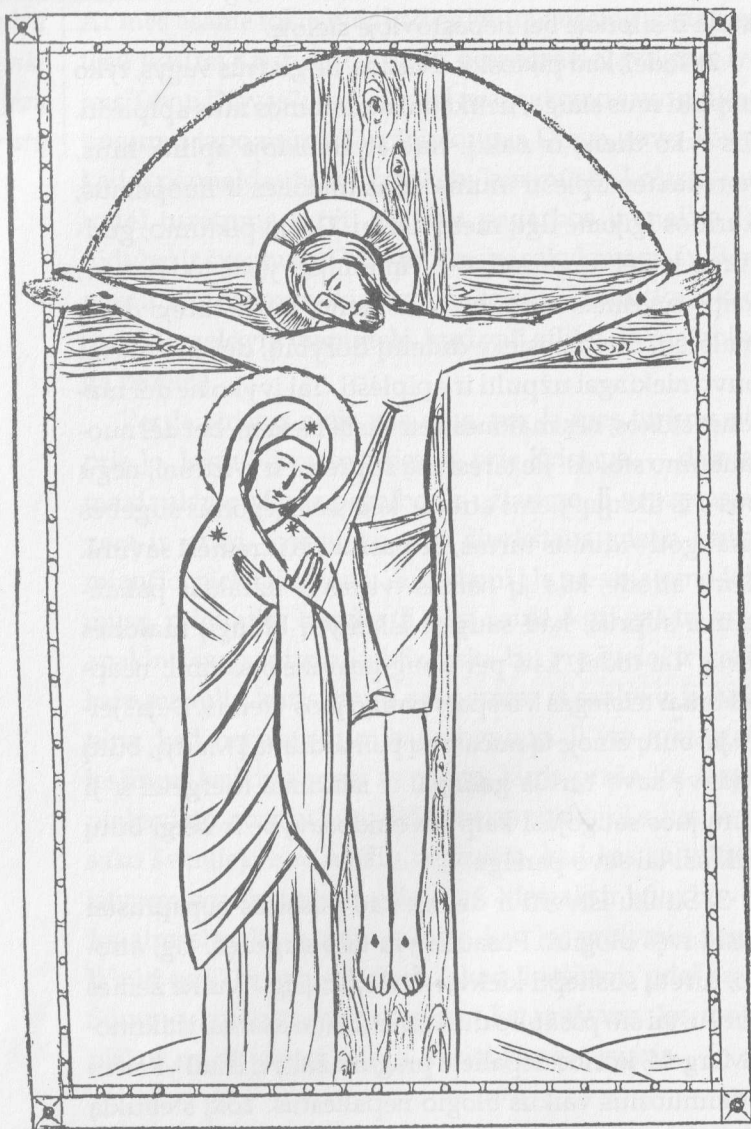
Penktoji tiesa — dėl mūsų silpnumo sunku išlaikyti gautas Dievo malones:

1) Todėl, kad brangesnius už dangų ir žemę turtus

nešiojamės dūžtančiuose induose, būtent, gendančiame kūne ir silpnoje bei nepastovioje sieloje.

2) Todėl, kad piktosios dvasios, tie gudrūs vagys, tyko užpulti mus staiga, netikėtai, norėdamos mus apiplėšti. Jos tyko dieną ir naktį, nuolat slankioja aplink mus, norėdamos išplėsti mums visas malones ir nuopelnus, kuriuos įgijome ilgų metų darbu. Dėl jų piktumo, gudrumo ir dėl jų gausybės turime bijoti ypač todėl, kad, kaip patyrimas rodo, buvo asmenų, kurie turėjo daug malonių, buvo pasiekę didelių dorybių, deja, netikėtai buvo niekingai užpulti ir apiplėšti. Tai įvyko ne dėl malonės stokos, nes malonės netrūksta niekam, bet dėl nuolankumo stokos. Jie tarėsi esą stipresni ir tvirtesni, negu buvo iš tikrųjų. Jiems atrodė, kad savo jėgomis sugebės išsaugoti vidinius turtus, jie pasitikėjo ir rėmėsi savimi. Jiems atrodė, kad jų namas tvirtas ir užraktas pakankamai stiprus, kad saugiai išlaikytų brangų malonės turtą. Tai todėl, kad per daug pasitikėjo savimi, neapsakomai teisingas Viešpats paliko juos vienus. Deja! Jei-gu jie būtų žinoję tą nuostabų pamaldumą į Mariją, būtų atidavę savo turtus galingai ir ištikimai Mergelei ir Ji būtų juos saugojusi kaip savo nuosavybę ir netgi būtų laikiusi tai savo pareiga.

3) Sunku ištverti ir dėl to, kad pasaulis nepaprastai pasidavęs blogiui. Pasaulis yra taip sugedęs, jog, atrod, turėtų susitepti kiekviena širdis, jeigu jau ne žemės purvu, tai šio pasaulio dulkėmis. Tikrai Marija, ištikimoji Mergelei, kurios nepalietė pragaro žaltys, išlaikys savo ištikimuosius vaikus blogio nepaliestus. Tokį stebuklą tik Ji viena gali padaryti.

Kryžiaus papėdėje

III DALIS

TOBULO PAMALDUMO ŠVENČIAUSIAJAI MERGELEI POŽYMAI IR PRAKTIKA

Šiais laikais netikro pamaldumo Švč. Mergelei yra daugiau kaip kada nors kitados. Piktoji dvasia dažnai iškreipia pamaldumą Jėzui Eucharistijoje ir Dievo Motinai. Todėl svarbu žinoti:

kokių yra netikrų pamaldumų Švč. Mergelei, kad jų vengtume, ir kokie pamaldumai yra tikri, kad juos praktikuotume;

kuris iš pamaldumų Švč. Mergelei yra tobuliausias, jai maloniausias, daugiausia teikiantis garbės Dievui ir malonių žmonėms.

Klaidingo pamaldumo yra 7 rūšys: 1. garbintojai kritikai, 2. skrupulatai, 3. paviršutiniškieji, 4. išdidieji, 5. nepastovieji, 6. apsimetėliai 7. egoistai savimybės.

1. Garbintojai kritikai

Tai išdidūs tariami mokslininkai, kurie sielos gilumoje turi truputį pamaldumo Švč. Marijai, bet kritikuoja visokias pamaldumo praktikas, kurias su paprastumu ir pasitikėjimu tos gerosios Motinos garbei atlieka paprasti žmonės. Abejoja visais stebuklais, liudijančiais Švč. Mergelei Marijos galybę ir gailestingumą. Jie išdidžiai pareiškia, kad nemėgsta tokių pamaldumų ir nėra tiek naivūs, kad tikėtų visomis istorijėmis ir pasakojimais apie Švč. Mergele. Tokių žmonių reikia labai saugotis, nes jie daro didelę žalą pamaldumui ir prisidengdami kova su perdėjimais atitolina žmones nuo Švč. Mergelei meilės.

2. Garbintojai skrupulatai

Tai tie, kurie bijo, kad garbindami Motiną nesu-

*I. Klaidingas
pamaldumas
Švč.
Mergelei*

mažintų garbės Sūnui, kurie bijo iškelti Mariją, kad nepažemintų Jėzaus. Jie erzinas matydami prieš Marijos altorių klūpant daugiau žmonių negu prieš Švč. Sakramentą, lyg tai vienas kitam prieštarautų, tarsi tie, kurie meldžiasi Švč. Motinai, nesimelstų per Ją Viešpačiui Jėzui. Tokie teiginiai yra tartum spąstai, kuriuos paspendžia piktoji dvasia tariamai siekdama didesnio gėrio. Niekada geriau negarbiname Jėzaus Kristaus kaip tada, kai garbiname Švč. Mergele, nes Ją garbiname tik todėl, kad tobuliau garbintume Jėzų Kristų. Ji yra mūsų Kelias, vedantis pas Sūnų, mūsų Atpirkėją.

3. Paviršutiniški garbintojai

Jų pamaldumas Švč. Mergelei apsiriboja grynai išorinėmis praktikomis. Jie neturi vidinio dvasingumo. Paskubomis jie kalba daugelį rožinių, nepakankamai išklauso kelerias šv. Mišias, be minties dalyvauja procesijose, bet nesirūpina savo gyvenimo pažanga, nekovoja su aistromis ir nesistengia įgyti Švč. Mergelei Marijos dorubių. Jie mėgaujasi jausminiais pamaldumo momentais, neatsižvelgdami į jų turinį. Jeigu religinėse praktikoje neranda jausminių paguodų, krinta į desperaciją ir apsileidžia dvasiniame gyvenime. Tos rūšies sielų yra gana daug, jos kritikuoja tikrai religingas sielas, kurios vidinį susikaupimą laiko svarbiausiu dalyku.

4. Išdidūs garbintojai

Tai nusidėjėliai, kurie po gražiu krikščionio ir Marijos garbintojo vardu slepia puikybę, šykštumą, neskaistumą, neteisingumą. Prisidengdami tuo, kad yra Marijos garbintojai, ramiai tūno savo bloguose įpročiuose, visai nesistengdami pasitaisyti. Jie įsikalba, kad Dievas jiems atleis, kad jie nemirs be išpažinties ir nebus pasmerkti, nes kalba rožinį, pasninkauja šeštadieniais ir

nešioja Dievo Motinos medalionėlį. Jeigu kas atkreipia jų dėmesį, kad jų pamaldumas piktosios dvasios įtakojė, jie netiki. Jie tvirtina, kad Dievas yra geras ir gailestingas ir kad Jis sukūrė žmones ne tam, kad pasmerktų, kad nėra žmogaus, kuris nenusidėtų, kad pakanka gaileščio mirties valandą, ypač tiems, kurie pamaldūs Švč. Mergelei Marijai, nešioja Jos škaplierių ir kalba poteries. Norėdami pagrįsti savo neteisingus tvirtinimus, jie išsi- galvoja įvairių netikrų atsitikimų, aiškinančių, kad daugelis per Švč. Mergeles Marijos gailestingumą mirties valandą gavo tobulo gaileščio malonę. Ir jie to tikisi.

Nieko nėra labiau smerktino kaip šitas šėtoniškas išdidumas. Argi gali kas tvirtinti, kad myli ir garbina Švč. Mergele, jeigu savo nuodėmėmis negailestingai kryžiuoja Jėzų Kristų — Jos Sunų?! Taip garbinti Mariją yra šventvagystė.

Būti tikru Marijos garbintoju nereikia būti šventu, kad išsisaugotume nuodėmės, nors tai būtų labai pageidautina. Vis dėlto reikia stengtis:

turėti tvirtą pasiryžimą vengti didelių nuodėmių, kurios įžeidžia Motiną ne mažiau kaip Sūnų;

visomis jėgomis stengtis, kad išvengtume nuodėmės;

kalbėti rožinį ir kitas Marijos garbei maldas, stengtis padaryti kokią auką. Visa tai nuostabiai padeda net labiausiai užkietėjusių nusidėjėlių atsivertimui.

5. *Nepastovūs garbintojai*

Jie tarnauja Švč. Mergelei retkarčiais, pagal nuotai- ką. Kartais jie uolūs, kartais abejingi, kartais pasiruošę viską padaryti tarnaudami Švč. Motinai, bet ir vėl atšąla. Jie keičiasi kaip mėnulis. Todėl ir Marija laiko juos po savo kojomis kaip mėnulį. Geriau neįsipareigoti tiek daug įvairiausių pamaldumo praktikų, bet tai, ką pasi-

ryžome, atlikti ištikimai, pastoviai, su meile, nors piktoji dvasia mus gundytų ir jaustume savo silpnumą.

6. *Veidmainingi garbintojai*

Jie tartum apsisiaučia Švč. Mergelės apsiaustu ir pridengia savo nuodėmes, blogus įpročius, kad žmonių akyse būtų laikomi geresniais, negu iš tikrųjų yra.

7. *Garbintojai egoistai*

Jie garbina Švč. Mergelę, tikėdamiesi Jos pagalbos įvairiuose pavojuose, painiuose reikaluose, ligoje. Šiaip Švč. Mergelę jie užmiršta. Jie netikri garbintojai ir nepatinka nei Dievui, nei Švč. Mergelei.

II. *Tikras pamaldumas Švč. Mergelei Marijai*

Tikras pamaldumas turi būti: 1. vidinis, 2. jautrus, 3. šventas, 4. pastovus, 5. nesuinteresuotas.

1. *Vidinis*

Tikras pamaldumas Švč. Mergelei Marijai pirmiausia yra vidinis, t.y. išplaukias iš proto ir širdies, iš didelės pagarbos Švč. Mergelei, iš tikro Jos didybės supratimo ir meilės Jai.

2. *Jautrus*

Šis pamaldumas yra jautrus, t.y. pilnas pasitikėjimo Švč. Motina, pasitikėjimo, kurį turi vaikas geriausiai savo motinai. Siela kreipiasi į Ją visuose sielos ir kūno reikaluose su visu paprastumu, pasitikėjimu ir jautrumu, maldauja tos gerosios Motinos pagalbos visur ir visada, kiekviename reikale: abejonėse — šviesos, nuklydus — tikrojo kelio, pagundose — pagalbos, netikrumuose — vilties, nuopoliuose — kad ištiestų ranką, varguose — kad paguostų. Ištikimos sielos nesibijo įkyrėti tai gerai Motinai.

3. *Šventas*

Šis pamaldumas yra šventas, tai reiškia — skatina sielą vengti nuodėmių ir sekti Švč. Marijos dorybėmis,

ypač dideliu Jos nuolankumu, tvirtu tikėjimu, klusnumu, Jos maldingumu, apsimarinimu, dievišku tyrumu, dideliu gailestingumu, herojiška kantrybe, angelišku malonumu ir tikrai dieviška išmintimi.

4. *Pastovus*

Šis pamaldumas yra pastovus, nes jis stiprina sielą ir padaro tai, kad žmogus nepraleidžia religinių praktikų dėl menkų priežasčių, narsiai kovoja su kūno geidimais ir piktosios dvasios pagundomis. Tai nereiškia, kad tokia siela negali nupulti. Jei pasitaiko nuopuolių, ištikimi Marijos garbintojai tuoju pakyla, tiesdami rankas į gerąją savo Motiną. Kai sielą aplanko sausra, ji nenusimena, nes tvirtai tiki ir pasitiki Jėzumi ir Marija.

5. *Nesuinteresuotas*

Šis pamaldumas yra nesuinteresuotas, t.y. siela nieiško savęs, bet tiktai Dievo Švč. Motinoje. Tikras Marijos garbintojas šiai kilniajai Karalienei tarnauja ne dėl naudos, ne dėl žemiškų ar amžinųjų turtų, bet tik todėl, kad supranta reikalą ir tokio tarnavimo vertę. Jis myli Mariją ne todėl, kad Ji jam teikia malonių, geradarybių, kad tikisi gausiąs jų ir ateityje, bet todėl, kad Ji verta meilės. Todėl Ją myli ir Jai tarnauja vienodai rūpesčiuose ir saurose, vienodai myli Ją Kalvarijoje ir Galilėjos Kanoje.

Mano troškimas suformuoti tikrus Marijos garbintojus ir Jėzaus Kristaus mokinius. Kaip dosniai būtų man už vargą atsilyginta, jeigu ši knyga pakliūtų į kokios kilnios sielos, gimusios iš Dievo ir Marijos, rankas ir kad Šv. Dvasios malonė atskleistų jai visą šio pamaldumo Švč. Motinai tobulumą bei vertę ir uždegtų ją. Jei žinočiau, kad mano nuodėmingu krauju būtų galima išrašyti širdyse tiesas, apie kurias rašau savo myli-

III Pranašystė apie tobulo pamaldumo Švč. Mergelei Marijai ateitį

mosios Motinos ir visagalės Valdovės garbei, tai vietoje rašalo pasinaudočiau savo krauju, tikėdamasis, kad rasiu kilnių sielų, kurios savo ištikimybė šiam pamaldumui atlygins mano brangiajai Motinai ir Valdovei tuos nuostolius, kuriuos Jai padarė mano neištikimybė ir nedėkingumas.

Tvirtai tikiu, kad visa tai, ką aš turiu giliai įspausta širdyje ir ko taip karštai jau daugelį metų prašau Dievą, įvyks, būtent: anksčiau ar vėliau Švč. Mergelė tarnų, vaikų ir meilės vergų turės daugiau kaip kada nors ir kad dėl to Jėzus, mano numylėtasis Viešpats, daugiau kaip kada nors viešpataus širdyse.

Numatau, kiek plėšrių žvėrių iš pasiutimo pakils, kad šėtoniškais savo dantimis sudraskytų šį veikalėlį arba nors paslėptų jį kokios nors skrynios tamsoje, kad jis niekada nepasirodytų. Puls ir persekios netgi tuos, kurie jį skaitys ir jo laikysis. (Ši pranašystė išsipildė. Per visą 18 a. Šv. Grinjono sūnūs buvo nuolat puolami jansenistų, o šio kūrinių rankraštis, paslėptas Prancūzų revoliucijos neramumų laikais, buvo atrastas tiktai 1842 m. skrynioje tarp senų knygų.) Tas nujautimas žadina manyje viltį, kad pasisėkimas bus didelis, kad susirinks didelis būrys drąsių ir narsių Kristaus ir Marijos karių, kurie ateinančiais pavojingais laikais nugals šėtono pasaulį ir sugedusią prigimtį!.. Kas skaito, teismano.

IV. Tikro
pamaldumo
Švč. Marijai
praktikos

Paprastos praktikos:

1) Garbinti Mariją kaip vertą Dievo Motiną hiperduline garbe, t.y. garbinti ir gerbti Ją labiau kaip kitus šventuosius, nes Ji malonės šedevras ir yra pirmoji po Kristaus.

2) Mąstyti apie Jos dorybes ir privilegijas.

3) Mąstyti apie Jos kilnumą ir didybę.

4) Nuolat reikšti Jai meilę, pagarbą ir dėkingumą trumpais kreipiniais.

5) Nuoširdžiai Jos šauktis.

6) Jai pasiaukoti ir su Ja susijungti.

7) Visus darbus atlikti su intencija Jai patikti.

8) Visus darbus pradėti, vykdyti ir baigti per Mariją, su Ja, Joje, Jai, kad juos atliktume per Jėzų, su Jėzumi, Jėzuje ir Jėzui, galutiniam mūsų tikslui. Tikras pamaldumas Švč. Marijai reiškiamas keletu išorinių praktikų, iš kurių svarbiausios:

1. Skelbti Marijos garbę.

2. Duoti išmaldas jos garbei ir stengtis apsimarinti.

3. Nešioti jos ženklus: rožinį, škaplierius ar medalionėlį.

4. Pagarbiai sukalbėti šv. rožinį.

Galima kalbėti 14 "Tėve mūsų" ir 14 "Sveika Marija" jos džiaugsmų garbei arba kitas maldas, himnus ar giesmes: "Salve Regina", "Ave Regina", "Regina coeli", "Magnificat" ir kt.

5. Giedoti Jos garbei giesmes ir kitus raginti tai daryti.

6. Keletą kartų priklaupiti arba nusilenkti Jai kalbant kas rytą 60-100 kartų: Ave Marija, Virgo fidelis, kad, Jai tarpininkaujant, būtume ištikimi Dievo malonei per visą dieną. Vakare kalbėti Ave Marija, Mater misericordiae, kad per Ją gautume iš Dievo atleidimą nuodėmių, kurias dienos metu padarėme.

7. Puošti Marijos altorius, Jos paveikslus, parūpinti gėlių.

8. Nešti Jos paveikslus procesijose, nuolat nešioti su savimi Jos paveikslėlį kaip galingą ginklą prieš piktąją dvasią.

9. Pasirūpinti Jos paveikslais bažnyčiose, namuose, miestų, bažnyčių ir namų vartuose.

10. Pasiaukoti Jai iškilmingu būdu.

Yra dar daug kitų tikro pamaldumo Švč. Mergelei praktikų, kurias Šv. Dvasia įkvepia šventoms sieloms. Jos padės mums siekti šventumo, jeigu tik gerai jas vykdysime:

1) su gera ir tikra intencija patikti tik Dievui, susivienyti su Jėzumi, kuris yra galutinis mūsų tikslas, ir patraukti į gera artimą;

2) su dėmesiu, vengiant laisvos valios išsiblaškymų;

3) pamaldžiai, neskubant ir neapsileidžiant;

4) kukliai, su nuolankumu ir pagarba

Tobulos praktikos

Jokia maldingumo praktika nereikalauja iš sielos didesnio pasišventimo Dievo garbei, niekas labiau neatrisha sielos nuo savęs pačios ir nuo savimeilės, niekas ištikimiau nepalaiko malonės būvyje, niekas tobuliau ir lengviau nesujungia sielos su Jėzumi Kristumi, pagaliau niekas neduoda Dievui daugiau garbės, labiau nepašventina sielos ir nieko nėra naudingiau artimui kaip tobulas atsidavimas Švč. Marijai. Šis pamaldumas ne visų bus vienodai suprastas: vieni sustos prie to, kas jame yra vidinio, ir eis toliau. Šitokių bus daugiausia. Kiti vėl — tokių bus nedaug — įsiskverbs į jo vidų, bet įžengs tik į pirmąją pakopą. O kas pakils į antrą pakopą? Kas prieis iki trečios? Kas pagaliau jame ištvers?

Tas, kam Jėzaus Kristaus Dvasia atskleis paslaptį. Jis pats ves ištikimą sielą, kad ji žengtų iš dorybės į dorybę, iš malonės į malonę, iš šviesos į šviesą, kad pasikeistų Jėzuje Kristuje.

IV DALIS

TOBULO PAMALDUMO ŠVČ. M. MARIJAI

ESMĖ – TOBULAS ATSIDAVIMAS

JĖZUI KRISTUI

Kadangi visas mūsų tobulumas glūdi mūsų panašume į Jėzų Kristų, susijungime su Juo ir Jam pasiaukojime, tai tobuliausias pamaldumas yra tas, kuris padaro mus labiausiai panašius į Jėzų, labiausiai su Juo jungia ir pašvenčia mus tik Jam. O kadangi iš visų kūrinų labiausiai panaši į Jėzų yra Švč. M. Marija, todėl pamaldumas Jai labiau negu bet kokie kiti jungia mūsų sielą su Kristumi ir padaro ją labiausiai panašią į Jį. Kuo daugiau siela pasišvenčia Marijai, tuo ji artimesnė Viešpačiui Jėzui. Todėl tobulas atsidavimas Viešpačiui Jėzui yra ne kas kita kaip tobulas ir visiškas atsidavimas Švč. Mergelei.

1. Tobulo atsidavimo Švč. Mergelei esmė

Šis pamaldumas remiasi atsidavimu Švč. Mergelei, kad per ją visiškai priklausytume Jėzui. Reikia jai atiduoti:

- 1) savo kūną su visais jo pojūčiais;
- 2) savo sielą su visomis jos galiomis;
- 3) materialines gėrybes, t.y. savo turtą, kurį dabar turime ir kurį kada nors įgysime;
- 4) savo dvasios turtus, t.y. savo nuopelnus, dorybes, gerus darbus — buvusius, esamus ir būsimus. Žodžiu, viską, ką turime iš prigimties ir iš malonės, taip pat visa, ką galime įgyti ateityje prigimties, malonės ir garbės dėka. Visa tai atiduodame Marijai be atodairos, nieko sau

*I. Tobulas
ir visiškas
atsidavimas
Švenčiausia-
jai Mergelei
Marijai*

nepasilikdami, nerezervuodami sau nė mažiausio pinigėlio, nė vieno plauko, nė mažiausio gero darbo. Tą auką darome amžiams, nereikalaudami ir nesitikėdami už tai jokio atlyginimo, tenkindamiesi tik garbe priklausyti Jėzui per Mariją ir Marijoje ir tuo atveju, jeigu ta malonioji Valdovė nebūtų tokia, kokia Ji iš tikrųjų yra, t.y. dosniausia ir dėkingiausia iš visų kūrinijų...

Čia reikia pažymėti, kad mūsų darbų yra dvejopa vertė: atlyginamoji ir nupelnomoji. Kiekvienas geras darbas turi atlyginimo vertę — kiek jis atlygina už nuodėmes arba laimi naujų malonių. Nuopelnų geras darbas turi tiek, kiek jis nupelno malonę ir amžiną garbę. Visiškai pasišvėsdami Švč. Mergelei, atiduodame Jai visus savo gerus darbus ir visą jų atlyginamąją, prašomąją ir nupelnomąją vertę. Savo atlyginimą, nuopelnus, malones ir dorybes atiduodame Jai ne tam, kad Ji atiduotų juos kitiems, nes nuopelnai, malonės ir dorybės yra, taip sakant, neperduodami. Tik Jėzus, kuris aukojosi už mus Dievui Tėvui kaip atpirkimo auka, galėjo suteikti mums savo nuopelnus. Mes atiduodame Marijai savo nuopelnus tam, kad Ji juos padidintų, pagražintų. Savo atlyginimą aukojame Jai, kad Ji suteiktų jį kam nori didesnei Dievo garbei.

*I. Visiško
atsidavimo
Marijai
pasekmės*

Šiuo pamaldumu tobuliausiu būdu — per Marijos rankas — duodame Viešpačiui Jėzui visa, ką mes galime Jam duoti, ir dar daugiau negu kitais pamaldumais, kuriais atiduodame Jam tik dalį savo laiko, savo gerų darbų, savo atlyginimų ir marinimosi. O šiuo atsidavimu atiduodame ir pašvenčiame Jam viską, net teisę tvarkyti mūsų vidines gėrybes, kurių įgyjame savo gerais darbais, ko paprastai net jokiame vienuolyne ne-

daroma. Vienuoliai neturto įžadu atiduoda Dievui materialines gėrybes, skaistybės įžadu — kūno turtą, klusnumo įžadu — laisvą valią, bet neaukoja Jam laisvės ir teisės tvarkyti savo gerų darbų nuopelnus ir neišsižada viso to, kas krikščioniui yra brangiausia ir turi didžiausią vertę, t.y. nuopelnų ir atlyginimo.

Tas, kuris tuo būdu laisva valia pasiaukuoja Jėzui per Mariją, išsižada visų savo gerų darbų vertės. Visa, ką jis kenčia, galvoja, kalba, daro gera, priklauso Marijai. Ji visa tai tvarko pagal savo Sūnaus valią didesnei Jo garbei. Ta priklausomybė nedaro jokio nuostolio asmeninėms pareigoms, esančioms ar būsimoms ateityje, pavyzdžiui, kunigo pareigoms, kuris turi aukoti šv. Mišias kokio nors asmens intencija, nes ši auka daroma pagal savo pareigas.

Vadinasi, aukojamės kartu Švč. M. Marijai ir Jėzui. Švč. M. Marijai — kaip tobulai Tarpininkei, kurią Viešpats Jėzus išrinko norėdamas susijungti su mumis ir sujungti mus su savimi; o Išganytojui — kaip galutiniam mūsų tikslui, iš kurio turime visa, kas esame, kaip mūsų Atpirkėjui ir mūsų Dievui.

Krikšto pažadų esmė

Šis pamaldumas visai pagrįstai gali būti vadinamas tobulu krikšto pažadų atnaujinimu. Kiekvienas krikščionis prieš krikštą buvo šėtono belaisvis. Per šv. Krikštą jis pats arba per krikšto tėvus iškilmingai atsižadėjo šėtono, jo puikybės bei darbų ir pasirinko Jėzų Kristų savo Vadu ir visagaliu Viešpačiu, kad priklausytų Jam kaip meilės belaisvis. Tuo ir remiasi šis pamaldumas. Žmogus atsižada šėtono, pasaulio, nuodėmės ir savęs, ir visiškai atsiduoda Jėzui per Marijos rankas. Jis daro

*II. Tobulas
krikšto
pažadų at-
naujinimas*

netgi daugiau, nes per šv. Krikštą neofitas kalba sve-
timomis lūpomis per krikšto tėvą bei motiną, taigi
atsiduoda Jėzui per tarpininką, o tuo tarpu praktikuo-
dami šį pamaldumą mes patys aukojamės asmeniškai,
laisva valia ir sąmoningai. Per šv. Krikštą žmogus ne-
atsiduoda Jėzui per Marijos rankas, bent žodžiais to
nepareiškia, taip pat jis neatiduoda Jėzui savo gerų
darbų vertės. Po šv. Krikšto turime visišką laisvę auko-
ti kam norime savo gerus darbus arba pasilikti juos sau.
O šiuo pamaldumu aiškiai atsiduodame Viešpačiui per
Marijos rankas ir aukojame Jam visų savo gerų darbų
vertę.

*II. Krikšto
pažadų ir jų
atnaujinimo
svarba*

Per šv. Krikštą, sako šv. Tomas, žmonės prisiekia
išsižadėti šėtono ir jo puikybės. Tas pasižadėjimas, šv.
Augustino žodžiais tariant, yra didžiausias ir kilniau-
sias. Bet kas išsaugo tuos iškilmingus pažadus? Kas jų
ištikimai laikosi? Didesnė krikščionių dalis nesilaiko per
šv. Krikštą Kristui pažadėtos ištikimybės. Iš kurgi tas
bendras moralinis palaidumas, jeigu ne iš to, kad gyve-
na užmiršę šv. Krikšto pažadus bei įsipareigojimus ir
beveik niekas neatnaujina sąjungos, sudarytos per
krikšto tėvus. Svarbiausia papročių sugedimo priežas-
tis ir yra visuotinis užmiršimas per šv. Krikštą duotų
įsipareigojimų. Sen. Sinodas (839 m.) nerado geresnio
būdo blogybėms pašalinti kaip kad raginti krikščionis
atnaujinti krikšto pažadus. Tridento Susirinkimo kate-
kizmas įspėja kunigus, kad primintų tikintiesiems, jog
jie yra surišti su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir
pašvęsti Jam kaip Atpirkėjo ir Sutvėrėjo belaisviai. Tai-
gi jei Sinodai ir Bažnyčios Tėvai sako, o praktika patvir-
tina, kad geriausia kovos prieš moralinį palaidumą tarp

krikščionių priemonė — priminti jiems šv. Krikšto įsipareigojimus ir raginti atnaujinti padarytus pažadus, argi ne išmintinga bus padaryti tai tobulu būdu, per šį pamaldumą, pasišvenčiant Viešpačiui Jėzui, aukojantis per tobuliausią Tarpininę — Švč. Mergele.

Negalima priekaištauti, kad šis pamaldumas esąs naujovė arba bereikšmis. Tai nėra naujovė, nes Sinodai ir Bažnyčios Tėvai apie pasišventimą mūsų Viešpačiui bei krikšto pažadų atnaujinimą kalba kaip apie pamaldžią praktiką ir siūlo ją visiems krikščionims. Jis nėra bereikšmis, nes svarbiausias pakrikimo šaltinis glūdi tame, kad ta praktika užmirštama.

Gal kas pasakys, kad toks atidavimas mūsų Viešpačiui per Mariją visų gerų darbų, maldų bei apsimarinimų vertės atima mums galimumą padėti giminių, bičiulių ar geradarių sieloms. Taip nėra. Jokiu būdu negalima manyti, kad mūsų giminės, bičiuliai ar geradariai patirtų nuostolį dėl to, kad mes be atodairos pasiaukojame tarnauti mūsų Viešpačiui ir Švč. Jo Motinai. Tai reikštų nepasitikėti Jėzaus ir Marijos visagalybe ir gerumu. Be to, šis pamaldumas anaipol mums netrukdo melstis už kitus, gyvus ar mirusius, nors mūsų visų gerų darbų paskyrimas priklauso nuo Švč. Mergelei valios. Priešingai, mes galime melstis su dar didesne viltimi. Panašiai kaip turtingas asmuo, kuris visą savo turtą atidavė kokiame dideliame kunigaikščiui ir prašo jo išmaldos savo bičiuliui. Mūsų Viešpats ir Švč. Mergele nepralenkiami savo dosnumu.

Kai kas gal pasakys: jei aukosiu Švč. Mergelei visą savo darbų vertę, kad Ji atiduotų kam panorės, tai manęs laukia ilgos kančios skaistykloje.

*II. Atsakymai
į priekaištus*

Šis priekaištas kyla iš savimeilės ir nepažinimo Dievo ir Jo Motinos didingumo. Uoli ir kilni siela, kuri Dievo reikalus vertins daugiau negu savuosius, kuri be atodairos atiduoda Dievui viską, ką turi, kad daugiau duoti negali, siela, kuri trokšta tik Jėzaus Kristaus garbės ir viešpatavimo per Jo Švč. Motiną ir kuri visiškai pasiaukoja, kad laimėtų Viešpatį, — argi tokia kilni ir dosni siela aname pasaulyje turėtų pakesti sunkesnę bausmę negu kiti dėl to, kad buvo kilnesnė ir nesavanaudiška?! Priešingai! Tokiai sielai, kaip netrukus matysime, mūsų Viešpats ir Švč. Jo Motina yra dosnesni ir šiame, ir aname pasaulyje.

V DALIS

MŪSŲ PASKATOS Į TOBULĄ
PAMALDUMĄ ŠVČ. MARIJAI

Jeigu negalima įsivaizduoti žemėje aukštesnių pareigų kaip tarnauti Dievui, jeigu mažiausias Dievo tarnas yra turtingesnis, galingesnis ir kilnesnis negu visi karaliai ir imperatoriai žemėje tiek, kiek jie nėra Dievo tarnai, — kokia didelė galybė ir garbė ištikimo ir tobulo Dievo tarno, kuris be atodairos pasišvenčia tai tarnybai! Toks Dievo tarnas yra tas, kuris iš meilės tampa ištikimu Jėzaus ir Marijos vergu, kuris visiškai atsiduoda to karalių Karaliaus tarnybai per Švč. Jo Motinos rankas, kuris nepasilieka sau nieko. Visas žemės auksas, visos dangaus grožybės neprilygsta tokio turto vertei.

Jokia kongregacija, brolija, draugija, įsteigta mūsų Viešpaties ir Švč. Jo Motinos garbei, nereikalauja iš savo narių atiduoti besąlygiškai viską. O šis pamaldumas reikalauja, kad visas mintis, žodžius, darbus, kentėjimus ir visą gyvenimą besąlygiškai aukotume Jėzui ir Marijai taip, kad kiekvienu momentu — miegame ar valgome, geriame ar atliekame didžiausius ar smulkiausius darbus — galėtume atvirai sakyti, kad visa, ką darome, net kai apie tai negalvojame, pasiaukojimo galia yra Jėzaus ir Marijos nuosavybė, kol šio atsidavimo akto aiškiai neatšaukiame. Kokia tai paguoda!

Tą didelę malonę Jėzus mums duoda kaip atlyginimą už herojišką paaukojimą per Marijos rankas visų gerų darbų vertės. Jeigu Jėzus šimteriopai atlygina jau šiame pasaulyje tiems, kurie dėl Jo meilės atsižada žemiškų ir praeinančių gėrybių, tai koks bus šimteriopas

I. Šis pamaldumas atiduodamus visiškai Dievo tarnybai

atlyginimas tiems, kurie paaukoja net savo vidines ir dvasines gėrybes?!

Jėzus, didysis mūsų Bičiulis, atsidavė mums visiškai — su siela, kūnu, dorybėmis ir malonėmis. Ar nėra tad teisingas reikalavimas, kad ir mes atiduotume Jam visa, ką turime ir galime atiduoti. Jis pirmas buvo dosniausias mums. Eikime paskui Jį ir gyvendami, ir mirties valandą. O amžinybėje patirsime dar gausesnę Jo dosnumą.

II. Šis pama-
ldumas
moko mus
sekti
Kristaus
pavyzdžiu

Gerasis Viešpats Jėzus teikėsi užsidaryti Švč. Merge-
lės iščiose kaip meilės belaisvis ir būti jai atsidavęs ir klus-
nus per 30 metų. Štai čia apstulbsta žmogaus protas, kai
jis mąsto apie įsikūnijusią Išmintį, kuri galėjo atsiduoti
žmonėms tiesiog, bet nenorėjo ir atsidavė per Švč. Merge-
lę. Jis nenorėjo ateiti į pasaulį pribrendusiame amžiuje,
nuo nieko nepriklausydamas, bet atėjo kaip mažas kū-
dikėlis, priklausomas nuo Švč. Motinos globos ir rūpes-
čių. Begalinė Išmintis, verčiama neriboto troškimo šlovin-
ti Dievą Tėvą ir išganyti žmones, nerado geresnio būdo
kaip visiškas atsidavimas Švč. Mergelei, ir tai ne tik per
aštuonerius, dešimtį ar penkiolika metų kaip kiti žmo-
nių vaikai, bet per 30 metų. Įsikūnijęs Žodis atidavė Die-
vui savo Tėvui daugiau garbės būdamas atsidavęs Švč.
Mergelei ir nuo Jos priklausomas, negu kad būtų atside-
avęs per 30 metų darydamas stebuklus, skelbdamas Die-
vo žodį visai žemei, atversdamas visus žmones. Kaip la-
bai garbina Dievą kas Jėzaus pavyzdžiu atsiduoda Ma-
rijai! Turėdami prieš akis tokį aiškų ir žinomą pavyzdį,
argi būsime tokie neišmintingi manyti, kad rasime to-
bulesnį ir lengvesnį Dievo garbinimo ir šlovinimo būdą,
užuot atsidavę Marijai Jėzaus pavyzdžiu?! Dievas tik per

Ją davė ir duoda savo Sūnų, tik per Ją prisiėmė žmogaus prigimtį, norėdamas išgelbėti visą žmoniją, tik per Ją Šv. Dvasios vienybėje Jis kasdien atsinaujina, formuojasi, teikia savo dorybes ir nuopelnus.

Šv. Dvasia tik per Ją suformavo Jėzų Kristų, tik per Ją kuria Jo mistinio Kūno narius ir skirsto savo dovanas ir malones.

Dievas, sako šv. Bernardas, matydamas, kad esame neverti gauti malonių tiesiog iš Jo rankų, teikia jas Marijai, kad per Ją turėtume visa, ką Jis panorės mums duoti. Todėl pridera, kad, kaip sako šv. Bernardas, malonė grįžtų prie savo Kūrėjo tuo pačiu kanalu, kuriuo pas mus atėjo. Mes turime prisipažinti esą neverti ir nemoką artintis tiesiog prie Jo amžinosios Didybės; dėl to kreipiamės į Tarpininkę Švč. Mergelę. Šis pamaldumas yra didelio nusižeminimo aktas, o nusižeminimą Dievas myli labiau už visas dorybes. Siela, kuri aukština, — žemina Dievą, o siela, kuri nusižemina, — išaukština Dievą. Dievas priešinasi puikiems, o nuolankiems duoda malonių. Jei nusižemini laikydamas save nevertu prie Jo artintis ir atsistoti prieš Jo veidą, tada Jis nužengia ir pats nusižemina, kad prie tavęs prisiartintų ir tave išaukštintų. Kai žmogus be tarpininko artinasi prie Dievo, dėl tokio įžūlumo įvyksta priešingai: Dievas tada atsitolina ir pasidaro nepasiekiamas.

Marija atsiduoda savo meilės vergui

Švč. Mergelė Marija yra gerumo ir gailestingumo Motina ir nesiduos kieno nors pralenkiamą meile ir dosnumu. Matydama, kad žmogus Jai visiškai atsiduoda norėdamas Ją pagarbinti ir Jai tarnauti, atsisako visko, kas jam brangiausia, — ir Ji atsiduoda visiškai tam, kuris

III. Šis pamaldumas
išprašo
mums
Mergelės
Marijos
pagalbą

Jai nieko neatsako. Ji panardina jį į savo malonių jūrą, papuošia jį savo nuopelnais, remia savo galia, apšviečia savo šviesa, apgaubia jį savo meile, suteikia jam savo dorybių: nusizeminimo, tikėjimo, skaistybės ir t.t. Ji taip jo užtarėja pas Jėzų. Kadangi šis asmuo visiškai priklauso Marijai, tai ir Marija visiškai priklauso jam taip, kad apie tokį tobulumą tarno ir Marijos vaiko galima pasakyti tai, ką šv. Jonas evangelistas kalba apie save, — kad pasiėmė sau Švč. Mergele kaip didžiausią gerį.

Visa tai ištikimo tarno sieloje žadina didelį nepasitikėjimą savo jėgomis, pasibjaurėjimą pačiu savimi, iš kitos pusės — didelį pasitikėjimą Švč. Mergele, neribotą atsidavimą savo gerajai Valdovei. Jis nesiremia, kaip anksčiau, savo pasiryžimais, nuopelnais, dorybėmis, gerais darbais, nes, kartą juos paaukojęs Jėzui per gerąją Motiną, jis turi tik vieną lobį, kuriame telpa visas jo turtas, daugiau nesąs jo nuosavybė. Tas brangiausias turtas — Marija.

Dėl to jis artinasi prie Viešpaties be baimės ir kreipiasi ko prašydamas su dideliu pasitikėjimu.

Koks galingas ir stiprus pas Jėzų yra tas, kas yra apsišarvavęs Dievo Motinos nuopelnais ir tarpininkavimu, Motinos, kuri, kaip sako šv. Augustinas, meile nugalejo Visagalį.

Marija taurina mūsų gerus darbus ir padaro juos priimtinius Kristui.

Kadangi šiuo pamaldumu per Švč. Motinos rankas paaukojame Viešpačiui visus savo gerus darbus, ta geroji Valdovė skaistina juos, kilnina ir padaro priimtinius Sūnui.

1) Marija skaistina mūsų gerus darbus, apvalydamą nuo savimeilės dėmių, nuo prisirišimo prie sutvėrimų. Kai mūsų darbai atsiduria Jos skaisčiose rankose, kurios

niekada nebuvo suteptos, kurios visa, ką paliečia, skais-
tina, tie geri darbai tampa sukilninti, nes Marija pašalina
iš Jai paaukotų dovanų visa, kas sugadinta ir netobula.

2) Marija kilnina gerus darbus, puošdama juos sa-
vo nuopelnais bei dorybėmis.

3) Marija atiduoda gerus darbus Jėzui Kristui, nes
iš to, ką Jai aukojame, sau nieko nepasilieka, ištikimai
atiduoda viską. Kas duoda jai, duoda Jėzui. Kai Ji garbi-
nama ir šlovinama, Ji garbina ir šlovina Jėzų. Kaip anuo-
met, kai Ją garbino šv. Elžbieta, taip ir dabar, kiek kartų
Ją garbiname ir šloviname, Ji gieda: "Šlovina mano siela
Viešpatį".

Marija padaro mūsų gerus darbus Jėzui priimtinus,
nors šventųjų Šventajam ir karalių Karaliui jie yra maža
ir menka dovana. Jeigu ką aukojame tiesiog Jėzui, rem-
damiesi savo jėgomis ir gabumais, tuomet Jėzus tikrina
mūsų dovaną ir ne kartą ją atmeta kaip suteptą savimeil-
le, kaip kadaise atmetė žydų auką. Tačiau, kai Jam ką nors
aukojame per tyras ir skaisčias Jo mylimosios Motinos
rankas, tada (jei galima taip pasakyti) paliečiame silpną-
ją Jo stygą. Tada Jis nežiūri į pačią dovaną, tik į savo myli-
mąją Motiną, kuri tą dovaną Jam duoda. Jis netyrinėja, iš
kur ta dovana, Jam svarbu, kas ją duoda. Tuo būdu Marija,
kurios prašymų Sūnus niekada neatmeta, bet visada ma-
loniai priima, padaro, kad visa, ką Ji pateikia Sūnaus Di-
dybei, būna nuolankiai priimama. Pakanka Marijai tik
atnešti, kad Jėzus priimtų. Šv. Bernardas yra davęs savo
mokiniams auksinį patarimą:

*Jeigu trokšti sudėti Dievui kokią auką ir nenori patirti
nusivylimo, atsimink, kad turi aukoti ją per mielas Die-
vui ir vertas Marijos rankas. Mes turime tokią galingą
Užtarėją, kad Jos prašymas niekada neatmetamas, tokią*

išmintingą, kad Ji žino didelę paslaptį — laimėti Dievo Širdį, tokią gerą ir gailestingą, kad neatmeta nė vieno, nors būtų ir labiausiai nuodėmingas.

IV. Šis pamaldumas -
tobulas Dievo
garbinimas

Šis pamaldumas, nuoširdžiai praktikuojamas, yra tobulas būdas visų savo gerų darbų vertę paaukoti didesnei Dievo garbei. Mažai kas tesirūpina Dievo garbe, nors visi esame tam įpareigoti. Vieni paprastai nežino, kuo remiasi didžiausia Dievo garbė, kiti jos visai netrokšta. Tuo tarpu Švč. Mergelė Marija, kuriai atiduodame savo nuopelnų ir gerų darbų vertę, gerai žino, kaip teikti aukščiausią Dievo garbę. Ir todėl ištikimas tos gerosios Valdovės tarnas, kuris Jai visiškai atsidavė, gali būti tikras, kad visų jo gerų darbų, minčių ir žodžių vertė eina aukščiausiai Dievo garbei, kol pats savo aukos aiškiai neatšauks. Ar gali būti kas labiau paguodžiančio sielai, kuri myli Dievą tyra ir nesavanau-diška meile, kuri Dievo garbę bei Jo reikalus vertina daugiau negu asmeniškus interesus.

V. Šis pamaldumas -
kelias į susi-
jungimą su
Kristumi

Šis pamaldumas yra lengvas, trumpas, tobulas ir tikras kelias, vedantis į susijungimą su mūsų Viešpačiu, o tai ir sudaro krikščioniškąjį tobulumą.

Lengvas kelias

Šis pamaldumas yra lengvas kelias, kurį, pas mus ateidamas, mums nutiesė pats Jėzus Kristus. Šiame kelyje nėra jokių kliūčių, sunkinančių juo eiti. Tiesa, susijungimą su Dievu galima pasiekti ir kitu keliu, kuriame bus daug kryžių, reikės pakelti daug aukų. Siela tada eina per tamsią naktį, per kovas ir nepaprastus kentėjimus, per tarpeklius, erškėčiuotais keliais ir baisiomis dykumomis. Marijos kelias lengvesnis ir malonesnis.

Tiesa, ir čia reikia kovoti sunkias kovas ir nugalėti nemažas kliūtis, bet ta geroji Motina ir Valdovė visuomet yra su savo ištikimais tarnais, kad apšviestų juos tamsybėse, pamokytų abejonėse, sustiprintų svyrujančius, palaikytų kovose ir sunkumuose.

Iš kur tai, paklaus ne vienas ištikimas Marijos garbintojas, kad ištikimi tos gerosios Motinos tarnai turi tiek progų kentėti ir kenčia daugiau kaip tie, kurie jai nėra atsidavę? Vieni kenčia nuolatinius prieštaravimus, žmonės juos persekioja, šmeižia ir negali jų pakęsti, kiti vaikščioja vidinėse tamsybėse ir dykumose, kur nėra nė mažiausio dangiškos rasos lašelio.

Jeigu šis pamaldumas — Švč. Mergelei — turi palengvinti kelią į Jėzų, tai kodėl daugiausia niekinami yra kaip tik tie, kurie Jį praktikuoja?

Tiesa, kad ištikimiausi Mergelės Marijos tarnai, kaip didžiausi jos mylimieji, gauna iš Jos tikriausias malones ir gėrybes — kryžius. Tačiau tvirtinu, kad Marijos tarnai tuos kryžius pakelia lengviau, nuopelningiau. Geroji Motina visus jų kryžius pasaldina motinišku švelnumu taip, kad Marijos tarnai priima juos su džiaugsmu.

Trumpas kelias

Šis pamaldumas yra trumpas kelias, vedantis į Jėzų Kristų pirmiausia todėl, kad juo einant negalima paklysti, o antra — todėl, kad tas kelias yra džiaugsmingesnis ir lengvesnis ir dėl to juo einama greičiau. Gyvendami Marijos valdžioje ir priklausomybėje, per trumpą laiką pažengsime toliau kaip ištisus metus gyvendami pagal savo valią, remdamiesi savo jėgomis, nes parašyta, kad klusnus ir atsidavęs Dievo Motinai žmogus patirs pergalę prieš visus savo priešus. Tiesa, priešai stengsis sutrukdyti jo pažangą, privers jį atsitraukti

arba nupulti, bet remdamasis Marija, jos pagalba ir vadvavimu nenupuls, neatsitrauks, nesulėtins savo žingsnių, o milžino šuoliais žengs į Kristų.

Kodėl Jėzus Kristus taip trumpai gyveno žemėje ir kodėl tą nedaugelį savo gyvenimo metų praleido būdamas klusnus savo Motinai? Todėl, kad, greitai laiku tapęs tobulu, pragyveno daug laikų. Jėzus gyveno ilgai, nes gyveno iš klusnumo Tėvui, visiškai atsidavęs Švč. Motinai, artimai bendraudamas su Ja. Kas gerbia savo Motiną (Mariją), yra panašus į žmogų, renkanti savo turtus, sako Šv. Dvasia, t.y. kas gerbia savo Motiną Mariją, Jai atsiduodamas ir visur būdamas Jai klusnus, per trumpą laiką tampa labai turtingas, nes kasdien kaupia turtus.

Tobulas kelias

Šis pamaldumas yra tobulas kelias į Jėzų ir susijungimą su Juo, nes Švč. Mergelė Marija yra tobuliausia ir švenčiausia Esybė iš visų sutvėrimų, ir Jėzus Kristus, ateidamas pas mus tobulu būdu, nepasirinko kito kelio savo didžioje ir nuostabioje kelionėje. Aukščiausias ir begalinis, tas, KURIS YRA, panoro ateiti pas mažus žemės vabalėlius, kurie esame niekas. Kaip tai įvyko? Aukščiausiasis nužengė pas mus tobulu ir dievišku būdu per nuolankiąją Mariją, nieko tuo neprarasdamas iš savo dieviškumo ir šventumo. Todėl tik per Mariją mažutėliai turi kilti prie Aukščiausiojo tobulu ir dievišku būdu, nieko nebijodami.

Begalinis leido, kad mažoji Marija Jį apimtų, nieko neprarasdamas iš savo pastovumo, todėl mes turime leisti, kad Ji, paprastoji Mergelė, mus apkabintų ir vestų — be jokių rezervų.

Nepasiekiamasis prisiartinio prie mūsų per Mariją ir

per Ją glaudžiai, netgi asmeniškai, susijungę su mūsų žmogyste, neprarasdamas tuo nieko iš savo didybės spindėjimo, todėl ir mes prie Dievo turime artintis per Mariją ir glaudžiai susijungti su Jo didybe, nebijodami atstūmimo.

Tas, KURIS YRA, panoro ateiti pas tą, kurio nėra, ir padaryti, kad tai, ko nėra, taptų tartum Dievu arba tuo, kuris yra, ir padarė tai tobulu būdu, visiškai atsiduodamas Švč. Marijai, nepaliaudamas kartu būti tuo, kuris yra amžinas. Panašiai ir mes, nors esame niekas, per Mariją galime tapti panašiais į Dievą per malonę ir garbę, nebijodami suklysti tuo būtent, kad atsiduodame Jai visiškai ir taip tobulai, lyg patys savyje būtume niekas, o Joje viskas.

Jeigu kas nors nutiestų man naują kelią į Jėzų ir jeigu tas kelias būtų išklotas visais palaimintųjų nuopelnais, papuoštas visomis jų didvyriškomis dorybėmis, apšviestas angelų šviesa ir papuoštas jų grožiu, ir jeigu visi angelai ir šventieji būtų pasiruošę juo vesti, ginti ir palaikyti tuos, kurie nori juo eiti, drąsiai pasakysiu tiesą, — aš geriau pasirinkčiau Marijos kelią, kelią be nuodėmės ir sutepimo, be gimtosios ir asmeninės nuodėmės, be tamsos ir šešėlio. O kada mano miegalis Jėzus savo didybėje antrą kartą nužengs į pasaulį jame viešpatauti, nepasirinks kito kelio kaip tik Nekaltai Pradėtąją Mariją, per kurią tokiu tikru ir tobulu būdu atėjo pirmą kartą. Skirtumas tarp pirmojo ir antrojo atėjimo bus tas, kad pirmasis Jo atėjimas buvo paslėptas, o antrasis bus garbingas ir viešas. Tačiau abu Kristaus atėjimo būdai yra tobuli, nes abu vykdomi per Mariją. Deja! Tos paslapties niekas nesupranta. Tegul čia nutyla bet koks liežuvis!

Tikras kelias

Šis pamaldumas yra tikras kelias į Jėzų ir susijungimą su Juo ir kartu į tobulumą.

1) Ši praktika — nenauja. Ji tokia sena, kad jos pradžios negalima tiksliai nustatyti. Šio pamaldumo žymės Bažnyčioje randamos prieš 700 metų. 1016 m. palaimintas Marinus pasiaukojo Švč. Mergelei kaip vergas. Jis užsidėjo sau ant kaklo virvę, nusiplakė ir kaip išorinį savo pasiaukojimo ir atsidavimo ženklą Švč. Mergelei padėjo ant altoriaus tam tikrą pinigų sumą. Visą gyvenimą jis buvo toks ištikimai pamaldus, jog užsitarnavo tai, kad ta geroji Valdovė applanė jį mirties valandą ir paguodė, pažadėdama dangų už ištikimą tarnavimą.

17 a. ši praktika tapo vieša. T. Kornelijus a Lapide (miręs 1637 m.), žinomas pamaldumu ir didele išmintimi, iš kelių vyskupų ir teologų gavęs pavedimą nuodugniai ištirti šį pamaldumą, kalba apie jį kaip vertą pagyrimo.

Tėvai jėzuitai, žinomi savo uolumu Švč. Mergelės tarnyboje, Kolonos sodalistų kunigaikščiui Ferdinandui Bavariečiui, Kolonos arkivyskupui, apie šį pamaldumą pateikė traktatą. Arkivyskupas leido jį spausdinti ir paragino savo diecezijos klebonus ir vienuolius platinti šį pamaldumą.

Kard. Berulle, kurio atminimas gerbiamas visoje Prancūzijoje, priklausė prie uoliausių šio pamaldumo sėjėjų Prancūzijoje. Tas didis ir šventas vyras su nepalaužiamu kantrumu pakėlė šmeižtus ir į priekaištus atsakė trumpu traktatu, įrodydamas, kad šis pamaldumas yra paremtas Kristaus pavyzdžiu, mūsų pareigomis Kristui ir ištikimybe krikšto pažadams. Jis aiškiai įrodo, kad pasiaukojimas Švč. Mergelei Marijai ir per Jos

rankas Kristui yra ne kas kita kaip tobulas krikšto pažadų atnaujinimas.

Neabejotina, kad šis pamaldumas nėra naujas, o jeigu jis nėra viešai priimtas, tai todėl, jog jis per daug kilnus, kad būtų suprastas ir praktikuojamas.

2) Šis pamaldumas yra tikras būdas pasiekti Kristų. Švč. Mergelės Marijos savybė yra vesti mus prie Kristaus tikru keliu, panašiai kaip Kristaus savybė yra saugiai mus vesti prie amžinojo Tėvo. Tegul siekiančios tobulumo sielos klaidingai negalvoja, kad Marija galinti tapti kliūtimi susijungti su Dievu. Argi įmanoma, kad Ta, kuri atrado malonę pas Dievą visam pasauliui ir kiekvienai atskirai sielai, galėtų būti kliūtimi pasiekti šią didžiąją malonę — susijungimą su Dievu. Ar įmanoma, kad Ta, kuri buvo pilna malonės ir perpildyta Dievo dovanų, kuri buvo taip susijungusi su Dievu ir sudievin-ta, kad joje Dievas įsikūnijo, būtų kliūtimi visiškai susijungti su Dievu?

Tiesa, kad kiti, nors ir šventi sutvėrimai gali kai kada sutrukdyti susijungti su Dievu, bet tik ne Marija. Viena iš priežasčių, kad taip maža sielų pasiekia Kristaus amžiaus pilnybę, yra ta, kad Marija, kuri buvo ir visuomet yra Sūnaus Motina ir Šv. Dvasios Sužadėtinė, nėra pakankamai suformuota jų širdyse. Kas nori turėti gražų prinokusį vaisių, turi turėti medį, kuris jį išaugintų. Kas nori turėti gyvybės vaisių — Jėzų, turi turėti gyvybės medį — Mariją. Kas nori patirti savyje Šv. Dvasios veikimą, turi būti susivienijęs su ištikima ir neatskiriama Jos Sužieduotine Marija.

Būkite tikri, kad juo daugiau savo maldose, mąstymuose, darbuose bei kentėjimuose jūs įsižiūrėsite į Mariją, nors ne visai aiškiu būdu (t.y. nors bendru

žvilgsniu ir tarsi instinktyviai), juo tobuliau atrasite Tą, kuris visada yra su Marija, — Kristų, galingą, veikiantį ir neaprepiamą, kuris daugiau yra Marijoje negu danguje arba kitame pasaulio tvarinyje.

Negalima abejoti, kad Dievo Motina, visa pasinėrusi Dievuje, siekiančiam tobulumo žmogui niekada negali būti kliūtimi susivienyti su Dievu. Iki šiol nebuvo ir nebus sutvėrimo, kuris mums sėkmingiau padėtų siekti to didelio tikslo, kadangi Ji suteikia tam reikalingų malonių. Niekas negali būti pripildytas Dievo minčių kitaip kaip tik per Mariją. Iš kitos pusės — Ji saugo nuo iliuzijų ir piktosios dvasios apgaudinėjimų. Kur yra Marija, ten nėra piktosios dvasios. Todėl vienas tikriausių įrodymų, kad ką nors veda Geroji Dvasia, yra tas, jog ši siela labai pamaldi Marijai, apie Ją dažnai galvoja ir kalba. Tokios nuomonės yra šv. Germanas iš Konstantinopolio, kuris moko, kad kaip kvėpavimas yra vienas iš įrodymų, jog žmogus gyvas, taip dažnas minties kėlimas ir šaukimasis Jos su tikra meile yra ženklas, kad siela gyva, dar nepatyrusi nuodėmės mirties.

Bažnyčia ir ją vedančioji Šv. Dvasia sako, kad pati Marija nugalejo visokias erezijas. Nėra buvę atvejų, kad ištikimas Marijos tarnas pasuktų erezijų ir klaidų keliu. Gali būti, kad jis priims melą už tiesą arba blogio dvasią už gera, bet jis nesuklys taip greitai kaip kiti, o svarbiausia — anksčiau ar vėliau supras klaidą, į kurią įpuolė.

Todėl, kas trokšta žengti tobulybės keliu su tikrumu, be pamaldžias sielas varginančių iliuzijų baimės, kas tikrai tobulu būdu nori atrasti Jėzų, tegu didžiadvasiškai atsiduoda maldomis Švč. Mergelei. Tai Jėzaus Kristaus, Įkūnytos Išminties, nutiestas kelias. Taigi kas juo žengia, negali suklysti.

Šis pamaldumas yra lengvas kelias, atsižvelgiant į malonės gausumą ir Šv. Dvasios pagalbą, kuri čia viešpatauja. Kas juo žengia, nesikankina ir nesidairo. Tai trumpas kelias, nes trumpu laiku nuveda prie Kristaus; yra tobulas, nes jame nėra nei purvo, nei dulkių, nei mažiausios nuodėmės. Jis pagaliau yra tikras kelias, vedantis mus pas Jėzų ir į amžinąjį gyvenimą paprastu, saugiu be nukrypimų būdu. Todėl stokime į tą kelią ir dieną naktį ženkime juo iki "Kristaus amžiaus pilnumo".

Šis pamaldumas jį praktikuojantiems teikia didelę vidinę laisvę, Dievo vaikų laisvę. Kadangi tampame Jėzaus Kristaus belaisviais, visiškai Jam pasiaukodami, gerasis mūsų Mokytojas, atlygindamas už tą nelaisvę, kuriai atsiduodame iš meilės, išlaisvina mus iš visokių skrupulų ir vergiškos baimės, kuri suvaržo ir painioja sielas, praplečia širdį šventu pasitikėjimu Dievu, kurią liepia laikyti Tėvu ir sužadina mumyse kūdikišką meilę.

Motina Jėzaus Agnietė (mirusi 1634 m.) turėdama 7 metus baisiai kentėjo dvasines kančias. Ji išgirdo balsą, jai sakantį: "Jei nori būti laisva nuo visų negalavimų, saugi nuo priešų, turi kuo greičiausiai tapti Jėzaus ir Švč. Motinos verge". Sugrįžusi namo, ji kuo greičiausiai atsidavė Jėzaus ir Marijos vergijon, nors iš pradžių nežinojo, kuo tas pamaldumas remiasi. Radusi geležinę grandinėlę, susijusė ja ir nešiojo ją ligi mirties. Visi jos dvasiniai negalavimai ir skrupulai tuojau dingo. Ji atgavo didelę ramybę ir širdies džiaugsmą. Tai pastūmėjo ją pamokyti to pamaldumo kitus asmenis. Prie jų priklauso Olier, Šv. Sulpicijaus seminarijos įkūrėjas, ir keletas to instituto kunigų. Vieną kartą jai pasirodė Švč. Mer-

VI. Šis pamaldumas teikia didelę vidinę laisvę

gelė ir, išreikšdama savo džiaugsmą, kad ji tapo Jos ir Jos Sūnaus verge, uždėjo ant kaklo grandinėle, o šv. Cecilija, lydinti Švč. Mergele, tarė jai: "Laimingi ištikimieji dangaus Karalienės vergai, nes jie įgis tikrą laisvę".

Marija, Tau vergauti — tai laisvė!

VII. Šis pamaldumas teikia didelę naudą artimui

Tarp skatinančių šį pamaldumą praktikuoti veiksmų yra ir didelė nauda artimui. Šiuo pamaldumu mes praktikuojame artimo meilę, per Marijos rankas atiduodami savo artimui tai, ką turime brangiausia, kas sudaro atlyginamąją bei permaldaujamąją visų mūsų gerų darbų vertę, neišskiriant nė mažiausios geros minties polėkio ar mažiausio kentėjimo. Sutinkame, kad visi atlyginimai, kuriuos įgijome ar įgysime ateityje, Švč. Mergelei valia bus skirti nusidėjėlių atsivertimui, skaistyklos vėlėms gelbėti.

Ar tai nėra tobula artimo meilė?!

Argi ne taip privalo elgtis tikras Jėzaus Kristaus mokinys, kuris pažįstamas iš artimo meilės?! Argi tai nėra tobulas būdas atversti nusidėjėlius, — be baimės įstumti save į tuštybės pavojų, — ir gelbėti skaistyklos vėles, nedarant daugiau nieko, kaip tik tiek, ką kiekvienas privalo daryti pagal savo pašaukimo pareigas.

Atversti nusidėjėlį arba išlaisvinti skaistyklos vėlę yra toks begalinis gėris, kuris, šv. Augustino žodžiais tariant, daugiau reiškia, negu sutverti dangų ir žemę, nes sielai duodame patį Dievą. Jeigu šiuo pamaldumu per visą gyvenimą išlaisvintume nors vieną skaistyklos vėlę arba atverstume nors vieną nusidėjėlį, — argi to nepakaktų, kad verta būtų raginti žmones praktikuoti šį pamaldumą.

Tačiau reikia atsižvelgti ir į tai, kad mūsų geri darbai, pereidami per Marijos rankas, tampa skaistesni ir

įgyja didesnę atlyginamąją ir permaldaujamąją vertę. Ir todėl jie turi daugiau galios padėti skaistyklos vėlėms ir atversti nusidėjėliams, negu būtų turėję nepereidami per skaisčias ir nuoširdžias Marijos rankas. Ta menka dovanėlė, kurią laisva valia ir nesavanaudiškai duodame per Švč. Mergele, tampa sėkminga priemone sulaikyti Dievo bausmei ir sužadinti Jo gailestingumą. Gal tik aname pasaulyje pamatysime, kad ištikimi Švč. Mergelei garbintojai šiuo pamaldumu išlaisvino ne vieną skaistyklos vėlę, atvertė ne vieną nusidėjėlį, nors vykdė tik paprastas savo luomo pareigas. Kiek tai suteiks džiaugsmo Dievo teisme, kokia garbė amžinybėje!

Kodėl daugelis atsivertusių nusidėjėlių yra nepastovūs, iš naujo atkrinta į nuodėmes? Kodėl daugelis teisiųjų, užuot pažengę ugdydami dorybes, dažnai praranda ir tas pačias nedideles dorybes ar malones, kurias turėjo? Tokie atvejai aiškinami tuo, kad žmogus, kuris yra taip labai sugadintas, silpnas ir nepastovus, pats save per daug vertina, remiasi savo jėgomis, mano patsai galėsiąs išsaugoti malonių, dorybių bei nuopelnų turtus. Šiuo pamaldumu žmogus visa, ką turi, patiki ištikimai Švč. Mergelei, pasirenka Ją visokių prigimties ir malonės gėrybių Saugotoja, paveda save Jos ištikimybei, remiasi Jos galybe, pasitiki Jos gailestingumu ir maloningumu, kad Ji saugos ir daugins jo dorybes bei nuopelnus, gins juos nuo piktosios dvasios, pasaulio ir kūno tykojimų, kurie stengsis juos išplėsti. Jis kalba Jai kaip geras vaikas savo motinai, kaip ištikimas tarnas savo valdovei: "Geroji Motina ir mano Valdove, prisi- pažįstu, kad daugiau malonių iš Viešpaties Dievo gavau per Tavo užtarimą, negu pats užsitarnavau, o liūd-

VIII. Šis pamaldumas yra nuostabi ištvermingumo priemonė

nas patyrimas, kurį įgijau, parodo man, kad malonių turtus nešioju labai trapiame inde ir esu silpnas ir menkas, kad jį išsaugočiau. Todėl maldauju Tave, imk kaip užstatą visa, ką turiu, ir saugok savo galybe ir ištikimybę. Jei Tu mane globosi, nieko neprarasiu, jei Tu mane palaikysi — nenupulsiu, jei Tu mane užstosi, būsiu saugus nuo priešų". Šv. Bernardas sako: "Jeigu Marija tave rems, nenupulsi, jeigu Ji užstos, nebijosi, jeigu Ji ves, nepavargsi, jeigu Ji bus tau maloninga — pasieksi išganymo uostą". Tą patį sako ir šv. Bonaventūra: "Švč. Mergelė ne tik pati išlieka šventumo pilnybėje, bet išsaugo šventuosius jų vidinio gyvenimo pilnybėje, kad nesumažėtų jų šventumas. Ji įspėja, kad nežūtų jų dorybės, nesumažėtų jų nuopelnai, nežūtų jų malonės, kad jiems nekenktų piktoji dvasia. Jeigu jie ir nusikalsta, Ji sulaiko baudžiančią Viešpaties ranką. Švč. Marija yra ištikimoji Mergelė, kuri savo ištikimybę atlygina neištikimosios Ievos nupuolimo padarytus nuostolius ir visiems, kurie prie Jos prisiriša, išmeldžia ištikimybę Dievui, išvermę. Dėl to vienas šventasis lygina Ją su stipriu inkaru, kuris saugo žmogų nuo sudužimo audringoje šio gyvenimo jūroje, kurioje tiek sielų eina pražūties keliu be tokio ramsčio. Juk šventieji, kurie buvo išganyti, labiausiai buvo prie Jos prisirišę ir stengėsi prie Jos palenkti kitus, kad ir jie ištvirtų dvasinio gyvenimo kovose; laimingi, tūkstantį kartų laimingi krikščionys, kurie prisirišę prie Jos kaip prie stipraus inkaro ir palieka Jai ištikimi. Šio pasaulio audros jų nepražudys ir nesunaikins jų dangiškų turtų. Laimingi, kurie glaudžiasi po Jos sparnu kaip po Nojaus arka! Nuodėmių tvano vandenys jiems nepakenks, nes Marija Išminties knygos žodžiais sako: "Kurie su manimi

dirba savo išganymui, nenupuls". Marija saugo savo garbintojus dideliu malonių dosnumu, kad jie nepasitrauktų nuo dorybių, nenupultų kelyje, neprarastų jos Sūnaus malonės. Ta geroji Motina visada su tikra meile priima viską, ką atiduodame Jai globoti, o priėmusi yra įpareigota išlaikyti tai, ką mes Jai pavedėme. Greičiau praeitų dangus ir žemė, negu Marija tapėtų neišstikima tiems, kurie Ja pasitikėjo. Vargšai jūs, Marijos vaikai, kokie jūs silpni ir nepastovūs, kaip labai sugadinta jūsų prigimtis! Pripažįstu, kad jūs kylate iš to paties daigo kaip ir kiti Adomo ir Ievos vaikai. Tačiau nenusiminkite, pasitikėkite ir džiaukitės! Štai paslapstis, kurią pranešu jums, kurios beveik niekas iš krikščionių nežino, netgi pamaldieji. Nepalikite savo aukso ir sidabro sudaužytuose ir piktosios dvasios vagiamuose induose!

Jie per maži, per silpni, per seni, kad galėtų slėpti tokį didelį ir brangų turtą. Nepilkite švaraus ir tyro vandens versmių į savo sugadintus ir nuodėmių suteptus indus. Nors jau nėra nuodėmės, bet pasiliko nemalonus kvapas, kuris gali sugadinti vandenį. Nepilstykite rinktinio vyno į senas statines, kuriose buvo laikomas blogas vinas.

Nors jūs gerai mane supratote, noriu kalbėti jums dar aiškiau. Nepatikėkite savo meilės aukso, savo skaisybės sidabro, Dievo malonių versmių nei savo nuopelnų ir dorybių vyno skylėtam maišui, senai sulaužytai skryniai, sugadintam ir suteptam indui, kokiais jūs esate. Kitaip jus sugaus vagys, t.y. piktosios dvasios, kurios tykoja dieną naktį. Blogu savimeilės kvapu ir dideliu pasitikėjimu savimi ir savo valia sugadinsite švariausias Dievo dovanas.

Visus savo turtus, malones ir dorybes sudėkite į Marijos Širdį. Juk Ji yra Dvasios Indas, garbingiausias indas, ypatingo pamaldumo indas. Nuo to laiko, kai pats Dievas savo Asmeniu su visais savo tobulumais užsidarė tame Inde, Jis yra visiškai sudvasintas ir tapo dvasine buveine labiausiai sudvasintų sielų ir garbingu Sostu didžiausių amžinybės kunigaikščių. Tapo ypatingo maldingumo Indu, nuolankumo, malonių ir dorybių pripildytų sielų buveine. Pagaliau Jis tapo turtingas kaip aukso namai, stiprus kaip Dovydo bokštas, tyras kaip bokštas iš dramblio kaulo.

Koks laimingas žmogus, kuris visa atidavė Marijai, Jis jau priklauso šiai dangiškai Motinai, o Motina — jam. Jis drąsiai gali sakyti su Dovydu: "Mano dalis — Tu". Arba su mylimuoju mokiniu: "Pasiėmiau ją kaip vienintelį gėrį". Arba su Jėzumi Kristumi: "Visa, kas mano, yra Tavo, ir kas Tavo, yra mano". Tie, kurie yra gimę ne iš kraujo, ne iš kūno geidulingumo, ne iš vyro valdžios, bet iš Dievo ir Marijos, supranta, ką aš kalbu.

Dieviškoji Marija niekada nebus pralenkta meile ir dosnumu, nes yra kilniausia ir dosniausia iš visų tvarinių. Už tą trupinį, kurį Jai aukojame, Ji gausiai duoda tai, ką yra gavusi iš Dievo. Ir tada, kai siela atsiduoda Jai be sąlygų, kai sudeda Joje visą savo viltį — be ambicijų — iš savo pusės dirba, siekdama įgyti dorybių ir apvaldyti aistras, — ir Marija atsiduoda tokiai sielai.

Ištikimi Švč. Marijos Mergelės tarnai tegu drąsiai kartoja su šv. Jonu Damaskiečiu: "Pasitikėdamas Tavi mi, Dievo Motina, būsiu išganytas; Tavo užtariamasis nieko nebijosi; su Tavo pagalba kovosi ir nugalėsiu savo priešus, nes šis pamaldumas yra išganyto ginklas, kurį Dievas duoda tiems, kuriuos nori išganyti".

VI DALIS

REBEKOS IR JOKŪBO ISTORIJA —
BIBLINIS TOBULO PAMALDUMO
MARIJAI TIPAS

Puikų visų tiesų apie Švč. Mergelę bei Jos vaikus ir tarnus pavyzdį Šv. Dvasia pateikia mums Šv. Rašte — Jokūbo istorijoje. Jis gavo savo tėvo Izaoko palaiminimą savo motinos Rebekos pastangų dėka.

Ezavas pardavė Jokūbui savo pirmagimystės teisę. | *I. Jokūbas*
Abiejų brolių motina Rebeka, kuri labai mylėjo Jokūbą, garantavo jam šią teisę gudrumu. Kai senyvo amžiaus Izaokas prieš mirtį panoro palaiminti savo vaikus, jis pasišaukė savo mylimąjį sūnų Ezavą, liepė jam eiti medžioti ir iš sumedžioto žvėrelio paruošti patiekalą. Po to norėjo jį palaiminti. Rebeka skubiai pranešė apie tai Jokūbui ir liepė jam nedelsiant iš bandos atnešti du ožiukus, iš jų pagaminsianti Izaokui patiekalą, nes žinojo, kad jis tokį patiekalą mėgsta. Paskui apregė Jokūbą Ezavo drabužiais, kuriuos jį išsaugojo. Jo kaklą bei rankas apsupo ožiukų kailiais, kad aklas tėvas, liesdamas jo rankų plaukus, manytų, jog tai Ezavas (kuris buvo plaukuotas). Izaokas, išgirdęs balsą, kuris pasirodė jam esąs Jokūbo, prašė prisiartinti, palietė kailių plaukus ir tarė: „Balsas Jokūbo, bet rankos Ezavo“. Tada pasistiprinęs pabučiavo Jokūbą ir, pajutęs jo drabužių kvapą, palaimino. Linkėjo jam rasos iš dangaus, derlingos žemės, paskyrė jį visų brolių vyresniuoju ir baigė savo palaiminimą žodžiais: „Tas, kuris tave keiktų, tebūnie pra-keiktas, o tas, kuris tave laimintų, tebūnie palaimintas“.

Baigė tarti tuos žodžius, ir štai grįžta Ezavas su sumedžiota žvėriena ir prašo tėvo palaiminimo. Nustebo patriarchas Jokūbas, bet jis neatsiėmė žodžio. Priešingai, patvirtino savo palaiminimą. Šiame įvykyje jis matė Dievo pirštą. Ezavas ėmė skųstis brolio apgavyste ir klausė tėvą, argi iš tikrųjų tegalys teikti tik vieną palaiminimą.

Šventųjų Tėvų nuomone, Ezavas yra simbolis tų, kurie vienodai vertina pasaulį ir Dievą ir trokšta pasinaudoti kartu viskuo — dangaus ir žemės džiaugsmais. Izaokas, sujaudintas Ezavo aimanų, pagaliau palaimino ir jį, tačiau žemės palaiminimu, ir padarė jį brolio valdiniu. Dėl to Ezavas pradėjo labai nekęsti Jokūbo; laukė tik tėvo mirties, kad jį užmuštų. Jokūbas nebūtų išvengęs mirties, jeigu ne mylinti jį Rebeka, kuri sugebėjo apsaugoti jį savo rūpestingumu ir gerais patarimais.

II. Ezavo
elgesys su
Rebeka ir
pasmerktų-
jų elgesys
su Marija

Bažnyčios Tėvų ir Šv. Rašto komentatorių nuomone, Jokūbas simbolizuoja Jėzų Kristų ir paskirtuosius amžinajai garbei, o Ezavas simbolizuoja pasmerktuosius. Kad tai suprastume, paanalizuokime abiejų brolių elgesį.

Ezavas, vyresnysis brolis, buvo stiprus kūnu, sumanus, vikriai šaudė iš lanko ir sumedžiodavo daug žvėrienos.

Beveik niekada jo nebūdavo namie, nes, pasitikėdamas savo jėgomis ir apsukrumu, dirbo tik laisvėje.

Nesistengdavo įtikti savo motinai Rebekai.

Buvo godus ir pataikavo savo pilvui, nes pardavė pirmagimystės teisę už lėšių dubenį.

Panašiai kaip Kainas pavydėjo savo broliui Jokūbui ir jį persekiojo.

Paziūrēkime, kaip elgiasi atmestieji.

1) Jie pasitiki savo jėgomis ir savo gudrumu laikiuose dalykuose, būna labai stiprūs, vikrūs, išmintingi šios žemės reikaluose, tačiau labai silpni, tamsūs dangaus dalykuose.

2) Visiškai nebūna arba labai mažai būna savo namuose, t.y. savo viduje — tikroje vidinėje buveinėje, kurią Dievas davė kiekvienam žmogui, kad jis joje būtų. Atmestieji nemėgsta vienumos nei dvasinio gyvenimo, nei vidinio pamaldumo. Tuos, kurie gyvena susikaupę, atsitolinę nuo pasaulio, kurie daugiau atsiduoda vidiniam darbui negu išoriniam, laiko esančius menko proto, žiūri į juos kaip į šventeivas ir atsilikėlius.

3) Atmestieji visai nesirūpina pamaldumu Švč. Mergelei, išrinktųjų Motinai. Nors nerodo Jai aiškios neapykantos, kartais Ją ir garbina ir sako, kad Ją myli, bet jie nepakenčia, kad Ji būtų labai mylima, nes neturi Jai Jokūbo jautrumo. Kai kalbama apie pamaldumą, kuriam geri Marijos vaikai ir tarnai ištikimai atsiduoda, norėdami laimėti Jos meilę, tai jie nuolat kritikuoja ir netiki, kad tas pamaldumas būtų jų išganymui reikalingas. Jie mano, jeigu aiškiai nerodys Švč. Mergelei neapykantos arba atvirai neniekins Jai skirto pamaldumo, tai jau laimės Jos malonę ir bus Jos tarnai. O jei dar sulipdo keletą maldų Jos garbei, neturėdami Jai jokios meilės ir visai nesirūpindami gyvenimo pataisymu, — tariasi daug padarę.

4) Jie parduoda pirmagimystės teisę, t.y. dangiškus džiaugsmus, už lėšienės dubenį, t.y. už šios žemės malonumus. Juokiasi, geria, valgo, žaidžia, groja, šoka ir t.t., visai nesistengdami, panašiai kaip Ezavas, gauti dangaus Tėvo palaiminimą. Žodžiu, vis galvoja tik apie žė-

mę, kalba ir rūpinasi tik žemės reikalais ir jos malonumais. Žodžiu, už trumpą pasimėgavimą, už tuščios garbės smilkalus jie parduoda šv. Krikšto malonę, nekal-tumo rūbą ir dangaus paveldėjimą.

5. Pagaliau atstumtieji nekenčia išrinktųjų ir atvirai ar slapta juos persekioja, spaudžia juos, kritikuoja, pajukia, skundžia, apgaudinėja, išvaro ir džiaugtūsi pavertę juos į dulkes, o patys kuria savo laimę, mėgaujasi gyvenimo malonumais, naudojami pagarba, turtėja, pakyla visuomenėje ir gyvena patogiai.

III. Jokūbo
elgesys su
Rebeka ir
predesti-
nuotųjų
elgesys
su Marija

Jokūbas, jaunesnysis brolis, buvo silpnescio kūno sudėjimo, buvo nuolankus, tylus, paprastai būdavo namuose, norėdamas laimėti savo motinos malonę. Jei išeidavo iš namų, tai ne sava valia, bet iš klusnumo motinai Rebekai.

Jis mylėjo ir gerbė savo motiną ir mėgo kartu su ja būti namuose. Laimingiausias būdavo ją matydamas. Vengė visko, kas galėtų jai nepatikti, ir darė visa, kad suteiktų jai malonumą. Visa tai didino Rebekos meilę.

Jis buvo pavaldus savo mylimai motinai ir klusnus visur kur. Jis tvirtai tikėjo viskuo, ką ji sakė. Pvz., kai jam buvo pavesta atnešti du ožiukus, tėvo Izaoko patiekalą, jis nesvarstė, kad visai pakaktų vieno ožiuko, bet nesipriešindamas vykdė motinos paliepimą.

Savo mylima motina jis labai pasitikėjo, nesiremdavo savo apsukrumu, vikrumu, bet pasiklioė jos globa bei rūpinimusi ir dėl to šaukėsi jos visuose reikaluose ir tarėsi su ja visose abejonėse. Pvz., paklausęs, ar vietoj palaiminimo negausias iš tėvo prakeikimo, pasitikėjo motina.

Jis stengėsi pasekti motinos dorybių pavyzdžiu, iš

tolo vengė blogų draugysčių, todėl tapo vertas dvigubо tėvo palaiminimo.

Dabar atkreipsime dėmesį į išrinktųjų elgesį.

1) Jie nuolat būna namie su motina, t.y. mėgsta vienumą, gyvena vidiniu gyvenimu, noriai meldžiasi, sekdami Švč. Mergelės pavyzdžiu, kurios visa garbė yra viduje ir kuri per visą savo gyvenimą taip labai mėgo vienumą ir maldą. Kai reikia jiems būti su žmonėmis, jie nusilenkia Dievo ir mylimos Jo Motinos valiai, kad įvykdytų pašaukimo pareigas. Nors ir labai didžius darbus vykdytų, vis dėlto jie daug labiau brangina vidinę draugystę su Švč. Mergele, nes žino, kad tai nepalyginamai didesnis ir vertesnis sielos tobulėjimo darbas, prieš kurį visi kiti veiksmai yra tik vaikiški žaidimai. Šv. Dvasios šviesoje jie mato, kad daug daugiau gėrio, garbės ir malonumų laimima liekant pasislėpus su Jėzumi, Jo pavyzdžiu tobulai ir visiškai atsiduodant Jo Motinai, negu darant pasaulyje stebuklus.

Žvirblis suranda gūžtelę apsigyventi, purplelis susuka lizdą savo jaunikliams perėti... Koks laimingas žmogus, kuris gyvena Marijos namuose, kur Tu pirmasis, Viešpatie, padarei sau buveinę! Kokios malonios Tavo buveinės, galybių Viešpatie!

2) Jie jautriai myli ir tikrai garbina Švč. M. Mariją kaip gerąją savo Motiną ir Valdovę. Myli Ją tikrai, ne tik lūpomis, garbina Ją ne tik išorėje, bet ir širdies gilumoje. Panašiai kaip Jokūbas, jie vengia visko, kas galėtų Jai nepatikti, uoliai vykdo visa, kuo galėtų laimėti Jos palankumą. Atneša Jai kaip auką ne du ožiukus, kaip Jokūbas Rebekai, bet tai, ką tie ožiukai simbolizuoja, t.y. savo sielą, kūną ir visa, kas jiems priklauso, kad Ji:

priimtų juos kaip savo nuosavybę;

padarytų, kad jie numirtų nuodėmei ir patys sau, apvalydamą juos nuo savimeilės ir tuo padarydama juos malonius Jėzui, savo Sūnui, kuris savo bičiuliais ir mokiniais nori turėti tik tuos, kurie yra mirę patys sau;

kad juos suformuotų pagal dangiškojo Tėvo pageidavimą didesnei Jo garbei;

kad savo globa ir tarpininkavimu padarytų, jog siela ir kūnas, laisvi nuo visokio sutepimo, apmarinti taptų verti dangiškojo Tėvo palaiminimo.

Argi ne taip elgsis irinktieji, kurie pamils ir vykdys šį tobulą pasiaukojimą Jėzui Kristui per Mariją, tuo parodydami Jėzui ir Marijai didelę meilę?!

3) Jie yra pavaldūs ir klusnūs Švč. Mergelei, savo mylimai Motinai, Jėzaus Kristaus pavyzdžiu, kuris iš 33 žemėje gyventų metų 30 paskyrė, kad pagarbintų savo Tėvą ir visišku atsidavimu Švč. savo Motinai. Jie yra Jai klusnūs ir tiksliai vykdo Jos nurodymus kaip mažasis Jokūbas, klausydamas Rebekos: "Sūnau, laikykis mano patarimo". Arba kaip tarnai Galilėjos Kamos puotoje, kuriems Švč. Mergelė tarė: "Darykite, ką tik Jis jums pasakys". Už tai, kad buvo klusnus savo motinai, Jokūbas gavo palaiminimą, nors neturėjo gauti. Galilėjos Kanoje tarnai vykdė Švč. Mergelės nurodymus ir patyrė pirmojo Jėzaus stebuklo garbę, kai Jėzus, Švč. Motinos prašomas, pakeitė vandenį vynu. Taip pat tie, kurie amžių pabaigoje gaus dangiškojo Tėvo palaiminimą ir bus verti Dievo malonių stebuklų, gaus jų ne kitaip kaip tik pagal tobulo klusnumo Marijai saiką.

4) Jie turi didelį pasitikėjimą Švč. Mergelės gerumu ir galingumu. Jie nuolat šaukiasi savo gerosios Motinos

pagalbos, laiko Ją savo Vadove Žvaigžde, vedančia juos į laimės uostą. Jie atvirai atskleidžia Jai savo rūpesčius, paveda reikalus. Jie pasitiki Jos gerumu ir gailestingumu, kad, Jai užtariant, tikrai gaus nuodėmių atleidimą ir patirs Jos motinišką paguodą liūdesyje ir rūpesčiuose.

Nuostabiu būdu pasineria Jos skaisčioje mylimoje širdyje, kad suliepsnotų tyra meile, apsivalytų nuo mažiausios dėmės ir tikrai surastų Jėzų, kuris ten gyvena kaip garbingiausiam savo soste. Kokia tai laimė!

Priešingai atmetieji: visą savo viltį jie turi savyje, su sūnumi palaidūnu jie valgo kiaulių jovalą, maitinasi šliužais, myli vien matomus išorinius dalykus, nemėgsta Marijos Širdies, neranda, kaip išrinktieji, Švč. Mergelėje, gerojoje Motinoje, stiprios atramos ir tikros vilties. Juos patenkina alkis, kurį jaučia išorėje, nes nenori ragauti saldybių, kurios slypi Jėzuje ir Marijoje.

5) Pagaliau išrinktieji saugo Švč. Mergelės, savo gerosios Motinos, takus, t.y. seka Ją ir tuo remiasi jų laimė bei pamaldumas. "Palaiminti, kurie saugo mano kelius", — sako jiems geroji Motina, t.y. palaiminti, kurie siekia dorybių, kurie su Dievo Motinos pagalba žengia Marijos gyvenimo keliais. Jie laimingi jau čia žemėje, nes turi gausiai Marijos teikiamų malonių. Jie bus laimingi mirties valandą, kuri jiems atrodys tokia rami ir švelni, nes Marija lydės juos į amžinąjį džiaugsmą. Pagaliau jie bus laimingi amžinybėje, nes "nė vienas iš mano ištikimų tarnų, kurie gyvendami sekė mano dorybėmis, nežuvo", tvirtina Marija.

Priešingai atstumtieji: jie nelaimingi šiame gyvenime, nelaimingi mirties valandą ir nelaimingi amžinybėje, nes neseka Švč. Mergelės dorybėmis.

IV. Švč.
Mergelė ir
jos vergai

Marija myli savo ištikimuosius tarnus.

"Aš myliu tuos, kurie mane myli".

1) Marija myli ištikimus tarnus, nes Ji tikroji jų Motina. Kiekviena motina myli savo vaiką.

2) Myli juos iš dėkingumo, kadangi jie myli Ją kaip savo gerąją Motiną.

3) Myli juos, nes Dievas juos myli kaip savo išrinktuosius.

4) Myli juos, nes jie visiškai pasiaukuoja Jai, yra Jos dalis ir Jos paveldėjimas.

5) Myli juos jautriai, jautriau negu visos motinos kartu. Sudėk, jei gali, visą prigimtąją meilę, kokia viso pasaulio motinos myli savo vaikus, į vienos motinos širdį vienam vaikui; jei tiesa, kad ta motina nepalyginti labiau mylėtų savo vaiką, tai ne mažiau tiesa, kad Marija jautriau myli savo vaikus, negu anoji motina mylėtų savo vienturtį.

Myli juos ne tik jautriai, bet ir vaisingai. Jos meilė jiems yra veiklesnė ir vaisingesnė negu Rebekos meilė Jokūbui, nes:

1) Kiekvienu atveju teikia jiems daugelį malonių. Aiškiai matydama Dievo šviesoje visokeriopą gerį ir blogį, visokią laimę ir nelaimę, Dievo palaiminimą ir pasmerkimą, visa sutvarko taip, kad savo tarnus apsaugotų nuo visokio blogio ir apdovanotų visokiu geriu.

2) Duoda jiems gerų patarimų: "Mano sūnau, laikykis mano patarimo!.." Ragina juos daryti visa, ką Jos Sūnus Jėzus mokė žodžiu ir pavyzdžiu. Jeigu tų patarimų neduoda pati, tai juos duoda per angelus, kurie nežino didesnės garbės ir laimės kaip Jos liepiami nužengti ant žemės padėti ištikimiesiems Jos tarnams.

3) O tiems, kurie paaukoja Jai sielą ir kūną, ir visa, ką turi, ta geroji Motina suteikia ypatingų malonių:

sunaikina juose senojo Adomo daigus,
apvalo nuo įgimtų polinkių, savimeilės, savo valios
ir prisirišimo prie sutvėrimų,
apvalo juos nuo nuodėmių,
padaro juos malonius Dievui ir tinkamus aukščiausiai Jo garbei.

Kadangi Ji viena tobulai žino, kas Dievui labiausiai patinka, todėl Ji moka tobuliausiu būdu parengti mūsų sielą ir kūną tam kilniausiam Dievo pamėgimui ir Jo garbei.

4) Ta geroji Motina, gavusi šiuo pamaldumu mūsų tobulą auką, ima mus savo nuosavybėn ir daro mus vertus dangiškojo Tėvo veido:

apvelka mus naujais, Jėzaus Kristaus, drabužiais, nes Ji juos turi savo valdžioje. Ji yra išdininkė ir visagalė savo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, nuopelnų bei dorybių Dalytoja, kuriuos duoda kam nori;

savo tarnus puošia jų pačių atliktų darbų turtais ir nuopelnais, naikina ir pašalina viską, kas juose nešvaru ir netobula, nieko neišbarstydamą iš tų turtų, kuriuos juose pelnė malonė. Ji saugo tuos turtus ir didina, kad jais papuoštų savo vaikus, sustiprintų juos nešant Viešpaties jungą, kad jie galėtų įvykdyti didelius darbus Dievo garbei ir savo vargšų brolių išganymui;

savo vaikams Ji teikia nuopelnų ir dorybių. Taigi ištikimi Jos tarnai ir vergai turi dvejus rūbus: Jos Sūnaus rūbus ir Jos pačios rūbus: visi Jos namiškiai apvilkti dvigubais rūbais...

5) Pagaliau Ji padaro, kad ištikimieji Jos tarnai gauna dangaus Tėvo palaiminimą:

dangaus Tėvas duoda jiems dvejoją palaiminimą — dangaus rasos, t.y. Dievo malonės, palaiminimo Kristuje visokiu dvasiniu palaiminimu danguje... ir derlingos žemės palaiminimą, t.y. tas gerasis Tėvas duoda jiems kasdieninės duonos ir šio pasaulio gėrybių tikrai gausiai;

daro juos kitų brolių viešpačiais, t.y. atnestųjų, nors tas viešpatavimas ne visada pasireiškia šiame laikiname pasaulyje, kur dažnai viešpatauja atnestieji: "Nusidėjėliai girsis, turės drąsos ir kalbės nedoras šnekas... Aš mačiau bedievi labai išaukštintą ir iškeltą..." Tačiau šis viešpatavimas yra tikras ir aiškiai pasirodys aname pasaulyje, kur, kaip sako Šv. Dvasia, "teisieji viešpataus tautoms".

Marija maitina ištikimus savo tarnus...

Marija aprūpina ištikimų savo tarnų visus kūno ir sielos reikalus. "Brangūs vaikai, — sako Ji Viešpaties išminčiaus žodžiais, — pasisotinkite mano vaisiais, t.y. Jėzumi, mano iščių Vaisiumi, kurį jums leidau į pasaulį. Ateikite, valgykite mano duoną, kuri yra Jėzus, ir gerkite Jo meilės vyną, kurį sumaišiau su savo motinišku pienu". Kaip Išdininkė ir Dievo malonių Dalytoja, didesnę ir geresnę jų dalį Ji vartoja savo vaikų ir tarnų maitinimui ir palaikymui. Jie pasisotina gyvybės duona... Jie lengvai neša Kristaus jungą ir nejaučia jo sunkumo, nes Marija jį lengvina.

Marija veda ištikimuosius tarnus.

Marija veda ištikimuosius tarnus ir kreipia jų žingsnius pagal Sūnaus valią. Ji yra Jūros Žvaigždė, todėl savo ištikimuosius tarnus veda į tikrąją uostą, nurodo jiems amžinojo gyvenimo kelią, liepia jiems vengti pavojingų žingsnių — ima juos už rankos ir palaiko, kad ne-

pultų, o nupuolusius pakelia kaip gailestinga Motina, kartais suklydusius subara, o kartais iš meilės juos net baudžia. Ar gali suklysti kelyje į amžinybę klusnus Marijos Vadovės vaikas?! "Eidami jos pėdomis, — sako šv. Bernardas, — niekuomet nesuklysite. Nesibijokite, kad tikras Marijos vaikas, piktosios dvasios suvedžiotas, pakliūtų į ereziją. Jei Marija tave laiko — nenupulsi".

Marija gina ištikimuosius tarnus.

Savo ištikimuosius tarnus Marija gina ir dengia nuo priešų. Marija, geroji išrinktųjų Motina, slepia savo vaikus po savo globos sparnais kaip višta savo viščiukus. Ji kalbasi su jais, nusileidžia prie jų, prisitaiko prie jų silpnumo. Argi šimtą tūkstantinės armijos apsuptas žmogus bijotų priešo?! Ištikimas Marijos tarnas, apsuptas Jos galybės ir karališkos globos, dar mažiau bijo. Geroji Motina ir galingoji dangaus Valdovė veikiau išsiųstų į pagalbą angelų būrius, negu leistų įvykti, kad ištikimas tarnas, kuris Jai pasiaukoję, nusileistų savo priešo piktumui ir galybei.

Marija užtaria ištikimus tarnus.

Didžiausia geradarybė, kurią Marija teikia ištiki-
miems savo tarnams, yra ta, kad Ji užtaria juos pas savo Sūnų. Ji palenkia Jėzų savo prašymais. Ji sujungia juos su Jėzumi glaudžiausiu būdu ir palaiko tą susijungimą. Kaip mielai Jėzus, būsimųjų amžių Tėvas, žvelgia į ištikimuosius savo vaikus! Kaip noriai ir glaudžiai jungiasi su jais! O Marija, apibėrusi juos savo malonėmis, laimėjusi jiems savo dangiškojo Tėvo palaiminimą ir susijungimą su Jėzumi Kristumi, išlaiko juos Jėzuje ir Jėzų juose, saugo juos ir nuolat budi, bijodama, kad jie neprarastų Dievo malonės ir nepakliūtų į priešo spąstus. Ji laimi jiems malonę ištverti iki galo.

Marijos vainikavimas

VII DALIS

STEBUKLINGI TOBULO PAMALDUMO

VAISIAI

Brangus broli, jeigu būsi ištikimas šiam pamaldumui, būk ramus: Šv. Dvasia apšvies tave per brangiąją Sužadėtinę Mariją ir tu pažinsi savo blogybes, blogą prigimtį, savo sugedimą ir nepaslankumą į gera ir pažinęs tai niekinsi save, galvosi apie save tik su pasibjaurėjimu. Ir tada nuolankioji Marija leis tau dalyvauti savo nuolankumo dorybėje ir padarys, kad pamėgsi šią dorybę niekindamas save, bet neniekindamas kitų.

I. Savęs pažinimas ir niekinimas

Marija suteiks tau savo tikėjimo dorybės šviesą, kuri Jos žemiškojo gyvenimo metu buvo didesnė už visų patriarchų, pranašų, apaštalų ir visų šventųjų. Dabar, kai garbingai viešpatauja danguje, jai to tikėjimo nebereikia, nes viską mato Dievo garbės šviesoje. Tačiau, Aukščiausiam leidus, Ji to tikėjimo neprarado ir pasiekusi garbę Ji palaiko tikėjimą kovojančioje Bažnyčioje ir teikia šią šviesą savo ištikimiausiems tarnams. Kuo daugiau patiksi tai kilniajai Valdovei ir ištikimai Mergelei, tuo daugiau turėsi gyvo tikėjimo, kuris sustiprins sielą taip, kad ji nesivaikys jausminės paguodos, bet visada viską rems gyvu tikėjimu ir meile, kuri pašvęs visus darbus. Tokia siela tikėjimo dėka bus nepajudinama kaip uola, nesusvyruos ir nepalūš audrose ir nemalonumuose. Toks veiklus tikėjimas, lyg paslaptingas raktas, padės įsigilinti į Jėzaus gyvenimo paslaptis, paskutiniuosius žmogaus dalykus ir netgi į pačią Dievo Širdį. Toks tikėjimas padės atlikti tikrai didžiųjų darbų Dievo garbei ir sielų išganymui. Toks tikėjimas bus degantis

II. Marijos tikėjimo dorybė

žibintas, paslėptas Dievo išminties turtas ir galingas ginklas, kurio pagalba galima apšviesti tuos, kurie yra tamsoje ir mirties šešėlyje, uždegti meilės ugnį atšalusiose širdyse, duoti gyvenimą tiems, kurie nusidėdami neteko gyvybės. Toks tikėjimas sujudina akmenines širdis, yra tikras ramstis prieš piktąją dvasią ir visus išganymo priešus.

III. *Tikros
meilės
malonė*

Marija, gražiosios meilės Motina, išvaduos tavo širdį iš visokio sąžinės neramumo ir visokios vergiškos baimės. Ji praplės tavo širdį, kada bėgsi Jos Sūnaus įsakymų keliu su šventa Dievo vaikų laisve. Ji uždegs tavo širdyje tikrąją meilę. Ir tada tu visur vadovausiesi ne baime, bet tikrąja Dievo meile, Dievą laikysi geriausiu savo Tėvu. Jei atsitiktų tau nelaimė Jį ižeisti, tuojau prieš Jį nusižeminsi, nuolankiai Jį atsiprašysi, su paprastumu ištiesi į Jį rankas, su meile pakilsi, be baimės toliau žengsi prie Jo.

IV. *Didelis
pasitikėjimas
Dievu
ir Marija*

Švč. Mergelė įkvėpė tau didelį pasitikėjimą Dievu ir Dievo Gimdytoja:

1) Jau nesiartinsi prie Jėzaus pats, bet visuomet per tą gerąją Motiną.

2) Kadangi paaukojai Jai visus savo nuopelnus ir maldas, kad Ji skirstytų pagal savo valią, tai Ji suteiks tau savo dorybių, savo nuopelnų, kad su pasitikėjimu galėsi sakyti Dievui: "Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man taip, kaip Tu pasakei".

3) Kadangi Jai visiškai atsidavei su kūnu ir siela, todėl Ji, dosnesnė už dosniausias, atsiduos tau stebuklingu, bet tikru būdu, kad gali drąsiai Jai sakyti: "Aš esu Tavo, išganyk mane!" Arba su mylimuoju mokiniu: "Pasiėmiau tave, Marija, kaip vienintelį savo gerį". Gali kartoti

šv. Bonaventūros žodžius: "Brangioji mano Valdove ir Išganytoja, pasitikėdamas dirbsiu ir nebijosiu, nes Tu esi mano garbė Viešpatyje. Esu visiškai Tavo ir visa, ką turiu, yra Tavo nuosavybė". Galėtum prabilti į Dievą pranašo žodžiais jo dvasia: "Viešpatie, mano širdis nesi-aukštino, aš neužsiėmiau per didžiais dalykais. Iš tikrų-jų mano jausmai buvo nuolankūs ir aš nesikėliau į pui-kybę". Tavo pasitikėjimą Ja sustiprins ir ta aplinkybė, kad atidavęs visa, ką turi, mažiau pasitikėsi savimi, o dau-giau Ja, nes Ji yra tavo turtas. Taigi Dievo įžadas, į kurį siela sudėjo visa, ką turėjo brangiausio, yra Jos nuosavybė!

Jeigu būsi ištikimas šio pamaldumo praktikoms, Švč. Mergelės siela susijungs su tavo siela, kad garbintų Vieš-patį. Jos dvasia apims tavo dvasią, kad džiaugtųsi Die-vu, savo Išganytoju.

"Tegul Marijos siela būna kiekvienoje sieloje, kad garbintų Viešpatį, tegu Marijos dvasia būna kiekvieno-je dvasioje, kad džiaugtųsi Dievu".

Kai ateis tie laimingi laikai, kada Marija viešpataus širdyse kaip Šeimininkė ir Valdovė, kad jas visiškai ati-duotų savo didžiojo ir vienintelio Jėzaus viešpatavimui; kada sielos taip kvėpuos Marija, kaip kūnas kvėpuoja oru, tada šioje ašarų pakalnėje įvyks stebuklingi dalykai, kai Šv. Dvasia, atrasdama sielose savo Sužadėtinės atspindį, nužengs ant jų su visa gausybe ir pripildys jas savo dovanų, ypač išminties dovana, kad įrodytų ma-lonės stebuklus.

Kada gi ateis tie laikai, tas Marijos amžius, kai iš-rinktos ir Marijos iš Aukščiausiojo išprašytos sielos, paskęsdamos Marijos vidaus bedugnės gilybėse, taps gyvais Jos paveikslais, kad mylėtų ir garbintų Jėzų?!

*V. Susijun-
gimas su
Marijos
siela ir
dvasia*

Tie laikai ateis tik tada, kai žmonės praktikuos pamaldumą Marijai. *"Viešpatie, tegu ateina Marijos karalystė, kad ateitų Tavo karalystė"*.

VI. Sielų
pasikeitimas
į Kristaus
paveikslą
Marijos
dėka

Jeigu šiuo pamaldumu ištikimai ir ryžtingai puoselėsime savo sielose gyvybės medį, kuris yra Marija, tai savo laiku jis atneš vaisių, o tas vaisius yra ne kas kita kaip Jėzus Kristus. Tiek pamaldžių sielų ieško Jėzaus Kristaus. Vieni ieško Jo vienu būdu, kiti kitu. O kiek jų, nusidirbę per visą naktį, gali pasakyti: "Visą naktį vargė, nieko nesugavome". Jiems galima pritaikyti žodžius: "Dirbote daug, o uždirbote maža. Jėzus Kristus jumyse yra labai silpnas". Priešingai, nesuteptame Marijos kelyje šis pamaldumo darbas nesunkus, daromas tik padedant pačiai Marijai.

Kaip kūju ir kalto iškaltos statulos skiriasi nuo išlietų statulų?

Kaldami skulptoriai sunkiai darbuojasi ir gaišta daug laiko, kol sukuria paminklą. Nulieti paminklą pagal formą nesunku.

Šv. Augustinas Švč. Mergelę Mariją vadina "Forma Dei" — "Dievo forma". Kas įdedamas į tą Dievo formą, tas iš karto susiformuoja Jėzuje ir Jėzus susiformuoja toje sieloje. Greit tokia siela sudievinama, nes ji formuojama pagal Dievo formą.

Tuos sielų vadovus, tuos pamaldžius asmenis, kurie savyje ar kituose nori suformuoti Kristų kitomis priemonėmis, galima palyginti su skulptoriais, kurie, pasitikėdami savo sumanumu, uolumu ir gabumais, kietą akmenį arba netašytą medžio gabalą kala daugybe plaktuko ar kalto smūgių, kol pagaliau su vargu iškala norimą figūrą. Kartais Jėzaus panašumo jiems nesiseka atvaizduoti dėl to, kad nežino Jo išraiškos, nepažįsta Jo

arba per maža turi patyrimo, arba pagaliau dėl netaiklaus smūgio, kuris gali sugadinti visą kūrinį. Tačiau tuos, kurie suprato mano siūlomą malonės paslaptį, galima palyginti su liejikais, radusiais puikią formą — Mariją, kurioje formavosi Jėzus prigimtu ir dievišku būdu. Nepasitikėdami savo gabumais, o tik formos tobulumu, jie puola prie Marijos ir pasineria Joje, kad taptų tikru Kristaus atvaizdu. Koks tai puikus ir teisingas palyginimas! Bet kas jį supras? Trokštu, kad tu būtum ta suprantanti siela. Tačiau atsimink, kad į formą pilama tik tai, kas sulydyta ir skysta, t.y. reikia sunaikinti ir sulydyti savyje senąją Adomą, kad Marijoje taptume nauju Adomu — Kristumi.

Uoliai laikydamiesi šio pamaldumo, suteiksime Jėzui daugiau garbės per vieną mėnesį, negu vykdydami kitas, sunkesnes praktikas daug metų. Kodėl?

1) Kas atlieka savo darbus šio pamaldumo dvasia per Švč. Mergelę, atsižada savo nuosavų, net ir gerų sumanymų bei veiksmų, kad paskęstų Švč. Mergelės sumanymuose bei veiksmuose, nors jų ir nežino. Tuo laimima malonė dalyvauti Marijos sumanymų kilnume, kurie buvo tokie skaitūs, kad mažiausias Jos darbas, pvz., verpstės sukimas ar adatos dygsnis, daugiau teikia Dievui garbės negu šv. Laurynas savo baisiomis kančiomis ant karštų gročių, daugiau net negu visi šventieji savo herojiškiausiais darbais. Gyvendama žemėje, Marija įgijo tokią neapsakomą malonės ir nuopelnų gausybę, kad lengviau būtų suskaičiuoti žvaigždes dangaus skliautuose, vandens lašus jūroje, smilteles pakrantėje negu jos nuopelnus ir malones. Todėl Ji teikia Dievui daugiau garbės, negu visi angelai danguje yra davę bei atiduos ateityje.

VII. Aukščiausia
Jėzaus
Kristaus
garbė

Marija, malonės stebukle! Tu tikrai gali daryti malonės stebuklus sielose, kurios laisva valia atsidavė Tau.

2) Siela, kuri vykdo šį pamaldumą, nieku laiko visa tai, ką pati mąsto bei daro. Norėdama prisiartinti prie Jėzaus arba su Juo pasikalbėti, ji ieško paramos ir randa džiaugsmo vien tik Marijos sumanymuose bei intencijose. Todėl ji daugiau nusizėminusi negu kitos sielos, kurios siekia dorybių savo jėgomis. Jos gėrasi savimi, savo sumanymais, remiasi savo jėgomis. Marijai pasiaukojusi siela daug daugiau garbina Dievą, nes Jis tobulai yra garbinamas tik tų, kurie yra nuolankios dvasios ir ramios širdies.

3) Švč. Mergelė iš didelės meilės priima į savo skaisčias rankas mūsų darbų dovanas, teikdama jiems stebuklingo spindėjimo. Ji pati aukoja juos Kristui, todėl mūsų darbai Viešpačiui teikia daugiau garbės negu tų sielų, kurios aukoja darbus savo pačių nuodėmingomis rankomis.

4) Pagaliau kiek kartų mąstai apie Mariją, Marija mąsto apie tave, apie Dievą. Todėl kiek kartų garbini ir šlovini Mariją, Marija su tavimi garbina ir šlovina Dievą. Marija viską atiduoda Dievui taip, kad tiksliai galima Ją pavadinti ryšiu, veikiančiu tik Dievo kryptimi, arba Dievo aidu, kuris nieko nesako ir nieko neatkartoja kaip tiktai "Dievas!" Jei pasakysi "Marija", Ji atsiliepia — "Dievas". Elžbieta garbina Mariją ir vadina Ją palaiminta. Marija, kaip tikras Dievo aidas, užgiedoja "Magnificat" — "Mano siela garbina Viešpatį". Ką Marija darė tada, tą patį daro kasdien. Kai Ją garbini, šlovini arba Jai ką nors aukoji, — tu garbini, myli ir šlovini Dievą ir duodi Dievui garbę per Mariją ir Marijoje.

VIII DALIS PRAKTIKOS

I. Išorinės praktikos

Nors šio pamaldumo esmė yra vidinis nusiteikimas, tačiau negalima niekinti ir išorinių praktikų. Išorinės praktikos, gerai atliekamos, skatina mus vidiniam nusiteikimui. Be to, kurie vadovaujamės pojūčiais, prirena, ką padarėme ar ką turime daryti. Pagaliau jos duoda pavyzdį tiems, kurie tai mato.

Tegu niekas nesako, kad tikras pamaldumas glūdi širdyje, kad reikia vengti išorinio pasirodymo, nes tai gali didinti tuštybę, o tikras pamaldumas turįs būti paslėptas. Bet prisiminkime paties Kristaus žodžius: "Tegu jūsų šviesa taip šviečia žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir garbintų jūsų Tėvą, kuris yra danguje".

Išorinius darbus ir pamaldumo praktikas turime atlikti ne tam, kad patiktume žmonėms ir būtume jų giriami, nes tai būtų puikybė, — tačiau kartais turime juos atlikti ir žmonių akivaizdoje, kad patiktume Dievui ir garbintume Jį, nekreipdami dėmesio į tai, ar jie sukels žmonių panieką, ar pagyrimą.

Visiškas savęs paaukojimas

Pirma praktika. Tie, kurie nori visiškai pasiaukoti Marijai, turi maždaug 12 dienų stengtis nusikratyti šio pasaulio dvasios, priešingos Kristaus dvasiai. Toliau maždaug tris savaites turi stengtis susijungti su Jėzumi per Švč. Mergele.

Pirmą savaitę visas savo maldas ir gerus darbus nuolankiai aukoja, prašydami savęs paties pažinimo ir tikro gailesčio dėl nuodėmių. Tam tikslui tinka mąstyti apie

nuodėmingą žmogaus prigimtį arba šv. Bernardo mintis: "Svarstyk, kuo buvai, — sugadinta sėkla; kuo esi, — nešvarumų indas; kuo būsi, — kirminų maistas". Reikia prašyti Viešpatį ir Šv. Dvasią šviesos: "Viešpatie, duok, kad regėčiau! Padaryk, kad pažinčiau pats save". Patariama kasdien kalbėti Šv. Dvasios litaniją ir kreiptis į Švč. Mergelę prašant tos didžios malonės, turinčios būti kitų malonių pagrindu. Ta intencija kasdien kalbėti "Ave Maris Stella" ir Loretaniškąją litaniją.

Antrą savaitę reikia stengtis aukoti visas maldas ir darbus, kad pažintume Švč. Mergelę. Reikia prašyti, kad Šv. Dvasia padėtų įgyti to pažinimo. Stengtis parinkti skaitymui ir mąstymui medžiagą apie Mariją. Kasdien Šv. Dvasios litanija, "Ave Maris Stella" ir rožinis.

Trečia savaitė skiriama Jėzaus Kristaus pažinimui. Viešpatie, padaryk, kad Tave pažinčiau, kad pamatyčiau, kas esi! Kasdien Šv. Dvasios litanija, "Ave Maris Stella" ir Jėzaus Vardo litanija. Trečios savaitės pabaigoje atliekama išpažintis ir priimama Šv. Komunija atsidavimo Jėzui per Marijos rankas kaip meilės vergui intencija. Po Šv. Komunjios sukalbamas šios knygelės gale pridėtas pasiaukojimo aktas.

Tą dieną patariama paaukoti Jėzui ir Švč. Jo Motinai kokią nors auką, atsilyginant už praeities neištikimybės, stengiantis pareikšti atsidavimą Jėzaus ir Marijos viešpatavimui. Ta auka gali būti pasninkas, koks nors apsimarinimas arba išmalda. Pakanka ir nedidelio dalyko, kad tik būtų aukojama iš meilės, nes Jėzus žiūri į gerą valią.

Šį pasiaukojimą kasmet reikia atnaujinti, atliekant tas pačias praktikas per tris savaites. Naudinga jį atnaujinti kas mėnesį arba kasdien trumpais žodžiais: "Jėzau, esu

visas Tavo, ir visa, ką turiu, priklauso Tau per Švč. Tavo Motiną Mariją”.

Mažasis Marijos vainikėlis

Antra praktika. Patariama kasdien kalbėti mažąją Marijos vainikėlį, susidedantį iš 3 “Tėve mūsų” ir 12 “Sveika Marija”. Tuo pagarbinama 12 Švč. Mergelės privilegijų. Tai labai sena praktika. Šv. Jonas matė Moterį, vainikuotą 12 žvaigždžių vainiku, apsisiautusią saule ir turinčią mėnulį po kojomis. Šv. Rašto komentatorių nuomone, Moteris buvo Švč. Mergelė.

Mažos grandinėlės nešiojimas

Trečia praktika. Patartina, kad tie, kurie tapo Jėzaus ir Marijos vergais, kaip brangios vergijos ženklą nešiotų pašventintą grandinėlę. Tokią grandinėlę dabar atstoja medalionėliai. Žinoma, tie išoriniai ženklai nesudaro šio pamaldumo esmės ir be jų galima apsieiti. Kadaise nebuvo gėdingesnio dalyko kaip kryžius, tačiau šiandien tas medis tapo garbingiausiu krikščionybės simboliu. Tą patį galima pasakyti apie vergo grandinę. Senaisiais pagonijos amžiais nežinota nieko gėdingesnio kaip vergijos pančiai, tačiau krikščionims nieko nėra garbingesnio kaip Jėzaus Kristaus pančiai, kurie išlaisvina mus iš gėdingų nuodėmės ir piktosios dvasios ryšių, duoda mums tikrąją laisvę, jungia su Kristumi ir Marija ne varu, ne jėga, — kaip nusikaltėlius, bet meilės ryšiu — kaip vaikus. “Patrauksiu juos į save, sako Dievas pranašo lūpomis, — meilės ryšiais. Tie ryšiai yra stiprūs kaip mirtis ir netgi stipresni už mirtį, ypač tiems, kurie tuos garbingus ženklus ištikimai nešioja iki mirties”. Jie su šv. Povilu gali pasigirti, kad “jų pančiai šimtą kartų garbingesni ir vertingesni negu auksiniai imperatoriaus papuošalai”. Tokios grandinėlės mums primena įsi-

pareigojimus, prisiimtus per šv. Krikštą ir atnaujintus šiuo pamaldumu. Žmogus daugiau vadovaujasi pojūčiais negu gyvu tikėjimu ir lengvai užmiršta savo įsipareigojimus Dievui, jeigu jam koks išorinis dalykas jų neprimena. Tokia grandinėlė primena mums nuodėmės pančius ir piktosios dvasios vergiją, iš kurių mus išvada-vo šv. Krikštas. Taip pat ji mums primena priklausomybę Jėzui, prižadėtą Krikšto metu. Viena iš priežasčių, kodėl krikščionys mažai atsimena Krikšto įpareigojimus ir gyvena bedieviškai kaip pagonys, lyg nieko nebūtų Dievui pažadėję, yra ta, kad nenešioja jokio išorinio ženklo, kuris jiems nuolat primintų padarytus Dievui pažadus.

Išoriniais ženklais parodome, kad nesigėdiname Jėzaus Kristaus vergijos ir Jo priklausomybės ir atsižadame pražūtingos pasaulio nuodėmės ir piktosios dvasios vergijos.

Grandinėlės nešiojimas saugo mus nuo nuodėmės ir piktosios dvasios vilionių.

Jėzus Kristus ant kryžiaus turi visus patraukti prie savęs. Išrinktuosius patrauks meilės ryšiais, ypač paskutiniaisiais laikais. "Kai būsiu pakeltas nuo žemės, visa patrauksiu prie savęs" (Jon. 12,32)", "patrauksiu juos meilės grandinėmis" (Oz. 11,4).

Ypatingas pamaldumas Įsikūnijimo paslapčiai

Ketvirta praktika. Marijos meilės vergai pasižymi ypatingu pamaldumu didžiajai Įsikūnijusio Žodžio paslapčiai (kovo 25 d.). Ši paslaptis yra šio pamaldumo praktikos paslaptis, nes šis pamaldumas gimė Šv. Dvasios įkvėptas.

Šiuo pamaldumu pagerbiama nepaprasta priklausomybė nuo Marijos, kurios laikėsi Dievo Sūnus Dievo Tėvo garbei ir mūsų išganymui. Ta priklausomybė la-

biausiai išryškėja Įsikūnijimo paslapyje, kai Jėzus kaip kalinys ir belaisvis gyveno Švč. Mergelės iščiose, būdamas visiškai nuo Jos priklausomas. Šiuo pamaldumu stengiamasi padėkoti Dievui už neapsakomas malones, kuriomis buvo apdovanota Marija, ypač už Jos išrinkimą Motina, o tai labiausiai išryškėja Įsikūnijimo paslapyje.

Įsikūnijusį Jėzų galime rasti tik Marijoje, todėl geriau yra kalbėti apie Jėzaus Marijoje vergiją. Jėzaus, Marijoje gyvenančio ir viešpataujančio, pagal maldos žodžius:

“Jėzau, gyvenantis Marijoje, ateik ir gyvenk savo tarnuose savo šventumo dvasia, savo galios pilnumu, savo kelių tobulumu, savo dorybių tiesa, savo paslapčių vienybe! Nugalėk priešų galybę savo dangiškojo Tėvo garbei. Amen.”

Vartodami terminą *Jėzaus Marijoje vergija*, tiksliau išryškiname tą vidinį ryšį, kuris yra tarp Jėzaus ir Marijos. Jėzus ir Marija taip glaudžiai sujungti, kad Jėzus yra Marijoje, o Marija Jėzuje. Tiksliau sakant, Marijos jau nėra, bet Joje Jėzus. Greičiau galima būtų atskirti šviesą nuo saulės negu Mariją nuo Jėzaus. Todėl mūsų Viešpatį galima vadinti Marijos Jėzum, o Švč. Mergelę — Jėzaus Marija.

Įsikūnijimas yra svarbiausia Jėzaus paslaptis, sunkiausiai suprantama, kilniausia ir mažiausiai žinoma paslaptis, Marijai sutinkant. Jos iščiose — Dievo paslapčių šventovėje — Jėzus išrinko visus predestinuotuosius. Šia paslaptimi Jis įvykdė visas savo gyvenimo paslaptis, kadangi jas priėmė duodamas joms sutikimą, nes kai Jėzus žengė į pasaulį, tarė: “Štai ateinu vykdyti Tavo, Dieve, valios”. Dėl to ši paslaptis apima visas kitas Kristaus paslaptis, nes valia ir malonė jungia visas kitas.

Įsikūnijimo paslaptis yra Dievo garbės, Jo gailestingumo ir dosnumo sostas.

Įsikūnijimo paslaptis yra mums gailestingumo sostas, nes negalime prisiartinti prie Jėzaus šioje paslapyje kitaip kaip tik per Mariją. Jėzus, kuris savo brangiąją Motiną visuomet išklauso, vargšams nusidėjeliams teikia savo malonę ir gailestingumą: „Artinkimės su pasitikėjimu į malonės sostą“.

Įsikūnijimo paslaptis yra dosnumo per Mariją sostas, nes kai naujasis Adomas — Jėzus Kristus gyveno tame tikrajame žemiškame rojuje, Jis padarė tiek nuostabių stebuklų, kad nei angelai, nei žmonės neišstengė jų suprasti. Dėl to šventieji Mariją vadina „Dievo Didybe“ — „Magificentia Dei“, lyg Dievas tik Marijoje būtų galingas.

Įsikūnijimo paslaptis yra ir Dievo Tėvo garbės sostas, nes Marijoje Jėzus Kristus permaldavo žmonijos nuodėmių užrūstintą savo Tėvą. Marijoje Jėzus tobulu būdu ištaisė per nuodėmę sutriptą Tėvo garbę. O savo paties ir savo valios auka, kurią sudėjo į Mariją, daugiau atidavė Tėvui garbės, negu galėjo jos duoti visos Senojo Įstatymo aukos. Pagaliau Marijoje Jis pagarbino savo Tėvą tokia begaline garbe, kokios niekada Jam negalėjo duoti žmonės.

Angelo pasveikinimo ir rožinio vertinimas

Penkta praktika. Marijos meilės vergai labai vertina Angelo pasveikinimą. Deja, šios maldos vertė per mažai žinoma. Švč. Motina dažnai pasirodydavo didiesiems šventiesiems ir apreikšdavo jiems didelius nuopelnus, kurie įgyjami kalbant šią maldą; pvz., šv. Domininkui, šv. Jonui Kapistranui ir kt. Yra prirašytos ištisos knygos apie šios maldos naudingumą ir kilnumą, ypač apie jos pagalbą sieloms atversti. Šventieji mėgo kalbėti ir skelbti, kad pasaulio išganymas prasidėjo nuo „Sveika

Marija", kad kiekvieno atskiro žmogaus išganymas taip pat priklauso nuo tos maldos. Per tą maldą išdžiūvusi ir nederlinga žemė pagimdė Įsčių Vaisių. Jeigu šią maldą pamaldžiai kalbėsime, ir mūsų sielose prigis Dievo Žodis ir išaugs į Jėzų Kristų. "Sveika Marija" — tai dangiška rasa, permerkianti žemę, t.y. sielą, kad ji savo laiku duotų vaisių. Siela, kuri nėra drėkinama šios maldos — tos dangiškos rasos, — tokia siela neatneša vaisiaus, želdo tik erškėčius ir usnis ir yra netoli pasmerkimo.

Dievo Motina kalbėjo šv. Alanui: "Žinok, mano sūnau, ir pranešk visiems, kad tikras amžino pasmerkimo ženklas yra nenoras, atšalimas, apsileidimas kalbėti Angelo pasveikinimą, nuo kurio priklauso pasaulio išganymas". Praktika rodo, kad eretikai, bedieviai, išpuikėliai neapkenčia Angelo pasveikinimo ir rožinio arba juos niekina. Eretikai kalba "Tėve mūsų", bet nekalba nei "Sveika Marija", nei rožinio. Jie tų maldų purtosi ir geriau sutiktų nešiotis su savimi žaltį negu rožinį. Taip daro ir išpuikėliai. Kaip ir jų tėvas Liuciferis, jie niekina Angelo pasveikinimą, o į rožinį žiūri kaip į moterišką pamaldumą, tinkantį nemokšoms ir tamsuoliams, nemokantiems skaityti. O tie, kurie turi išrinkimo žymes, brangina Angelo pasveikinimą ir pagarbiai jį kalba. Kuo glaudžiau siela susijungusi su Dievu, tuo labiau vertina šią maldą. Norint sužinoti, kiek žmogus myli Dievą, užtenka paklausti, ar mėgsta kalbėti "Sveika Marija" ir rožinį.

Išrinktos sielos! Jėzaus ir Marijos vergai! Žinokite, kad "Sveika Marija" po Viešpaties maldos yra gražiausia iš visų maldų. Tai tobuliausias garbinimo pasveikinimas, kokį galima būtų sukurti Marijai, nes tai yra pasveikinimas, kurį Aukščiausiasis liepė siųsti Jai per arkan gelą, kad laimėtų sau Jos širdį. Tas pasveikinimas, ku-

pinas nuostabaus žavesio, taip galingai paveikė Jos Širdį, kad Marija, nors buvo labai nusizėminusi, davė sutikimą Žodžio įsikūnijimui. Todėl tuo pasveikinimu ir jūs galite įgyti Jos širdį, jeigu tik pamaldžiai tuos žodžius kalbėsite.

Gera kalbama "Sveika Marija", t.y. kalbama dėmesingai, pamaldžiai, su nusizėminimu, pagal šventųjų liudijimą, yra piktosios dvasios priešas, verčiantis ją bėgti. Ji yra kūjis, kuris ją triuškina, yra sielos pašventinimas, angelų džiaugsmas, išrinktųjų giesmė, naujojo testamento giesmė, Marijos džiaugsmas ir Švč. Trejybės garbė. "Sveika Marija" yra dangaus rasa, kuri duoda sielai derlingumo, ji yra tyras ir pilnas meilės pabučiavimas, kurį aukojame Marijai, ji yra raudona rožė, brangus perlas, ambrozijos taurė ir dieviškas nektaras, kuriuos Jai aukojame. Visi šie palyginimai tarti šventųjų lūpomis.

Todėl primygtinai maldauju jus vardan meilės, kuria jus myliu Jėzuje ir Marijoje, kiek leidžia jums laikas, kasdien kalbėkite rožinį, o tada, mirties valandai atėjus, laiminsite tą dieną, kai manim patikėjote ir manęs paklausėte. Kas dosniai sėja, dosniai ir pjaus. (2 Kor 9,6)

Magnificat

Šešta praktika. Dėkodami Dievui už malones, suteiktas Švč. Mergelei, Marijos vaikai šventųjų pavyzdžiu labai dažnai kalba "Magnificat". Tai vienintelė malda, vienintelis kūrinys, kurį sukūrė Švč. Mergele. Tiksliau sakant, šį himną sukūrė Jėzus, esantis Marijoje, nes Jis kalbėjo Jos lūpomis. Tai aukščiausia garbinimo auka, kurią Dievas gavo malonės sandoroje. Iš vienos pusės, tai nuolankiausias ir pilnas dėkingumo himnas, o iš kitos pusės — aukščiausias ir kilniausias himnas. Jis slepia savyje tokias dideles ir tokias nuostabias paslaptis, kad

jų visų netgi angelai nežino. Pamaldus ir išsimokslinęs rašytojas Gersonas, kuris visą savo gyvenimą atidavė mokslui, tik gyvenimo pabaigoje, ir tai su baime, apsiėmė parašyti "Magnificat" komentarus, norėdamas šiuo veikalu apvainikuoti visus savo darbus. Stambiamoje veikale jis pateikė daug nuostabių dalykų apie šią dievišką giesmę. Tarp kita ko rašo, kad Švč. Mergelė dažnai kalbėdavo "Magnificat", ypač po Šv. Komunijos kaip padėką.

Mokslo vyras Benzonijus, kuris taip pat parašė "Magnificat" komentarus, pateikia keletą stebuklų, įvykusių šio himno galia. "Piktosios dvasios, — sako jis, — dreba ir bėga, girdėdamos himno žodžius: "Fecit potentiam in brachio suo" — "Parodė savo rankos galybę" ...

Pasaulio niekinimas

Septinta praktika. Ištikimi Marijos tarnai turi niekinti sugedusį pasaulį, nekęsti jo, nuo jo bėgti ir naudotis priemonėmis, pateiktomis pirmoje dalyje, kad išmokyti niekinti pasaulį.

Šalia minėtų išorinių praktikų, kurių negalima niekinti, yra dar vidinės praktikos, kurios labai naudingos Šv. Dvasios pakviestiems į didesnę tobulumą. Šias praktikas trumpai galima išreikšti posakiais: visus savo darbus daryti per Mariją, su Marija, Marijoje ir Marijai, kad juos tobulai atliktume per Jėzų, Jėzuje, su Jėzumi ir Jėzui.

Per Mariją

Visus savo darbus reikia atlikti per Mariją, t.y. visur reikia būti klusniam Švč. Mergelei ir visada leisti vadovaujamam Jos dvasios, kuri yra Dievo dvasia. Tie, kuriuos veda Šv. Dvasia, yra Dievo vaikai. "Kurie yra

*II. Ypatin-
gos vidinės
praktikos
norintiems
siekti
tobulumo*

Dievo dvasios vedami — tie Dievo vaikai" (Rom. 8,14). Tie, kuriuos veda Marijos dvasia, yra Marijos vaikai, tai gi ir Dievo vaikai. Iš visų Švč. Mergelės garbintojų tikri ir ištikimi Jos vergai yra tik tie, kurie vadovaujasi Jos dvasia. Marijos dvasia yra Dievo Dvasia, kadangi Marija niekuomet nesivadovauja savo dvasia, bet tik Dievo Dvasia, kuri taip Ją užvaldė, kad tapo Josios dvasia. Todėl šv. Ambrozijus sako: "Marijos dvasia tebūnie kiekviename iš mūsų, kad garbintų Viešpatį. Marijos dvasia tebūnie kiekviename iš mūsų, kad džiaugtumės Dievuje". Kokia laiminga siela kuri šventu laikomo Rodrigezo (šv. Alfonsas Rodrig. SJ, buvo kanonizuotas 1888 m. pop. Leono XIII) pavyzdžiu yra visiškai pavergta ir valdoma Marijos dvasios; dvasios, kuri yra švelni, bet stipri, uoli, bet protinga, nuolanki, bet narsi, skais ti, bet vaisinga!

Kad mūsų siela būtų valdoma Marijos dvasios, ji privalo:

Pirma negu ką nors pradėsiant reikia išsižadėti savo dvasios, savo šviesos, savo valios, pavyzdžiui, prieš mąstymą, prieš šv. Mišias, prieš Šv. Komuniją, nes mūsų proto silpnumas ir mūsų valios bei elgesio piktumas, jei tik juo vadovautumės, darytų kliūtis Marijos dvasiai, nors mes ieškotume tik gero.

Reikia pasiduoti Marijos dvasiai, kad Ji mus vestų ir vadovautų pagal savo valią. Reikia pasilikti Jos mergaitiškose rankose kaip arfa arfininko rankose. Siela turi paskęsti Marijoje ir dingti Joje kaip akmuo, įmestas į jūrą. Tai įvyksta paprastu būdu, akies mirksniu, vienu dvasios atsikvėpimu, per trumpą valios aktą, vienu žodžiu. Pvz., "Atsižadu savęs, atsiduodu Tau, mano brangioji Motina!" Nors šis aktas neduotų jokio jaučiamo ma-

lonumo, tačiau jis yra labai gyvas. Taip pat, jei kas nors rimtai pasakytų, — nuo ko tegul Dievas apsaugo, — atsiduodu šėtonui, tikrai priklausytų šėtonui, nors tuos žodžius pasakytų be mažiausio jausmų pakilimo.

Dirbant, taip pat ir atlikus darbą, reikia kartkartėmis atnaujinti šį atsidavimo ir susijungimo aktą; kuo dažniau jį kartosime, tuo greičiau mūsų siela kils šventume, tuo greičiau pasieksime susijungimą su Jėzumi, nes susijungimas su Jėzumi yra būtina pasekmė susijungimo su Marija, kadangi Marijos dvasia yra Jėzaus dvasia.

Su Marija

Reikia viską daryti su Marija, tai reiškia — visuose savo darbuose reikia žiūrėti į Mariją kaip į idealų visokios dorybės ir tobulumo paveikslą, kurį Šv. Dvasia suformavo tyrame tvarinyje, kad mes jį pagal savo išgales sektume. Reikia, kad kiekviename savo darbe mes pagalvotume, kaip elgėsi Marija, kaip Ji pasielgtų mūsų vietoje. Todėl reikia įsižiūrėti ir apmąstyti visas didžiąsias dorybes, kuriose Marija lavinosi savo žemiškojo gyvenimo metu, ypač:

Jos gyvą tikėjimą, kurio dėka Ji nesvyruodama įtikėjo angelo žodžiais, ištikimai ir pastoviai tikėjo iki pat Kryžiaus papėdės Kalvarijos kalne;

Jos tikrai gilų nusizėminimą, kuris ragino Ją slėptis, tylėti, sutikti su viskuo ir visados pasilikti paskutinėje vietoje;

Jos tikrai dievišką skaistumą, kuris neturėjo ir niekada neturės sau lygaus žemėje.

Prašau atsiminti, antrą kartą kartoju, kad Marija yra didžioji ir vienintelė Dievo forma, kurios pagalba nedidelėmis pastangomis ir trumpu laiku atkuriamas Dievo atvaizdas. Siela, kuri tą formą atrado ir paskendo jo-

je, greitai laiku bus pakeista į Jėzų Kristų, kuri toji forma tikrai atkuria.

Marijoje

Visa reikia daryti Marijoje. Kad šią praktiką gerai suprastume, reikia žinoti, jog Švč. Mergelė yra tikras naujojo Adomo žemiškasis rojus; senasis žemiškasis rojus yra tik jo simbolis. Šiame rojuje yra grožybės, neapsakomo malonumo, rinktinių džiaugsmų turtai, kuriuos ten paliko naujasis Adomas — Jėzus Kristus. Jis pamėgo tą rojų, juo gėrėjosi devynis mėnesius, darė jame savo stebuklus, pagausino savo turtus su tikrai dievišku kilniadvasiškumu. Ta šventoji vieta yra tik mergaitiška ir nepalytėta žemė, kurioje ten gyvenančios Šv. Dvasios veikimu buvo sukurtas naujas Adomas, laisvas nuo visokios dėmės ir sutepimo. Šiame žemiškame rojuje tikrai yra gyvybės medis, pagirdęs Jėzų Kristų, Iščios Vaisių, gero ir pikto pažinimo medį, kuris atnešė pasauliui šviesą. Toje dieviškoje dirvoje stovi Dievo ranka pasodinti medžiai, drėkinami Jo dieviškąja rasa, kurie davė ir duos vaisius pagal Dievo skonį. Ten klesėti puošnūs gėlynai, pilni įvairių gražių dorybių gėlių, kurių skleidžiamas kvapas apima net angelus. Tame rojuje yra žalios vilties pievos, nepasiekiami galybės bokštai, stebuklingos vilties padangtės... Tik Šv. Dvasia žino po šių materialinių dalykų pavidalais slypinčias tiesas. Tą dirvą gaivina puikiausias oras, niekieno nesudrumstas tyrumas, ten šviečia šviesi dienos šviesa — Švenčiausios žmogystės — Jėzaus — Šviesa, ten nuolat rusena meilės žaizdras, į kuri įmesta kiekviena geležis tirpsta ir pavirsta auksu, ten teka nusižeminimo upė, kuri trykšta iš žemės, dalijasi į keturias sroves ir drėkina visą tą užburto kraštą, — tai keturios kardinalios dorybės.

Šv. Dvasia Bažnyčios Tėvų lūpomis taip vadina Švč. Mergele:

1) Aušros Vartais, per kuriuos vyriausiasis kunigas Jėzus Kristus įeina į pasaulį ir išeina iš jo (Ezek. 44,21); per Ją Jis atėjo į pasaulį pirmą kartą, taip pat per Ją ateis ir antrą kartą.

2) Dievystės padangte, Švč. Trejybės poilsio vieta, Dievo sostu, Dievo miestu, Dievo altoriumi, Dievo Šventykla, Dievo Pasauliu. Visi tie privalumai ir pagyrimai yra teisingiausi, atsižvelgiant į įvairius stebuklus ir malones, kuriuos Aukščiausiasis įvykdė Marijoje. Kokie tai turtai! Kokia garbė! Koks džiaugsmas! Kokia laimė galėti rasti Marijoje buveinę ir apsigyventi ten, kur Aukščiausiasis pastatė aukščiausios savo garbės sostą!

Tačiau kaip sunku tokiems nusidėjėliams, kokie esame mes, gauti šviesos, rasti progą ir malonę įžengti į tokią kilnią ir šventą vietą, kurią sergsti ne cherubinas kaip senąjį žemiškąjį rojų, bet pati Šv. Dvasia, kuri tapo visagaliu Marijos Viešpačiu ir Jai tarė: "Tu mano sesuo; Sužieduotinė, Uždarytas sodas, Užantspauduotas šaltinis" (G. Giesmė 4,12). Marija yra uždara, užantspauduota; skurdūs Adomo ir Ievos vaikai, išvaryti iš žemiškojo rojaus, neturi į jį įėjimo be ypatingos Šv. Dvasios malonės, kurią privalo užsitarnauti.

Ištikimybė užsitarnavus tą didžią malonę, reikia su pasigėrėjimu buvoti Marijoje, reikia Joje ilsėtis, reikia su viltimi ieškoti Joje paramos, reikia saugiai Joje pasislėpti ir visiškai Joje paskęsti, kad mergaitiškose Marijos iščiose siela:

maitintųsi Jos malonės ir motiniško gailestingumo pienu;

būtų saugi nuo visų savo priešų — šėtono, pasaulio ir nuodėmės, kuri niekada čia nebuvo įėjusi. Todėl pati Marija sako, kad tie, kurie Joje atlieka savo darbus, nebe-

nusidės (Ekl 24,30), t.y. kurie dvasioje gyvena Švč. Mergelėje, nepadarys didesnės nuodėmės;

būtų išlaisvinta iš neramumų, baimės ir abejonių;

būtų suformuota Jėzuje, o Jėzus — Joje, kadangi pagal Bažnyčios Tėvų žodžius Marijos iščios yra Dievo paslapčių padangtė, kur buvo suformuotas Jėzus ir visi išrinktieji amžinajai garbei.

Marijai

Pagaliau visa reikia daryti Marijai, nes, kartą pradėjus jai tarnauti, yra tikra ir teisinga viską daryti Jai, kaip dera tarnui, pasiuntiniui ir vergui. Tai nereiškia, kad Marija būtų paskutinis mūsų darbų tikslas, nes juo yra Jėzus. Marija yra mūsų tiesioginis tikslas, paslaptingas laukas, kuriame veikia Jėzus, Ji yra lengvas būdas prie Jo priėti. Kaip geram tarnui ir vergui, taip ir mums nevalia dykinėti, bet su nepajudinamu pasitikėjimu Jos pagalba ir užtarimu reikia imtis ir daryti didelius dalykus kilniajai savo Karalienei. Reikia ginti Jos privilegijas, jeigu kas nenori jų pripažinti; reikia ginti Jos garbę, jeigu kas ją užgauna; reikia stengtis patraukti kuo daugiau sielų, o jeigu būtų galima — ir visą pasaulį, į Jos tarnybą, į šį tikrąjį pamaldumą, su visu nusistatymo griežtumu stoti prieš tuos, kurie piktnaudžiauja šiuo pamaldumu, įžeidinėdami Jos Sūnų, taip pat stengtis, kad šis tikras pamaldumas Jai būtų tvirtai pagrįstas. O už tuos smulkius patarnavimus nereikia iš Jos reikalauti jokio kito užmo-kesčio kaip tik garbės priklausyti tai Mylimajai Valdo-vei ir laimės būti per Ją nenutraukiamu ryšiu sujungtam su Jos Sūnumi Jėzumi Kristumi laike ir amžinybėje.

GARBĖ JĖZUI MARIJOJE!

GARBĖ MARIJAI JĖZUJE!

GARBĖ DIEVUI!

PRIEDAS

TOBULAS PAMALDUMAS ŠVČ. MERGELEI MARIJAI IR ŠV. KOMUNIJAI

1. *Prieš Šv. Komuniją*

1) Giliai nusižemink Dievo akivaizdoje.

2) Visiškai atsižadėk sugedusios savo prigimties, savo galvojimo būdo, nors tai ir patiktų tavo savimeilei.

3) Sukalbėk pasiaukojimo aktą: "Mylimoji Valdove, esu visiškai Tavo nuosavybė! Visa, ką turiu, yra Tavo".

4) Maldauk gerąją Motiną, kad ji duotų tau savo Širdį, kad priimtum Jos Sūnų su Jos Širdies nusiteikimu. Pasakyk Jai, kad Jos Sūnaus garbė reikalauja, kad Jis nebūtų priimtas tokios suteptos ir nepastovios širdies kaip tavoji, nes tai būtų Jo garbės pažeminimas. Bet jeigu Ji panorės apsigyventi tavo širdy, kad priimtų savo Sūnų, gali tai padaryti savo viešpatavimo galia širdims. Ji pati tinkamai priims savo Sūnų be baimės Jį įžeisti, be dėmės, su didžiausiu pagarbumu. Pasitikėdamas sakyk Jai, kad visa, ką esi jai davęs iš savo asmeninio turto, yra per menka tinkamai Ją pagarbinti, bet, priimdamas Šv. Komuniją, trokšti duoti Jai tą pačią dovaną, kurią Jai davė Amžinasis Tėvas. Tuo pagarbinsi Ją daugiau negu aukodamas visas pasaulio gėrybes. Pasakyk Jai pagaliau, kad Jėzus, kuris Ją vieną myli, ir dabar trokšta rasti Joje malonumą ir ramybę, netgi tavo sieloje, į kurią Jis mielai ateis, nors ji sutepta ir vargingesnė už Betliejaus tvartelį. Bet šiuo metu bus sieloje Marija. Karščiausiai prašyk Jos Širdies: "Imu Tave kaip vienintelį gerį, Marija, duok man savo Širdį!"

2. *Per Šv. Komuniją*

Kai būsi pasirengęs priimti Viešpatį Jėzų, tris kartus sukalbėk: "Viešpatie, nesu vertas"...

Pirmą kartą kalbėdamas, kreipkis į Amžinąjį Tėvą. Pasakyk Jam, kad dėl savo neištikimybės, dėl savo blogų minčių esi nevertas priimti Jo vienintelį Sūnų, tačiau tegul teikiasi Jis pažvelgti į Mariją, savo tarnaitę: "Ecce Ancilla Domini". Ji tapo tarnaitė dėl Tavęs. Ji pripildo tavę dideliu pasitikėjimu ir ypatinga viltimi Jo Majes-toto akivaizdoje.

Antrą kartą kalbėdamas: "Domine, non sum dignus", kreipkis į Dievo Sūnų. Pasakyk, kad esi nevertas priimti Jį dėl savo tuščių žodžių ir neištikimybės Jo tarnyboje. Maldauk Jį pasigailėti tavęs, nes trokšti Jį pakviesti į tikrosios Jo ir tavo Motinos namus. Pasakyk, kad nesiliausi Jo prašęs, kol neįeis į tavo širdies pastogę. "Pagavau Jį ir nepaleisiu, kolei neįsivesiu Jo į mano Motinos namus ir į mano Gimdytojos kambarį" (G. Giesmė 3,4). Prašyk, kad pakiltų ir įeitytų į savo poilsio vietą, į savo šventybės arką. Sakyk Jam, kad nepasitiki savo nuopelnais, savo jėga ir pasirengimu kaip Ezavas, bet viliesi vienintele Jo Mylimąja Motina kaip kadaise mažasis Jokūbas Rebeka. Pasakyk, kad, nors esi nusidėjęs, drįsti artintis prie Jo šventumo remdamasis Švč. Jo Motinos nuopelnais, papuoštais jos do-rybėmis.

Trečią kartą kalbėdamas: "Domine, non sum dignus", kreipkis į Šv. Dvasią. Sakyk, kad nesi vertas priimti Jos meilės Kūrinio dėl savo atšalimo, dėl savo nevertumo, dėl nejautrumo Jos įkvėpimams, tačiau visa tavo viltis yra Marija, ištikimoji Jos Sužieduotinė. Kalbėk su šv. Bernardu: "Ji yra mano drąsa, visa mano viltis". Gali net Jos prašyti, kad dar kartą nužengtų ant Marijos, neatskiriamos savo Sužadėtinės, nes Jos Širdis ir dabar taip liepsnoja meile kaip anuomet. Jeigu Šv.

Dvasia neižengs į tavo sielą, tada nei Jėzus, nei Marija nebus joje suformuoti ir neras joje tinkamos pastogės.

3. Po Komunijos

Priėmęs Šv. Komuniją, didžiai susikaupęs pakviesk Jėzų į Marijos Širdį, atiduok Jį Jo Motinai, kuri su meile Jį priims, nuolankiai Jį pagarbins, tobulai Jį pamils, karštai Jį apkabins ir pati vykdys Jo valios pageidavimus, kurie tamsiam mūsų protui nežinomi ir nesuprantami.

Labai nusizeminęs nusilenk Jėzui, gyvenančiam Marijoje, kaip vergas prieš karaliaus rūmų vartus, kur karalius kalbasi su karaliene. Įsitikinęs, kad jie, kalbėdamiesi tarp savęs, tavęs nereikalauja, pakilk dvasia į dangų ir apimk visą žemę, prašydamas visus kūrinius aukoti už tave Jėzui ir Marijai padėką, garbinimą, šlovinimą ir meilę.

Prašyk su Marija susijungusį Jėzų, kad per Švč. Jo Motiną ateitų į žemę Jo Karalystė. Prašyk dieviškos išminties, meilės, nuodėmių atleidimo ir kitų malonių, tačiau visuomet per Mariją ir Marijoje, nuolankiai kalbėdamas: "Viešpatie, nežiūrėk mano nuodėmių, bet tegul Tavo akys išvys manyje tik Marijos dorybes ir nuopelnus". Atsiminęs savo nuodėmes, pridėk: "Tai padarė žmogus nedorėlis..." Arba prašyk: "Mano Jėzau, Tu auk mano sieloje, o aš tegu mažėju. Marija, reikia, kad Tu augtum manyje, o aš pats turiu tapti mažesnis negu buvau! Jėzau, Marija, aukite manyje ir aukite mano artimuosiuose!"

Šv. Dvasia tau įkvėps daug minčių, jei būsi labai susikaupęs, nusizeminęs, apsimarinęs ir ištikimas šiam kilniam pamaldumui. Tačiau atsimink: kuo daugiau per Šv. Komuniją leisi veikti Marijai, tuo daugiau bus garbinamas Jėzus. Kuo daugiau nusizeminsi ir kuo atidžiau

klausysiesi Marijos ir Jėzaus, būdamas ramus ir tylus, netroksdamas nieko matyti, nieko jausti, — tuo daugiau veiks Marija Jėzui ir Jėzus Marijoje. Ištikimas Marijos tarnas visur ir visuomet gyvena tikėjimu, o ypač priėmęs Šv. Komuniją, kuri yra tikėjimo veiksmas. Teisusis gyvena tikėjimu.

MALDA IŠPRAŠYTI ŠVČ. MERGELĖS
MARIJOS TARPININKAVIMO
DOGMOS PASKELBIMUI

Viešpatie Jėzau, Amžinoji ir Įkūnytoji Išmintie, iš Šv. Dvasios pradėta Švč. Mergelės Marijos įsčiose, suteik, meldžiame Tave, kad šventoji Tavo Bažnyčia, tos pačios Šv. Dvasios apšviesta, nustatytų ir paskelbtų Tėvo garbei mokslą apie visuotinį Švč. Mergelės Marijos tarpininkavimą kaip dogmą.

A.M.D.G.

PASIAUKOJIMAS JĖZUI PER MARIJOS RANKAS

Amžinoji Įkūnytoji Išmintie! Mieliausiasis garbės verčiausiasis Jėzau, tikrasis Dieve ir tikrasis Žmogau, viengimi Amžinojo Tėvo ir Marijos, visuomet Mergelės, Sūnau! Su didžia pagarba šlovinu Tave Tavo Tėvo prieglobstyje ir garbėje amžinybėje ir Marijos, garbingiausios Tavo Motinos, nekaltose įsčiose Įsikūnijimo metu! Dėkoju Tau, kad sunaikinai pats save, prisiimdamas tarno pavidalą, kad išgelbėtum mane iš baisios piktosios dvasios vergijos. Garbinu ir šlovinu Tave, kad visur teikeisi būti klusnus savo Švč. Motinai Marijai, kad per ją padarytum mane ištikimu savo vergu. Bet deja! Savo nedėkingumu ir neištikimumu sulaužiau savo pažadus, kuriuos iškilmingai esu padaręs Tau per šv. Krikštą. Nevykdžiau savo įsipareigojimų, todėl nesu vertas vadintis Tavo vaiku nei Tavo vergu. Manyje nėra nieko, kas nebūtų verta Tavo atstūmimo ir rūstybės. Jau nedrįstu pats artintis prie Tavo švenčiausiojo ir verčiausiojo Majestoto. Todėl šaukiuosi gailestingosios ir švenčiausios Tavo Motinos užtarimo. Ją davei man kaip tarpininkę pas Tave. Galingu jos tarpininkavimu tikiuosi išmelsti gailestį už savo kaltes, laimėti nuodėmių atleidimą, atgailos malonę, tikrąją išmintį ir ištvėrmę.

Sveikinu tave, Nekaltoji Marija, gyvasis Dievybės Tabernakuli, kur pasislėpusi Amžinoji Išmintis nori būti angelų ir žmonių garbinama ir šlovinama! Sveikinu tave, dangaus ir žemės Karaliene, kurios valdžioje yra visa, kas žemiau už Dievą. Sveikinu tave, tikroji nusidėjėlių Gynėja, kurios gailestingumas nieko neapvylė! Išklausk mano prašymą, mano karštą dieviškos Išminties troškimą ir priimk pažadus ir aukas, kurias nuolankiai Tau aukoju.

PASIAUKOJIMAS

Aš, neištikimas nusidėjėlis, šiandien Tavo akivaizdoje atnaujinu ir patvirtinu šv. Krikšto pažadus. Visiškai atsižadu piktosios dvasios, jos darbų ir jos puikybės. Visa širdimi atsiduodu Jėzui Kristui, Įkūnytajai Išminčiai, kad, Jį sekdamas, neščiau savo kryžių per visą savo gyvenimą ir kad būčiau Jam ištikimesnis, negu iki šiol buvau. Viso dangaus akivaizdoje šiandien renkuosi Tave, Marija, savo Motina ir Valdovė. Atiduodu ir pavedu Tau, kaip Tavo vergas, savo kūną ir sielą, vidines ir išorines gėrybes, netgi savo gerų darbų — buvusių, esamų ir būsimų — nuopelnus, palikdamas Tau visišką teisę valdyti mane ir visa, kas man priklauso, be išimties, pagal savo norą didesnei Dievo garbei per visus laikus ir amžinybėje.

Priimk, Maloningoji Valdovė, šią menką mano vergijos auką kaip pagarbinimą ir sekimą Tavo nuolankumu, kuriuo Amžinoji Išmintis teikiasi apdovanoti Tavo Motinystę; kaip pagarbos pareiškimą valdžiai, kurią abu turite man, niekin-gam kirminėliui ir skurdžiam nusidėjėliui, kaip padėką už pri- vilegijas, kuriomis Švč. Trejybė teikėsi Tave apdovanoti.

Pasizadu kaip tikras Tavo vergas nuo šios dienos stengtis ieškoti Tavo garbės ir visur būti Tau klusnus. Stebuklingoji Motina, atiduok mane Brangiajam savo Sūnui kaip amžiną vergą, kad Jis, mane per Tave atpirkęs, per Tave ir gautų.

Gailestingoji Motina, suteik man tikrosios Dievo išminties malonę ir priimk mane į būrį tų, kuriuos Tu myli, mokai, vedi, maitini ir globoji kaip savo vaikus ir tarnus.

Ištikimoji Mergele, padaryk, kad visada ir visur būčiau toks tobulas Tavo Sūnaus Jėzaus, Įkūnytosios Išminties, mo- kinys, sekėjas ir vergas, kad Tavo užtariamasis ir sekdamas Tavo pavyzdžiu pasiekčiau Jo dorybių žemėje ir Jo garbę danguje. Amen.

PASIRUOŠIMAS PASIAUKOTI JĖZUI PER MARIJĄ

Šv. Liudvikas-Marija Grignon de Montfort reikalauja 33 dienų pasiruošimo.

I. 12 pirmųjų dienų reikia skirti išsivadavimui iš šio pasaulio dvasios, kuri yra priešinga Jėzaus Kristaus dvasiai

Geriausiai tam patarnaus Kristaus pamokymai, atskleidžiantys Kristaus mokinio programą, kurią Jis išdėstė Kalno pamoksle (Mt 5-7 skyr.). Kasdien reikia atlikti mąstymėlį ir jo metu, apmąstant Kristaus žodžius, prašyti Viešpatį Jėzų, kad Jis per Marijos rankas mums suteiktų tai, ko mums reikia, kad Jo pamokymus vykdytume.

Pirmoji diena: Aštuoni palaiminimai
(plg. Mt 5, 3-12).

Antroji diena: Du keliai (plg. Mt 7, 13-14).

Trečioji diena: Pinigai ir turtai (plg. Mt 6, 19-34).

Ketvirtoji diena: Galybė ir garbė (plg. Lk 4, 7-11).

Penktoji diena: Minčių ir jausmų netvardymas
(plg. Mt 5, 27-32).

Šeštoji diena: Neapykanta ir nesantaika
(plg. Mt 5, 21-26).

Septintoji diena: Malonumų ieškojimas
(plg. Lk 16, 19-26).

Devintoji diena: Prasilenkimas su tiesa
(plg. Mt 5, 33-37).

Dešimtoji diena: Bedievytė ir Dievo užmiršimas
(plg. Mt 6, 5-15).

Vienuoliktoji diena: Teismai ir nesveika kritika
(plg. Mt 7, 1-5).

Dvyliktoji diena: Apakimas ir apkurtimas
(plg. Mt 24, 36-44).

II. Dienos, skirtos pažinti ir pamilti Mariją

Čia reikia giliau pažinti Marijos reikšmę Bažnyčios ir kiekvieno mūsų gyvenime. Per tą savaitę taip pat stengtis labiau Ją pamilti, labiau Ją pasitikėti, būti Jos vaiku, Jos visko klausti, Jos visko prašyti, Jai save ir visa, ką turime, atiduoti, įvairiais būdais teikti Jai džiaugsmo: garbinant Ją maldomis, litanijomis, giedant Jai giesmes, aukojant Jai nusigalėjimus. Kasdien reikia atlikti mąstymėlį.

Pirmoji diena: Angelo pasveikinimas (plg. Lk 1, 28).

Antroji diena: Magnificat (plg. Lk 1, 46-55).

Trečioji diena: "Šv. Dvasia nužengs ant tavęs" (Lk 1, 35).

Ketvirtoji diena: "Tai tavo Motina!" (Jn 19, 25-27).

Penktoji diena: "Mūsų Valdovė, Tarpininkė, Užtarėja" (Jn 2, 1-9).

Šeštoji diena: Paskutiniųjų laikų Valdovė (plg. Apr 12, 1-18).

Septintoji diena: Marija, Sopulingoji Motina (plg. Lk 2, 34-35).

III. Dienos, skirtos labiau pažinti ir pamilti Jėzų

Vieną savaitę reikia skirti Jėzaus Gilesniam pažinimui. Negalima mylėti to, kurio nepažįstame. Ką pusėtinai pažįstame, to nepajėgiame mylėti visa širdimi. Tą savaitę reikia ramiai, be skubėjimo perskaityti Jėzaus kančios istoriją su įsitikinimu, kad tai Jis iškentėjo dėl manęs. Su pasitikėjimu reikia kreiptis į Mariją, kad Ji padėtų geriau pažinti ir labiau pamilti Jėzų, panašiai kaip Ji. Kasdien reikia atlikti mąstymėlį.

Pirmoji diena: "Jis gyvena!" Jis yra prisikėlęs! Jis yra mūsų Mesijas! Jis kentėjo už mus, bet Jis yra gyvas! Jis yra Dabartis! (Mk 16, 11; Mt 28, 6; Apd 2, 21).

Antroji diena: "Jis kentėjo už jus!" (Lk 22, 20).

Trečioji diena: "Jis visus išgydydavo!" (Mt 4, 24).

Ketvirtoji diena: Jėzus Gerasis Ganytojas. Jos avys klauso Jo. (plg. Jn 10, 3).

Penktoji diena: "Mes pas Jį ateisime ir apsigyvensime" (Jn 14, 23).

Šeštoji diena: "Jei kas nori būti mano mokinys, tegul neša kasdien savo kryžių" (Lk 9, 23-27).

Septintoji diena: Jėzaus kančios istorija (plg. Mt 26, 1-27, 66).

IV. Dienos, skirtos išmokti labiau vertinti ir pamilti malda

Paskutinėmis ruošimosi pasiaukojimui dienomis reikia apsvarstyti, kaip ateityje laikysimės maldos atžvilgiu. Tai labai svarbu, nes malda yra pagrindinis šaltinis tų jėgų, kurias Dievas nori mums teikti mūsų kasdienybėje. Maldos dėka tampame geriau ir giliau matantys, labiau mylintys Dievą ir žmones, daromės tvirtesni kovoje su blogio apraiškomis mumyse ir kituose, energingesni siekiant dorybių. Kasdien reikia atlikti mąstymėlį.

Pirmoji diena: "Jūs esate pasaulio šviesa" (Mt 5, 14-16).

Antroji diena: "Budėkite! Būkite pasiruošę!" (Mt 24, 42).

Trečioji diena: "Visi pasidare pilni Šv. Dvasios" (Apd 2, 4).

Ketvirtoji diena: "Būkite ištvermingi maldoje!" (Rom 12, 11-12).

Penktoji diena: "<...> ko tik prašysite Tėvą, duos tai jums dėl manęs" (Jn 16, 23).

Šeštoji diena: "Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė" (Mt 26, 39).

Septintoji diena: Apmąstyti pasiaukojimo Jėzui per Mariją tekstą.

**Šv. Liudvikas Marija Grignon de Montfort
APIE TOBULĄ PAMALDUMĄ ŠVČ. MERGELEI MARIJAI**

2006-04-05. 7 sp. I. Tiražas 6000 egz. Užsakymas 6-183.

Leidžia Marijos legiono komitium,

Rotušės a. 9, LT-44280 Kaunas.

Spaustuvė „MORKŪNAS ir Ko“, Draugystės g. 17, LT-51229 Kaunas.